BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 145 ► Haziran / Hêziran 2003 ► Fiyatı: 750.000 TL

İşçi sınıfı ve sendikal harekette güncel durum ve görevlerimiz...

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ SERMAYEYİ YENECEK!

İÇİNDEKİLER

3 GELİŞMELER VE BİZ
Herşeye rağmen... Tek alternatif var: Sosyalizm-komünizm!
Tek yol var: Devrim!

26 **İşçi sınıfı ve sendikal harekette güncel durum ve görevlerimiz...**

34 **Stalin bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların mücadelesinde yaşıyor!**

38 **Prol'ü (Ahmet Zeki Çimen) andık!**

44 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
— Kadınların kurtuluşu sorununda oportünist-revizyonist cepheden
— 8 Mart bildiri ve haberleri

52 **Parti çalışmalarından**

56 ENTERNASYONAL HAREKETTEN
Haziran 2003'te Selanik'te buluşalım!

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P &Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: http://perso.wanadoo.fr/bolshevik-partizan
E-Mail Adresi: h.inan@wanadoo.fr · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

HERŞEYE RAĞMEN... TEK ALTERNATİF VAR: SOSYALİZM-KOMÜNİZM! TEK YOL VAR: DEVRİM!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan -Türkiye)'nin Merkez Komitesi 5. Toplantısı bundan kısa süre önce gerçekleştirildi. Aşağıda bu toplantıda siyasi gelişmeler konusunda yapılan bazı değerlendirmeleri "Merkez Komitesi 5. Toplantısı Kısa Sonuçları" isimli belgeden aktarıyoruz...

SİYASİ GELİŞMELER

Irak'ta ABD'nin dediği ve istediği oldu!

Son dönemde uluslararası alandaki en önemlı gelişme kuşkusuz Irak'takı savaştır. Konuyla ilgili olarak partimizin çeşitli yayın organlarında güncel gelişmelere bağlı olarak tavırlar takınılmıştır.

Burada savaş bağlamında kımi sorunlarda, kimisi tekrar olan, kimisi yeni olan şu değerlendirmeleri aktarmak istiyoruz...

Bir kez daha savaşın niteliği ile ilgili

Solda bu savaşın niteliği ile ilgili oldukça yaygın bir kafa karışıklığı vardı.

Biz en başından itibaren bu savaşın iki taraf açısından da haksız bir savaş olacağı tespitini değerlendirmemizin merkezine koyduk.

Bu tespitin siyasi sonucu, savaş halinde her iki yanda da askerlerin silahları kendi burjuvazisine çevirmesi gerektiği yönünde çağrı idi. Ne Bush–ABD'nin haksız emperyalist savaşının yanında; ne de Saddam rejiminin faşist diktatörlüğünü ayakta tutmak için savaşın saflarında yer almak. Bunun yerine her iki tarafta kendi burjuvazisine karşı devrim için savaşmak. Yapılması gereken bu idi. Kuzey Kürdistan-Türkiye (KK/T) açısından, TC'nin açıkça bu savaşta yer alması halinde de, başka bir durumda da, KK/T'de başdüşman TC faşist devleti idi/dir; KK/T'li işçi ve köylüler bu savaştaki gelişmelerden TC devletine karşı devrim mücadelesini yükseltmek için ellerinden geldiğince yararlanmalı; savaşta faşist Türk ordusunun saflarında kim olursa olsun sınıf kardeşlerine karşı piyon olmayı reddetmelidir. Bizim savaştaki siyasi çizgimiz bu idi.

Kuşkusuz bugünkü güç ilişkileri ve dengesinde, komünist hareketin güçsüzlüğü şartlarında attığımız gerici, karşı devrimci, emperyalist savaşı, devrimci iç savaşa dönüştürme; silahları gerçek düşmana, 'kendi burjuvazisine çevirme', devrimci savaş (genel ayaklanma, halk savaşı) şiarları, gerçekte emekçi kitlelerin ve işçi sınıfının en ileri kesimlerine yönelik propaganda şiarları niteliğinde idi. Yine de yapılması gereken bu doğru düşüncenin dillendirilmesi idi, atılması gereken şiarlar bunlardı.

Daha savaş hazırlıkları sırasında "iki taraflı haksız savaş" değerlendirmesi birçok sol insan ve grup tarafından yapılmadı. Böyle açık ve net bir tespitten kaçınıldı.

Tam tersine, solda egemen olan anlayış, bu sa-

vaşın tek taraflı bir emperyalist saldırı olacağı, hatta buna savaş bile denmeyeceği anlayışı idi. Bu tavrın siyasi sonucu aslında, emperyalist saldırı savaşına karşı, bu savaşın hedefi olanın haklı yan olduğu ve onun yanında yer almak gerektiği şeklinde bir sonuçtur. Fakat bunun Saddam rejiminin yanında yer almak demek olduğunu bilen ve bunu açıkça yapmak istemeyenler, bu mantıki sonuca vardırmadılar söylediklerini. Savaşa karşı bütün propagandarında, Saddam rejimine karşı tavır konusunda laf etmeyerek, bütün güçleriyle ABD emperyalizminin emperyalist saldırısını teşhire yöneldiler. Ajitasyonda yer yer ABD'yi Hitler Almanyası, Bush'u Hitler'le benzetmelerle, pratikte yer yer Saddam rejimi nerdeyse antifaşist bir konuma kondu.

Açık Saddamcılar...

İki taraflı haksız savaş tespitini yapmayanlar içinde biraz tutarlı olan ve açık konuşanlar ise Saddam rejimine antiemperyalist payeler verip, onun antemperyalist savaşının yanında olduklarını ilan ettiler. Öyle ya, bir yanda devasa bir emperyalist güç vardı. Dünyanın en güçlü ve korkutucu askeri makinesiyle mazlum bir ülkeyi işgale yelteniyor; bu bağlamda "uluslararası hukuk" vb.ni çiğniyordu. Buna karşı işgal edilmeye kalkılan ülkesini savunma savaşı yürüten bir rejim vardı. Objektif olarak emperyalist işgale karşı antiişgalci–antiemperyalist savaş söz konusuydu. Burda Saddam bağımsızlığı savunuyordu. Onun şahsında halklar emperyalizme karşı direniyordu. Saddam içte faşist olabilirdi. Ama şimdi, aynı 1920'lerde Afgan emiri Amanullah Han gibi, objektif olarak emperyalizme karşı direnen bir konumdaydı vs. vb. Bu yüzden herkes bu savaşta Saddam rejiminin yanında yer almalıydı.

Türkiye'de ideolojik Kemalistler, en başta da tabii Aydınlık, açık Saddamcılık konusunda başı çekiyordu. Tabii bunların Saddamcılığında Üç Dünya Teorisi de bilinen rolünü oynuyordu.

(Bu Amanullah Han benzetmeleri her zaman karşımıza çıkıyor, çıkacak. "Devrimci ve Cumhuriyetçi bir programa sahip olmadığı halde. . İngiliz İşçi Partisiyle karşılaştırıldığında devrimci konumda" olan 1920'lerde Afganistan'daki Amanullah Han hareketini objektif olarak devrimci kılan ve proleter dünya devriminin doğrudan yedeği haline getiren önemli ölçüde o günkü enternasyonal durumdu. Sovyetler Birliği (SB) dünyanın tek sosyalist iktidarı olarak İngiliz emperyalizmının ülkeyi işgaline karşı savaşan güçleri birleştiren Amanullah Han'a destek veren tek devlet konumundaydı; Amanullah Han hareketi diğer emperyalist büyük güçlerin kontrolünde değildi, savaşı bir bütün olarak emperyalizmi zayıflatıyordu vs. Bugünkü ortamda Amanullah Han hareketi tipi bir hareket mümkün değildir. Bu konuda Bkz. Ulusal Sorun, Eğitim Notları, H. Yeşil, s. 20–22)

Ve utangaç Saddamcılar

Bu kadar açık konuşmayı, bu kadar açık bir şekilde Saddamcı olmayı solculuklarına yedirmeyen utangaç Saddam yanlıları da, bu son cümleyi "Bu yüzden herkes bu savaşta ulusal kurtuluşu için mücadele eden Irak halkının yanında yer almalıdır" biçiminde kuruyordu.

Bu bağlamda, devrimci gruplar da dahil dışımızdaki hemen tüm sol bu yaklaşımın varyasyonlarını sergiliyordu.

Yanlış Tezler

Bütün bu yaklaşımlar kökten yanlıştır.

* Önce "savaş değil, tek yanlı emperyalist/sömürgeci saldırı söz konusudur" tezi: Bu bağlamda Marksist-Leninistler soruna kım saldırıda, kim savunmada diye yaklaşmazlar. Saldıran veya saldırılan olmak belirleyici değildir. Belirleyici olan şudur: Söz konusu silahlı çatışmada, bu çatışmada yer alan taraflar hangi siyaseti 'savaş araçlarıyla' sürdürmektedir? 'Tek yanlı emperyalist saldırı' tespiti, saldırılan tarafın da tabii ki –kendini savunma amacıyla da olsa– taraf olduğunun, olacağının, bu anlamda savaşın iki taraflı olacağı gerçeğinin üzerini örtmektedir. İkinci olarak da, savaşta bir tarafın hangi siyaseti izlediğini belirtirken (emperyalist/sömürgeci), savaşın diğer tarafının hangi siyaseti izlediği sorusunu es geçmektedir. Söyleyelim: Savaş bu taraf açısından Saddam rejimini ayakta tutma siyasetinin bir aracıydı.

* İkinci olarak: Emperyalist işgal/ona karşı direnme, objektif olarak antiemperyalist tavır

gerekçesi. (Bu gerekçenin bizim çevremizde de epey kafa karıştırdığını tespit etmeliyiz.) Gerçekten de bu savaşta emperyalist işgal, savaşan taraflardan birinin izlediği siyasetti. Bunun karşısındakı savaş tarafının ızlediği siyaset bu anlamda emperyalıst ışgale karşı bir siyasetti, antiişgalci idı. Fakat bu, antiişgalcı sıyasetin, antiemperyalıst olduğu anlamına gelmiyor. ABD'nin Irak'ı işgaline karşı olan Saddam rejimi, kendisi bizzat Güney Kürdistan/Kuzey Irak'ta işgalci konumdaydı ABD'ye karşı antiişgalci savaş, Güney Kürdistan açısından faşıst Saddam rejiminin ışgalının sürdürülmesinden yana işgalcı-sömürgeci bir savaştı. Ayrıca ABD işgaline karşı olan Saddam rejimi, emperyalist bütün güçlerle, –buna aslında ABD emperyalizmi de dahildir– açık işgalin gerisinde her türlü ışbırlığıne hazırdı. Bu rejimin sürdüreceği antıişgalci savaşın, antıemperyalist bir savaşmış gibi gösterilmesi tuhaf bir aymazlıktır. Bu bağlamda Kemalistler/Saddam benzetmesi de yanlıştır. 1919/20'de SB'nin varlığı şartlarında, dünyanın henüz yeni bir dünya savaşından çıktığı, Avrupa'da devrımcı çalkantıların yaşandığı bir ortamda, Kemalistlerın antiişgal savaşını 'güdük antıemperyalist' kılan dış şartlar vardı. Saddam'ın antiişgal savaşı, "güdük" bile olsa bir antiemperyalıst niteliğe sahip değildi. Tabii ki her iki tarafın da gerıcı olduğu teşhir edilirken, esas darbe büyük hayduta vurulmalıydı, somutta saldıran, güçlü olan vb. oydu. Karşı olduğumuz bu değil, bir yanın gerici olarak teşhirinin "unutulması" ya da hatta ilerıcı görülüp gösterilmesidir.

* "Irak halkının yanında yer almak" gerekçesine gelince: Bu somut savaşta Irak halkı, Saddam rejiminden bağımsız olarak ABD işgaline karşı bir savaş yürütüyor olsa ve savaşa niteliğini veren bu olsa, o zaman bu savaşın yanında yer almak her ilerici, devrimci, demokrat insanın göreviydı. O zaman tabıı ki ıkı taraflı haksız bir savaş söz konusu olmazdı. Gerçek durum neydı? Irak halkının –halklarının– bağımsız bır örgütlenmesi, her ıkı yana da vuran bir savaşı mı söz konusuydu? Yoksa işgale karşı savaş, esasta Saddam rejiminin ayakta kalma savaşı mıydı? Gerçek durum net olarak bu savaşta ıkı taraf olduğudur: bır yanda ABD emperyalizmi ve müttefikleri, öbür yanda Saddam rejimi. İki taraflı haksız bir savaş! Hangi gerekçeyle olursa olsun bu iki taraftan biri yanında yer almak, haksız savaşın parçası olmak anlamına gelirdi, gelir.

Savaşın gelişmesi Saddam rejiminin çözülüşü, çöküşü

Savaşın ilk 10 gününde yaşanan, Bağdat, Basra gibi büyük şehirlerin füzelerle ve hiçbir hava direnişi ile karşılaşmayan uçaklar aracılığıyla bombalanması; karadan ise güneyde oldukça büyük bir işgal gücünün Kuveyt/Irak sınırından geçerek Bağdat'a doğru ilerlemeye çalışması, kuzeyde ise Musul ve Kerkük'ün bombalanarak, buraların işgale hazır hale getirilmeye çalışılmasıydı. ABD'nin planlarına ve propagandasına göre, güneyde Saddam rejimi tarafından ezilen Şii nüfus, işgalcileri çiçeklerle, kurtarıcı olarak karşılayacaktı. Bu beklenti yerine gelmedı. İşgal güçleri güneyde beklemedikleri bir askeri direnişle, halk açısından ise, destek vermeyen bekleme tavrıyla karşılaştılar. Bu arada Basra–Bağdat yolu üzerinde yine Şii nüfus ağırlıklı Necef ve Kerbelâ'da da beklenmedik şiddette bir direnişle karşılaştı ışgal güçleri. Bu arada yaşanan bir kum fırtınası da yüksek derecedeki tekniğin de böyle bir doğa olayı karşısında felç olduğunu gösterdi, işgal güçlerinin ilk günlerdeki "hızlı zafer yürüyüşü" nerdeyse durma noktasına geldi. Bu arada sürekli bombardıman altında olan Bağdat'ta Saddam rejiminin duruma hâkim olduğunu gösteren resımler bütün dünyada evlerin içine taşınıyor; Bağdat'ın işgalcilere mezar olacağı sözleri verılıyordu. Bu gelişmeler, savaşın geleceği hakkında beklentiler açısından en sağlam barometrelerden biri olan borsalara şöyle yansıdı: Savaş başladığı anda yükselen borsalar, savaşın uzun sürebileceğinin ve ABD'nın kısa sürede işgal planının işlemeyebileceğinın büyük olasılık olarak görüldüğü noktada inişe geçti! Yanı artık savaşın uzun sürebileceği, ABD'nin hedeflerine kısa sürede varamayacağı, savaşın uzaması halinde, zaten var olan ekonomık krizin derinleşebıleceği ve bır dünya krizine doğru gelişebileceği beklentıleri gündemi belırlemeye başladı. (Bu dönemde KK/T'de hem dinci medya, hem diğer burjuva medya, hem de 'sol' medyada, ABD'nin baltayı

taşa vurduğu genel değerlendirmesi hâkimdi. Dinci medya ve 'sol' medya gelişmeye sevinirken ve "Kahraman Irak direnişi"ne övgüler dizerken, diğer burjuva medyanın önemli bir bölümü, gelişmeleri kaygı ile izliyor, bu arada "ABD yine bizim kapımızı çalacak" hesapları yapılıyordu. Bu dönemde bizim de beklentimiz veriler temelinde savaşın uzun sürebileceği yönünde idi.) Bu gelişmeler çerçevesinde, ABD ve müttefiklerinin savaş taktiklerini değiştirip, sivil halka karşı da hedef gözetmeden kitlesel yoketme saldırıları düzenleyebileceği, ciddi bir tehdit ve olasılık olarak gündeme geldi. Bu bağlamda Bağdat'ın bombalanması sırasında bir pazar yerine düşen, bir ikamet bölgesine düşen bombalar, birçokları tarafından bu taktik değişikliğinin olası işaretleri olarak yorumlandı. Savaşın ilk on günündeki bu gelişmeler ertesinde, ABD Bağdat üzerindeki bombardımanını yoğunlaştırdı; ve yol üstündeki şehirlerde çatışmayı bırakarak Bağdat ablukasına yığdı güçlerini. Abluka tamamlandıktan sonra, karadan tamamlanan çok yoğun bir bombardıman ertesi, ABD ve müttefiklerinin kara gücü hiçbir ciddi direnişle karşılaşmadan, savaşın başlamasından üç hafta sonra Bağdat'a girdi. Şehrin işgali sırasında, ne düzenli Irak ordusu, ne Saddam rejiminin temel dayanaklarından biri olan 'Cumhuriyet Muhafızları', ne de sayıları milyonları bulduğu ilan edilen "Saddam Gönüllüleri" milisinden herhangi bir ciddi direniş görülmedi. Saddam'ın şehrin merkezindeki devasa heykelinin boynuna ip geçirilip, bir Amerikan zırhlı aracı tarafından çekilip yıkılması, Saddam rejiminin onursuz çöküşünün sembolik ilanı oldu. Ardından Musul–Kerkük–Tikrit de yine işgalci güçler tarafından hemen hiçbir önemli askeri direnişle karşılaşmadan ele geçirildi. Basra zaten daha önce düşmüş, emperyalist İngiliz işgalcileri tarafından ele geçirilmişti. Emperyalist ABD ve müttefikleri üç hafta içinde bütün Irak'ta kontrolü ele geçirdiler, Saddam rejimi devrildi, Irak işgal altına alındı. ABD emperyalizmi ve müttefikleri, bu savaşta ilk hedeflerine –Saddam rejiminin devrilmesi ve Irak'ın işgal altına alınması– üç hafta gibi kısa bir zaman içinde ve oldukça az bir kayıpla vardılar. ABD emperyalistlerinin iyimser beklentilerinde ve senaryolarında beklediği "kurtarıcı olarak karşılanma", yalnızca Güney Kürdistan'da işbirlikçi burjuva milliyetçi örgütlerin etkisindeki Kürt kesimlerinde görüldü. Buna karşı Irak'ın diğer kesimlerinde ABD ve İngiliz emperyalistleri neyse öyle karşılandılar: İşgalciler! Genel tavır, Saddam'ın yıkılması kötü değil ama, sizi de istemiyoruz tavrı oldu. ABD emperyalistlerinin halktan destek bulma beklentisi ve planı –esas olarak– boş çıktı. Fakat Saddam rejiminin sağ-

lamlığı ve direngenliği –ya da daha doğrusu tersinden okunursa içten çürümüşlüğü– konusunda ABD emperyalistlerinin en iyimser beklentilerini bile aşan bir gelişme yaşandı. Saddam rejimi üç haftalık bir bombardıman ertesi bir iskambil kulesi gibi kendi içinde çöktü.

ABD emperyalistleri ilk savaş hedeflerine kolay vardılar!

Böylece sonuçta, ABD emperyalistlerinin istedikleri, aslında onların planladıklarından ve beklediklerinden biraz daha değişik bir biçimde olsa da, yerine geldi. Savaşın ilk günlerinde birkaç yerde gösterilen direnişlerden yola çıkarak savaşın uzun sürebileceği, direnişlerin olacağı beklentisi, buna bağlı olarak antisavaş hareketinin yükselerek sürebileceği, bu arada emperyalist dünyanın krizinin derinleşebileceği beklentileri yerine gelmedi. Bu özellikle Saddam rejimini antiemperyalist görenler, ondan adeta "Stalingrad", "Vietnam" vb. direnmesi bekleyenler açısından büyük bir şok oldu. Bu beklentiler yer yer burjuva medyada 'askeri uzman' pozlarında her gün savaştaki gelişmeleri yorumlayan kimi Kemalist paşa eskileri tarafından körüklendi. Fakat sol adına, sosyalizm adına da "Bağdatgrad" düşüncesine kendini kaptıranlar az değildi. Bir dizi yürüyüşte "Dün Vietnam, Bugün Irak" sloganlarını atanlar az değildi. Solda antiemperyalistlik ufukları en iyi halde anti-Amerikancılıkla belirlenenler; devrimcilik ufukları faşizmle devrimcilik arasındaki farkı göremeyecek kadar karanlık olanlar, emperyalizme karşı zafer umutlarını faşist bir rejimin Amerika'ya karşı başarılı direnişine bağlayanlar büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Saddam'a kalpak giydiren, ondan esasta ABD'yi Türkiye'ye muhtaç etmek için direniş bekleyen Kemalistlerin bir bölümü ve hemen tüm burjuva medya, beklentileri boşa çıkınca, bu kez Irak halkına, en başta da Irak'taki Arap halkına karşı ırkçı aşağılama ve küfüre döndüler. Bu ne biçim, ne onursuz halktı! Düne kadar kanımızla-canımızla seninleyiz Saddam diyenler, şimdi terlikle Saddam resmi dövüyordu. Ülke işgal altındayken, halk işgale karşı direnecek yerde çapulculuk yapıyordu. vs. "Kurtuluş savaşı yaşamış Türkiye'de katiyen böyle şey olmaz, Türk halkı böyle davranmazdı" vs.!!! Hepimiz bu hezeyanları gördük, duyduk, okuduk!

Böyle düşünen ve diyenlerin aklına nedense halkın neden savaşmadığı sorusuna, bu halkın "onursuz" olduğu, işe yaramaz olduğu vb.den daha başka açıklamalar da getirilebileceği gelmiyor. Kendilerinin yanlış yapmış olabileceği akıllarına gelmiyor!

Halk neden savaşmadı?

Halk acaba savaşı kendi savaşı olarak görmemiş olabilir mi? Öyle gördüğünde haksız mıdır? Kendi savaşı olmayan bir savaşta, küçük haydutla büyük haydutun kapıştığı bir savaşta; halkın kendisinin bağımsız bir güç olarak yer alma durumu ve şansının olmadığı bir savaşta, küçük haydudun kaybedeceğinin belli olduğu bir savaşta; küçük haydudun paralı askerlerinin bile, daha büyük zoru gördüklerinde direnmeyip kaçtığı bir savaşta, halk neden faşist/katil bir rejim için ölsün? Saddam rejimi için ölmeyi reddetmek, neden onursuz bir tavır olsun? Çapulculuk meselesine gelince, önce bunun işgalciler tarafından bilinçli olarak kışkırtılan –eğer doğrudan örgütlenmedi ise–, en azından göz yumulan bir olay olduğu ve düne kadar yıkılmaz görünen, çok güçlü görünen bir rejim çöktüğünde ve bir yönetim boşluğunun söz konusu olduğu bir ortamda, biriken öfkenin dışavurumu olarak da her yerde yaşanabileceği bilinmelidir. İkincisi, sonuçta bu olayları durduranın işgalci güçler değil, yine Irak halkları olduğu da olgu olarak kaydedilmelidir.

Spekülasyonlar

Irak rejiminin çok kısa süre içinde, sözünü ettiği direnişten eser göstermeden çözülüşü ve çöküşü, bu arada fakat Saddam'ın ele geçirilmeyişi, bir dizi spekülasyona da yol açtı.

* Saddam'ın hayatının bağışlanması karşılığında işgalcilerle anlaşıp, direnmeyin emri vermiş olabileceği

* Ordunun, Cumhuriyet Muhafızlarının, milis güçlerinin üst kademelerinin, Saddam'dan bağımsız olarak işgalci güçlerle anlaşıp silahları bırakmış olabileceği

* Saddam rejiminin uzun süreli bir gerilla

savaşı için güçlerini geri çekmiş olabileceği... vb. gibi bir dizi teori üretildi.

Biz bu spekülasyonların hiçbirini onaylama veya dışlama durumunda değiliz. Biz spekülasyonlar üzerine siyaset kurmaya karşıyız.

Çöküşün hızı, içten çürümenin boyutunu gösteriyor...

Kendi açımızdan, Irak'taki rejimin faşist bir rejim olduğunu, Irak'ta çeşitli milliyetlerden halklarla kavgalı olduğunu, esasta faşist zorbalık temelinde ayakta durduğunu ve bu rejimin kitle temelinin fazla sağlam olmadığını, rejimin doğrudan dayanağının rejimin iyi beslediği silahlı güçler (ordu, Cumhuriyet Muhafızları ve Saddam Gönüllülerının üst kesimi) olduğunu biliyor ve söylüyorduk. Ama buna rağmen kısa bır sürede ve fazla bir direniş gösterilmeden rejimin yıkılacağını beklemiyorduk. Olgu, rejimın temel dayanağı olan sılahlı güçlerden belirleyici önemde bir direnişin gelmemiş olması, bu kesimin pratikte silahları bırakmış olduğudur. Bunun anlaşarak mı yapılmış olduğu, en üstten emırle mi yapılmış olduğu, daha alt düzeyde anlaşmalarla mı olduğu, karşılarında daha büyük zoru gören alt kademelerin sılah bırakıp kitlesel kaçışı ile mi olduğu vb., sonuç açısından belirleyici bir öneme sahip değildir. Direnişin çekirdeğini oluşturan sılahlı güçlerin direnmemesi şartlarında, halkın direnmemesi anlaşılır bir olgudur. Halk açısından olan sonuçta zorba bir rejimin, ondan daha güçlü bir zorba tarafından yıkılmasıdır. Halkın Saddam'a da karşı olan tüm örgütlenmelerinin en ağır faşist baskı şartlarında yok edildiği şartlarda, halkın bağımsız bır güç olarak savaşa müdahalesi ve işgalci güce karşı –ve Saddam'a karşı da – kendi savaşını vermesi de beklenemezdi.

Gerçekte, somut durumda Irak'ın "bağımsızlığı" için mücadele, Saddam rejiminin savunulması ile eşanlamlı idi. Yanı objektif durum şöyleydi: Saddam'a karşı ısen işgalden yana, Saddam'dan yana isen işgale karşı olacaksın. Halkta bu düşünce vardı. Bu durumda ne işgalden yana, ne işgale karşı bir tavır anlaşılır bir tavırdır. Sonuç olarak savaşın bu kadar kısa sürede sonuçlanması, Saddam rejıminin çözülüp çöküşü şunları göstermıştır: Halkın Saddam'a olan desteği esasta korkuya dayanıyordu. Bu korku kalktığı noktadan itibaren halk ne Saddam'dan, ne de işgalden yana tavır takındı, tarafsız kaldı. Saddam'ın temel askeri dayanakları direnmediler, bu durumu gören halk da bir direniş göstermedi.

İçten çürümüş olan rejim kendinden güçlü olan önünde kısa sürede çözüldü, çöktü.

Yeni askeri strateji

ABD bu savaşta yeni bir askeri strateji uyguladığını belırtti ve savaş stratejisini şöyle açıkladı: İleri teknoloji ile, öncelikle askeri tesisler imha edilecek, çok yüksek bır yoketme kapasitesıne sahip 'akıllı bombalar'la, savaşan güçler havadan saldırılarla imha edilecek, savaşan güçler ve bununla birlikte halk içinde yoğun korku/terör duyguları yaratılacak, sivil halka, saldırı hedefinin kendisi olmadığı, ancak rejimi desteklemesi halında kendisının de hedef olabileceği mesajı verılecek, havadan başlatılan ilk terör/korku bombalamalarına paralel olarak karadan büyük bir askeri güç harekete geçirilecek, bu güç havadan yıpratılan, direnme gücü kırılan ordunun/askeri gücün önemli bir direnişi ile karşılaşmadan ülkeyi işgal edecekti.

ABD'nin ilan ettiği bu askeri strateji, bu savaşta sonuçta onun hesaplarına uygun olarak başarılı oldu.

Bu kuşkusuz ABD emperyalizminin saldırganlığını, bütün dünyanın efendisi olma iddiasında pervasızlığını arttıracak bir gelişmedir.

Dünya halkları açısından, halkların dünyanın baş belası olan ABD emperyalizmine vurulan her darbeye haklı olarak sevindiği gerçeği bılindiğinde, kötü, moral bozucu bir gelişmedir.

Belirleyici olan halk desteğidir

Irak savaşından çıkarılması gereken bir sonuç, halkın desteği olmayan, halka dayanmayan bir hareketın başarı şansı olmadığı gerçeğidır. Halkın desteğinin olmadığı bir yerde, güçlü bir ordunun da tek başına başarılı olma şansı yoktur. Ordu sılahsız halka karşı güçlüdür. Kendinden güçlü bir ordu karşısında ise teslim olur.

Eğer herhangi bır rejim gerçekten de halk desteğıne sahipse, o zaman en güçlü ordu en

modern silahlarla da gelse, bir ülkenin bütünüyle işgali mümkün değildir. İşgal mümkün olsa bile, işgalci güç sürekli olarak savaşmak zorunda kalır.

Alternatif gelişme olasılıkları

Irak'a ilk saldırı günlerinde bir direniş oldu. Fakat sonradan görüldü ki, bu direniş merkezi hükümet tarafından yönlendirilen bir direniş değil, öncelikle rejimin bölgesel güçlerinin kendi insiyatifleriyle geliştirdikleri bir direnişti. Direniş bölgesel oldu. Bu direnişin sürmesi, bütün ülkeye yayılması halinde gelişmeler başka türlü de olabilirdi.

ABD açısından planlar ne pahasına olursa olsun Irak'ın ele geçirilmesi üzerine kurulmuştu. Bu amaca varmak için gerekirse kitle imha silahlarına da başvurulacaktı. ABD'de, belirli savaş senaryolarında Bağdat'ta 500 bin kişinin ölebileceğinin propagandası yapılıyor, ABD kamuoyu 10 bin ölü ABD askerine alıştırılmaya çalışılıyordu. Hatta, Irak'ın Israil'e saldırısı halinde, Israil'in Irak'a karşı taktik atom bombası kullanmasının mümkün olduğu vb. tartışmaları ile, taktik atom bombası kullanılmasının ideolojik hazırlığı bile yapıldı.

Gelişmeler böyle bir opsiyonun gündeme getirilmesini gereksiz kıldı.

ABD'ye müttefik neden lazım?

Irak savaşındaki gelişmeler şunu da gösterdi: Emperyalist güçler içinde ABD bugün tek başına da askeri güç olarak bir savaşı yürütecek ve kazanacak durumda. İngiltere'yi yanlarına almalarına askeri olarak zorunluluk yoktu. ABD'nin, saldırısına biraz da olsun meşruiyet görüntüsü verebilmek için müttefiklere siyasi olarak ihtiyacı vardı. Bunu yapmaya çalıştı, mümkün olan en fazla sayıda ülkeyi müttefik olarak yanına almaya çalıştı.

ABD kendisine rakip olarak gelişen güçleri (örneğin AB, Rusya, Çin) görüyor ve şimdiden kontrolü altında olmayan ve bunların güç kazanmaya çalıştığı alanları askeri müdahale yöntemlerini de kullanarak kontrolü altına almaya yöneliyor. Yürüttüğü dünya hegemonyası mücadelesidir. Bu mücadelede yanına alabileceği güçleri almaya çalışıyor, onlara pastadan pay veriyor. ABD'den yana olmayanlara pastadan pay vermeyeceğini söylüyor.

Birleşmiş Milletler'in rolü

ABD'nin rakibi olan emperyalist büyük güçler, ABD'yi sınırlamak için Birleşmiş Milletler'e (BM) dayanmaya çalışıyor, ama ABD, Irak savaşında görüldüğü gibi BM'i de yerine geldiğinde aşıyor.

Bu bağlamda güç dengelerinin gerçek durumunun kavranması açısından Irak savaşı konusunda BM'deki diplomatik savaşın izlenmesi önemlidir.

ABD ve İngiltere –öncelikle kendi seçmeninin savaş konusunda kaybedildiğini gören İngiltere başbakanı Blair'in isteği üzerine– uzun süre BM Güvenlik Konseyi'nden saldırılarına uluslararası meşruiyet kazandıracak bir karar çıkartmaya çalışmış, bunun için diplomatik her yolu denemiştir. Buna karşı anda Irak'a askeri müdahaleye karşı olan, statükonun korunmasından çıkar uman Almanya-Fransa-Rusya-Çin bloku böyle bir kararın çıkmaması için direnmiştir. Sonuçta ABD ve İngiltere kararın gerekli çoğunluğu sağlayamayacağını gördükleri noktada, ikinci bir karar tasarısını sunmaktan vazgeçmişler, var olan karar tasarısının yeterli meşruiyet temeli olduğunu belirterek, BM üyesi bir ülkeye karşı, BM kararı olmaksızın bir saldırı ve işgal hareketi başlatmışlardır. Yapılan çok açık olarak uluslararası hukuka aykırıdır. BM'ın kendi üyesi bir ülkeye bir başka ülkeden gelecek saldırılarda o ülkeyi savunma yükümlülüğü vardır. Ancak pratikte savaşa karşı çıkan emperyalist büyük güçler de, ABD ve İngiltere'nin saldırısının uluslararası hukuka, BM şartına aykırı olduğunu söylememiş, bu konunun 'tartışmalı' olduğunu belirtmekle idare etmişlerdir

(Bu bağlamda bilindiği gibi Türkiye'de de Cumhurbaşkanı Sezer, CHP ve bir dizi Kemalist de tezkere tartışmalarında "uluslararası meşruiyet" şartını arayacaklarını söylemiş, bundan da Irak'a saldırı için ikinci bir BM kararını anladıklarını açıklamışlardı. Bu arada tabii Türkiye'nin de BM kararlarına rağmen Kıbrıs'ı işgal altında tuttuğunu; Güney Kürdistan'da BM kararı olmaksızın asker bulundurduğunu

vb. unutmuşlardı!!!)

Gelinen yerde BM Güvenlik Konseyi'nde işgalci ABD ve İngiltere'nin sunduğu bir karar tasarısı –toplantıya katılmayan Suriye dışında– 14 üyenin oybirliğiyle onaylanmıştır. Bu karar ABD ve İngiliz işgal yönetimini, Irak'ta tüm halkı temsil eden bir yönetim kurulana kadar resmi ve meşru yönetim olarak tanımakta ve BM'in Irak'ın yeniden inşasında bu işgal gücüyle birlikte çalışacağını açıklamaktadır. Bu Irak'a karşı saldırının, savaş öncesi ve sırasında buna karşı çıkan emperyalist büyük güçler tarafından da resmen onaylanması, saldırı ve işgale iş bittikten sonra 'uluslararası meşruiyet' damgasının vurulmasıdır. Bu karar alınmasa ne olurdu? İşgalciler açısından hiçbir şey! Diğerleri açısından ise, onların pastadan birazcık da olsa pay alması ihtimali azalırdı. Şimdi onlar ABD'ye pastadan birazcık pay karşılığı uluslararası meşruiyet sertifikası sunuyor. Galip ABD de dediğini yapmanın ve bunu herkese kabul ettirmenin rahatlığı içinde, diğerlerine 'gelin paylaşalım, sonuçta ama kimin ne kadar pay alacağını belirleyecek olan benim' diyor!

Gelişmeler, ABD'nın BM üzerinden frenlenmesi planının yürümediğini, yürümeyeceğini gösteriyor.

Bu gelişmeler emperyalistler arası çelişkilerin gelecekte daha da keskinleşeceğini, BM'in yeni diplomatik 'savaş'lara sahne olacağını göstermektedir. Bütün emperyalist büyük güçler BM'i kendi çıkarları için kullanmaya, bunun için yeniden şekillendirmeye çalışmaktadır, çalışacaktır.

Dengeler kaygan

Irak'ta savaşın gösterdiği bir başka gerçek, uluslararası dengelerde olan önemli gelişme ve değişmelerin her alana yansıdığı gerçeğidir. Örneğin, düne kadar açıkça ABD yanında yer alan bazı ülkeler (Mısır, Suudi Arabistan, Türkiye) Irak savaşında açıkça ABD safında savaşa girme yönünde karar çıkartmamış, savaşta destekleri dolaylı olmuştur. Bunlar hatta AB-Rusya-Çin dışında savaşın çıkmasını engellemek için kendileri belirli inisiyatifler geliştirmişlerdir. Bu böyle bir savaşın alanda yol açması olası gelişmelerin bu ülkelerin aleyhine olabileceği korkusu yanında, kamuoyunun savaşa karşı olduğunun görülmesinden de kaynaklanan bir durumdur. ABD ile esas rakipleri arasındaki dalaşta, Fransa-Almanya-Rusya-Çin'ın blok halinde savaşa karşı tavır takınması da bu tavırlarda rol aynamıştır. Sonuçta ABD ile esas rakipleri arasındaki dalaş bölge devletlerine de daha fazla "bağımsız" hareket alanı açmaktadır.

Savaş karşıtı hareket

Savaşı engellemek amacıyla ortaya çıkan ve gelişen, son on yıllarda görülmeyen bir kitleselliğe kavuşan "Savaşa Hayır" hareketi, savaşın başlaması ve daha sonra da kısa süre içinde bitmesi ile söndü.

Kuşkusuz dünya çapında devrimci mücadelenin çok geri düzeyde olduğu bir ortamda, çok geri anlayışlarla da olsa kitlelerin savaşa karşı mücadelede hareketlenmesi olumludur. Harekete katılımın savaşın başlaması ile hemen düşmesi, savaşın kısa sürede bitmesi ile hareketin tümden sönmesi, on milyonlarca insanın katıldığı bir hareketin bir anda nerdeyse sıfırlanması, aynı zamanda bu hareketin zaaflarını, gerçek niteliğini, harekete damgasını vuranın ne olduğunu açıkça göstermektedir.

Hareketin temel zaafı ve yanlışlığı, harekete damgasını vuranın burjuva çizgisi, en başta da burjuva pasifizimi olmasıdır.

Kitleleri harekete geçiren öncelikle bu somut savaşın haksız bir savaş olduğu ve bu savaşın kaynağının kapitalizm olduğu düşüncesi değil, her türlü savaşın kötü, bu yüzden de bu savaşın da kötü olduğu düşüncesi idi.

Hareket ona damgasını vuran düşünce itibariyle, emperyalizm/kapitalizm ile somut savaşın bağını görmüyor; emperyalistlerin ve gericilerin bir bölümünün bu savaşa karşı çıkma tavrının sahtekârlığını görmüyor, birçok halde savaşa karşı tavır takınan hükümetlerin iktidarda olduğu yerlerde, kendini hükümet politikasının destekçisi olarak kavrıyordu.

(Örneğin Almanya'daki savaş hareketi içinde "İlk kez Alman olmaktan gurur duyuyorum" tavrı ve hükümete yapılan destek açıklamaları eylemlerin yönelimini belirleyecek düzeydeydi. İspanya'da barış hareketi, Alman başbakanını "Che Gerhard" sloganları ile, Alman bayrakları

ile karşılıyordu! Fransa'da iki ay önce kamuoyu desteği %25'lere düşmüş hırsız, rüşvetçi Chirac 'ulusal kahraman' olmuştu, Türkiye'de 2 Mart'ta legal tüm sol basın, meclisin 1 Mart kararını "savaşa karşı bir tavır" olarak kutluyordu! vb. vs.)

Hareket geneli itibariyle antiemperyalist değil, anti-Aamerikan tavırlar içindeydi

Hareket bu savaşı barışçı kitle gösterileriyle, 'insandan kalkan'larla vb. engelleyebileceği hayalleri içindeydi.

Bu hayallerin gerçeklerin duvarında tuzla buz olması, hareketin de sonu oldu.

Biz Bolşevikler bu hareket içine en başından itibaren "Gerçek barış hareketi, kapitalizme, emperyalizme karşı savaş hareketidir", "Baş düşman kendi ülkemizdedir", "Barış isteyen, devrim için savaşmalıdır" düşüncelerini taşıdık. Bu somut savaşın hazırlıkları bağlamında, savaşı engelleyecek esas gücün ABD'deki işçi sınıfının devrimci hareketi olduğunu, bugünkü şartlarda ABD'nin savaşı yürüteceğinin kesin olduğunu söyledik. Böylece savaşın çıkması halinde hareketin sönmesi tehlikesini bertaraf etmeye çalıştık. Fakat biz ve bizim gibiler ne yazık ki bu harekete damgamızı vuracak güçte değildik. Gerçek bir barış hareketinin ancak komünistlerin önderliğinde olabileceğini, görevin bunu yaratmak olduğunu bir kez daha pratikte yaşadık.

Önümüzde bu bağlamda kitlelerin barış istemi temelinde hareketini, kapitalizme karşı mücadele hareketine dönüştürme görevi duruyor.

Ekonomik kriz sorunu

Biz daha önceki bir dizi yazımızda genelde savaş ile kriz; somut olarak da ABD'nın Irak'a karşı saldırı hazırlığı ile andaki ekonomik kriz arasındaki bağı koymuştuk. Bu yazılarda, hazırlanan savaşın ABD açısından derinleşme eğilimi içindeki krizden çıkmanın da bir aracı olduğunu, eğer hesap tutmaz da savaş uzun sürerse, krizden çıkma –daha doğrusu, onu biraz daha erteleme– yerine, krizin derinleşme ve dünya krizi haline dönüşme olasılığının var olduğunu ortaya koymuştuk. (bkz. Bolşevik Partizan 144, s. 7–8)

ABD bu savaş için çok büyük masraflar etti, fakat savaşın ilk hedeflerine planları çerçevesinde fazla zorlanmadan vardı. Bu, iki/üç yıl içinde bu savaş için yapılan masrafların fazlasıyla elde edileceği anlamına geliyor. Bu savaş sonucuyla ABD, ekonomideki gerileme eğilimini durduracak ve geçici ve kısa süre de olsa yeniden yükselme eğilimine sokacak bir sonuç elde etti. ABD savaşta ilk ana hedefine varmış olmasına rağmen dünya para borsalarında ilginç bir gelişme yaşanıyor. Dolar AB'nın parası euro karşısında değer kaybediyor. Bu uluslararası para piyasasında ABD'nin askeri gücünün büyüklüğüne rağmen, AB'nin ekonomik gelişmesine daha fazla güven duyulduğunun ifadesi. Dünyanın en büyük pazarı olan ABD ekonomisi açısından fakat dolardan euroya bu yöneliş korkutucu, olumsuz bir gelişme değil. Belirli sınırlar içinde kaldığı sürece bu gelişme hatta ABD mallarının dünya pazarında rekabet şansını arttırdığı için, onun işine de geliyor. Kaldı ki, dolar euro karşısında değer kaybetmesine rağmen hâlâ esas dünya parası işlevini görüyor. Bu böyle olduğu sürece, dolar–euro paritesinin belirli sınırlar içinde tutulması euro alanında para siyasetinin temel taşlarından biri olarak kalacaktır. Nitekim bir dizi ülkede merkez bankaları devreye girerek, doların değer kaybını önlemek için 'destek alımları' yapıp piyasadan dolar çekiyor. Yani doların euro karşısında değer kaybı, tek başına kimilerinin yorumladığı gibi, ABD'nin Avrupa karşısında zor durumda olduğu, gerilediği vb. anlamına gelmiyor. Fakat gelişme eğilimin ne yönde olduğunu gösteriyor.

Savaş ve Türk hâkim sınıflarının tavrı

Türk hâkim sınıfları, ABD'nin Irak'ta bu kadar süre içinde başarıya ulaşacağını düşünmüyordu. Genel beklenti çatışmaların çok yoğun olacağı ve pek kısa da sürmeyeceği yönündeydi

Daha önce de ortaya koyduğumuz gibi, Türk hâkim sınıfları aslında Alman emperyalistleri, Fransız emperyalistleri, Rus emperyalistleri, Çin vd. gibi, Saddam'la yaşamaktan ve ambargonun kaldırılmasından yana idiler. Böyle bir gelişme, ABD'nin Irak'taki payını nerdeyse sıfırlayacak bir gelişme olurdu. Diğerlerinin çok işine gelirdi. Türk hâkim sınıfları açısından da bu gelişme opsiyonu en iyi olandı Türk hâkim sınıfları ayrıca savaşın bölgede çok ağır sonuçla-

ra yol açabileceği endişesi içinde idiler. En büyük endişeleri de Güney Kürdistan parçasında bir Kürdistan devletinin kurulması ve bunun Kuzey Kürdistan'a da örnek teşkil edebilmesiydi. Bu yüzden Türk hâkım sınıfları, savaşı engellemek için çeşitli girişimlerde bulundular.

ABD açısından savaşın kesin olduğunu gördükleri noktada ise, Türk hâkim sınıfları bütün kesimleriyle birlikte ABD yanında savaştan yana bir konum içine girdiler. Burda da ama savaş ganimetinden daha fazla pay alabilmek için ABD ile –kovboy Bush'un at pazarlığı diye adlandırdığı– sıkı bir pazarlığa girdiler. Bu pazarlık döneminde fiyat yükseltmek için kullandıkları "halkın büyük çoğunluğunun savaşa karşı" olduğu tespitleri, savaş yaklaştıkça gerçek haline gelmeye başladı. Bu durumda, iktidar dalaşında birbirini yiyen Türk hâkim sınıfları açısından, halk karşısında savaşın sorumluluğunu kimin taşıyacağı sorunu ortaya çıktı.

Gerçekte Türk hâkim sınıflarının hemen tümü, hem hükümetteki AKP tarafından temsil edilenler, hem de "derin devlet" savaştan yanaydılar. Ama karar konusunda topu birbirlerine attılar. Ordu ile hükümet savaşa katılma kararını birbirinden beklediler. Aslında ikisi de savaşta yer almaktan yana idiler. Fakat bunu açıkça ve kararlılıkla ortaya koymadılar. Savaşa doğrudan katılma kararı anlamına gelen ikinci tezkerenin mecliste görüşüleceği günün bir gün öncesi yapılan MGK toplantısında, tezkere konusu gündem maddesi bile değildi. Bu ordunun açıkça savaştan yana olmadığı biçiminde okundu milletvekilleri tarafından. CHP AKP'nin tek başına karar çıkarabilecek çoğunluğa sahip olmasının rahatlığı içinde, halk içinde savaşa karşı gelişen eğilimin sözcülüğü rolüne soyundu. Savaşa karşı pozlara büründü. AKP içindeki radikal islamcı kesim, sorumluluğun meclis üzerine yıkıldığını gördüğü noktada ideolojik nedenlerle "kardeş bir müslüman ülkeye karşı gâvurların yanında savaşa girmeye karşı" tavır geliştirdi. AKP yönetimi bu arada, firenin en fazla birinci tezkeredeki kadar olabileceği hesapları içinde, ki bu durumda yeterli çoğunluk vardı, –partideki erken bir bölünmeyi engellemek için de– "demokrasi" gösterisi içinde tezkere konusunda grup kararı almayıp, milletvekillerini oy kullanmada serbest bıraktı

Bütün bu gelişmeler ertesinde Millet Meclisi'nde ikinci tezkere hakkında 1 Mart'ta yapılan oylamada Türk hâkim sınıfları hiç istemedikleri ve beklemedikleri bir sonuçla karşı karşıya kaldılar. Aslında beklentileri savaşa katılma yönünde karar çıkacağı idi. Çoğunluk her ne kadar savaş yönünde oy kullandı ise de, kararın çıkması için gerekli oy sayısına ulaşılamadı. Bu esasında bilinen, istenen, hesaplanan, önceden kotarılan bir sonuç değil, gerçek anlamda beklenmedik bir sonuçtu. Bu sonuç yalnızca Türk hâkim sınıfları açısından değil, Kuzey cephesi için 60 bin askerini, askeri malzemeyi Türkiye'ye boşaltmak için bir filosunu Akdeniz'de İskenderun limanı açıklarında bekleten ABD açısından da beklenmedik bir sonuçtu. Bu beklenmedik sonuç, TC'yi doğrudan ABD'nın yanında savaşta yer almaktan alıkoydu. Sonuçta TC dolaylı olarak savaşın içinde yer aldı

Böylece bu tezkere karşılığı pazarlıklarda TC için öngörülen ücret de silinmiş oldu. Pazarlıklarla varılan ücret, paket halinde hesaplandığında 26 milyar dolara varıyordu. Bu tabii bu paranın beklentisi içindekiler için büyük bir hayal kırıklığı oldu.

Türkiye'nın savaşta Kuzey cephesi için esas üs olma durumu Meclis kararıyla engellenince, kimi aymazlar "Barış kararı çıktı", "Barış kurtuldu" vb. yorumlarını yaptılar.

Gerçekte ne çıkan barış kararıydı –olan yalnızca iç çatışmalar ve hesap yanlışları sonucu gerçek anlamda beklenmedik bir kazaydı–, ne de kurtulan bir şey vardı. Kimileri eğer Türkiye ABD'nin yanında savaşa girmez, topraklarını Kuzey cephesi için kullanıma açmaz ise, ABD'nin Kuzey cephesi olmaksızın bir savaş yürütmek zorunda kalacağı, bu durumda Irak'taki kayıplarının muazzam olacağı, ABD'nın bunu göze alamayacağı hesapları yapıyor, barışı kurtardık diyerek geziniyordu ortalıkta. Hükümet ise, bir yandan bu kazayı "demokrasinin zaferi", AKP'de "parti-içi demokrasinin nasıl işlediğinin guzel bir örneği" olarak yorumlayıp, görüntüyü kurtarırken, kazanın sonuçlarını yeni bir tezkere ile düzeltmenin hesaplarını yapıyor, ABD'nin yine TC'nin kapısını çalacağı umudu içinde yaşıyordu. Savaşın ilk 10 gününde işlerin ABD açısından pek iyi gider görünmemesi de hükümetin ve Türk hâkim

sınıf sözcülerinin küçümsenmeyecek bir bölümünün "bize muhtaç olacaklar" beklentisini körüklüyordu. Saddam'ın direnişi bu bağlamda bunların da umudu idi! Fakat gelişmeler bu beklentileri de boşa çıkardı.

Türkiye–ABD ilişkileri

Gelişmeler, ABD'nın Ortadoğu'da, Türkiye'nin yanı başında savaş yürütmek için, Türkiye'ye askeri olarak mutlaka dayanmak zorunda olmadığını gösterdi. İçinde bulunulan ortam ve durumda Türk hâkim sınıflarının çok değer verip övündükleri "jeostratejik önem"ın artık öyle pek de düşünüldüğü kadar büyük olmadığı çıktı ortaya.

Savaş öncesinde ABD, Türkiye'yi pohpohluyor, Amerikan yönetimi Türkiye'nin AB üyeliği için –aslında ters tepen– lobi çalışması yürütüyor, Avrupalı dostlarına Türkiye'ye görüşme tarihi vermeleri için hafif tertip baskı yapıyor; Türkiye'de siyasi yasaklı olan Tayyip Erdoğan'ı hiçbir resmi sıfatı olmadığı halde Beyaz Saray'da ağırlıyor, ona devlet başkanı muamelesi yapıyor, Türkiye'den "güvenilir stratejik ortak" olarak söz ediyor; Türkiye'deki AKP hükümetini, kendi stratejisinde kültürler savaşını engelleyecek, Batının istediği tarzda, Batıyla barışık modern "demokrat müslüman" bir model hükümet olarak lanse ediyordu. Bu arada ABD üst düzey askerleri üzerinden ordudan orduya görüşmelerle, yalnızca hükümet üzerinden değil, iktidarın gerçek sahipleri üzerinden de Türkiye'nin (Türk hâkim sınıflarının/ faşist Türk devletinin) ABD'nin Irak'a karşı yürüteceği savaşta ABD'nın yanında savaşa katılmasını güvence altına almaya çalışıyordu.

ABD'nin A planı, bütün gelişmelerin gösterdiği gibi gerçekten de Türkiye'nin savaşta ABD saflarında savaşa katılması, Türkiye'den geçecek ABD askerleri ve Türk ordusunun birlikte bir "Kuzey Cephesi" açması üzerine kuruluydu. Böylece bir bölge ülkesi, hem de müslüman bir ülke açıkça ABD yanında savaşa girmiş olacaktı. Bu ABD açısından önemli görülüyordu. Şimdi askeri kaygılardan daha çok siyasi kaygılarla verildiği görülen bu önem, Türk hâkim sınıflarının bir bölümü tarafından yanlış bir şekilde, Türkiye'nin vazgeçilmez askeri önemi olarak, "ABD Türkiye olmadan savaşamaz" biçiminde yorumlandı. Bu yanlış meclisteki 'kaza'nın temel dayanaklarından biri oldu. ABD egemenleri, bu kadar önem verip pohpohladıkları Türk hâkim sınıflarından gerçekten de açık destek bekliyorlardı. Hükümet üyelerinin vermiş olduğu sözler vb., birinci tezkerenin meclisten geçmiş ve uygulamaya konmuş olması, ikinci tezkerenin geçeceğini ABD açısından nerdeyse kesin hale getirmişti.

İkinci tezkerenin meclisten dönmesi, Türk hâkim sınıfları açısından olduğu kadar, ABD egemenleri açısından da şok etkisi yaptı.

ABD açısından Türkiye'deki bu gelişme, Türkiye'nin eskisi kadar güvenilmez olduğu değerlendirmesine ve pratikte savaşı Türkiye doğrudan katılmaksızın yürütme planını devreye sokmaya yol açtı.

Türk egemenleri ile ABD egemenleri arasındaki can cığer kuzu sarması açıklama ve görüntülerin yerini, ABD egemenleri açısından azarlama ve suçlamalar, Türk egemenleri açısından özürler ve açıklamalar aldı.

(Bu bağlamda Wolfowitz'in yaptığı ve hükümeti beceriksizlikle, orduyu açık tavır takınmamakla, Türk egemenlerini verdikleri sözleri yerine getirmemekle suçlayan ve adeta açık özür dilenmesini talep eden açıklamaları günlerce Türk medyasını, bu arada kimi 'sol'cularımızı da meşgul edip, epey kızdırdı. Aslında kızacak fazla bir şey yoktu. Wolfowitz yalnızca ABD–TC ilişkisinde kimin efendi olduğunu ve efendinin kızdırılmaması gerektiğini, aksi takdirde sonuçlara katlanmak gerektiğini, anlaşılır emperyalist bir dille anlatmıştı.)

Kuşkusuz Irak savaşındaki tavır ve gelişmeler ABD–TC ilişkileri açısından, bu ilişkilerin artık bittiği vb. anlamına gelmiyor. Türkiye ABD'nın planları açısından hâlâ önemli. ABD de Türk egemen sınıfları açısından hâlâ esas patron. ABD bu ilişkilerde şimdi düne kadar olduğundan daha avantajlı pozisyonda. Türk egemenlerine kendisinin dünyanın andaki gerçek patronu olduğunu ve kendisinin Ortadoğu'da bir askeri harekâtı Türkiye doğrudan ABD yanında yer almadan da yürüteceğini göstermiş, Türkiye ile doğrudan komşu olmuş; düne kadar kontrolünde olmayan Irak'ta işgalini gerçekleştirmiş durumda. Irak'ı bundan böyle

her halükârda askeri üs olarak kullanacak durumda. Bu Türkiye'nin askeri açıdan "jeostratejik önem"ini iyice sınırlıyor. Diğer yandan ABD'nin planı, Irak'ta kendi denetiminde "demokratik" bir rejim kurmak. Bu planın gerçek haline gelmesi halinde –bu olasılığın ne ölçüde olduğunu aşağıda tartışacağız– müslüman ülkeler için düşünülen, Batıyla barışık modern müslüman ülke olma açısından da Türkiye'nin önemi iyice gerıler. Bu hallerde bile fakat ABD'nin dünya hegemonyası planları açısından, ABD'nin bir dediğini iki etmeyecek, istikrarlı "demokratik müslüman" bir Türkiye, hele hele AB içinde ABD'nin uzantısı olarak da hareket edecek bir Türkiye önemlidir. Bu anlamda bugünkü "azarlamalar" Türk hâkim sınıflarına haddini bildirme, onları hizaya çekme azarlamalarıdır.

Önümüzdeki dönem 'ballı börekli' ılişkilerin ve gösterılerın yeniden gündeme gelmesi kimseyi şaşırtmamalıdır. ABD Irak'ta kurmaya çalıştığı rejimi kurmakta ve oturtmakta ne kadar zorlanırsa, model ülke olma açısından Türkiye'nin önemi o kadar artacaktır.

Türk egemenleri açısından eksiler ve artılar

Türk hâkim sınıflarının yanlış hesaplar sonucu tesadüfen savaşta yer almamasının onlar açısından getırdiği kısa süreli kayıplar var:

* TC ABD'nin gözünde güvenilirliğini yitirdi.

* TC savaşa girmesi şartlarında pazarlıklarla belirlenen 26 milyar dolarlık paketi kaçırdı.

* TC savaş sonrasında Irak'ın yenıden yapılandırılmasında –yani ganimet paylaşımında– masada doğrudan ABD'nin yanında yer alma şansını kaçırdı. Büyük burjuvazinin bir bölümü bunlara bakıp dövünüyor şimdi.

Fakat bu tesadüfen savaşa doğrudan katılmamanın Türk hâkim sınıflarına getırdiği avantajlar da var.

* Önce Türk egemenleri ABD'nin savaşında açıkça onun yanında savaşa gırmemekle, bır bütün olarak müslüman dünyada, özel olarak da Arap dünyasında "gâvur dostu" görünme riskinden kurtulmuştur.

* KK/T'dekı iç kamuoyu açısından da Türk egemenlerı ezılenler, sömürülenler nezdında "barış"ı savunur görüntüsünü kurtarmış, puan kazanmıştır.

* Hem içte, hem dışta Türk egemenleri son dönemde iyice pekışen ABD'nin her dediğini yapan, fanatik Amerikancı imajını önemli ölçüde yıkmış, bağımsız kararlar alabilen bir güç görünümünü vermiştir.

* Bu gelişme içte egemenlerın halkı kandırmasını kolaylaştırır, dışta da ABD dışında yeni kapılar açar niteliktedır.

* Sonuç olarak gelişme, Türk hâkım sınıflarının uzun vadede emperyalist büyük güçler arasındaki dalaşı, kendisi için daha fazla hareket alanı açacak şekılde kullanma imkânları yaratmıştır.

Bu bağlamda, ABD ile TC arasındaki ilişkilerde Irak konusunda başta var görünen uyumun bozulması, Türkiye'nin AB üyeliği konusunda ona avantaj sağlar mı? Bu durum Türkiye'nin AB üyelik sürecini hızlandırabılir mi? tartışması gündeme geldı.

AB borazancısı kimi burjuva yazar-çizer, AB sürecinin hızlanacağı yorumları yaptılar.

Bunlar gerçek durumu yansıtmaktan çok, yazarlarının isteklerinin ıfadesı olan görüşler.

Çünkü daha önce birçok yazıda ortaya koyduğumuz gıbi, esasta Türkıye'nin tam üyeliği halında, AB'nin Türkiye'den alacağı fazla bır şey yok, fakat vereceği çok şey olacak. Kuşkusuz Türkiye'nın AB üyeliği, ABD ıle dalaşında Türkiye'nin Fransa-Almanya blokunu güçlendirecek, çatışma halinde her durumda Türkiye'nin bu blok yanında hareket etmesini beraberinde getirecek olsa, o zaman bugünkü gelişmelerın Türkiye'nın AB üyelik sürecini hızlandırabileceği söylenebilir. Fakat böyle bir durum yok. AB üyeliği, yeni üyelerın Irak konusundaki tavrının açıkça gösterdiği gibı, ABD ile Fransa-Almanya çatışmasında AB üyelerinin otomatikman ABD karşısında yer alacağı anlamına gelmiyor. Bunun en güzel örneği Polonya! Kuşkusuz AB, ABD ıle Türkiye arasında çıkan çelişmeyi kullanmaya çalışacak, bu çelişmeyi derinleştirmeye çalışacaktır. Bunun ıçın yeni sözler verilebilir vb. Fakat gerçek anlamda AB'ye tam üyelik sürecı hızlandırılmaz. Çünkü gerçek anlamda AB'nın Türkıye'yi tam üye olarak almaya niyetı yok. En iyi halde 2007'dekı genışleme ışı de tamamlandıktan sonra, o da

özel statülü bir üyelik için görüşmeler başlar. Bugün görünen budur.

Irak'ta ve Ortadoğu'da Amerikan düzeni...

Savaşın kısa sürede bitmesi, savaşta ABD'nın savaştaki ilk hedefine kolay varması, ABD'nin bundan sonraki işinin kolay olduğu, olacağı anlamına gelmiyor.

ABD'nin ilk savaş hedefi Saddam rejiminin devrilmesi idi. Bu hedefe kısa sürede vardılar.

Fakat bu ilk hedef ABD'nin Ortadoğu'daki genel hedefi ile karşılaştırıldığında, gidilecek yolun çok küçük bir mesafesinin alındığı anlamına geliyor. ABD'nin Ortadoğu için genel hedefi, Ortadoğu'da ABD ile iyi ilişkiler içinde olan istikrarlı, "demokratik" rejimlerin kurulmasıdır. Ancak bu sayede uzun vadede ABD'nin ihtiyacı olan Ortadoğu petrolünün ABD'ye ucuz akışı sağlanabilir. Ancak bu sayede Ortadoğu ülkeleri, ABD'nin dünya hegemonyası dalaşında onun güvenilir üsleri haline gelip, korunabilir. Bu ABD açısından hayati bir sorundur.

Bunun için **Irak'ta:**

– İşgal altında petrol tesisleri yeniden çalışır hale getirilmek; Irak ekonomisi yeniden ayakları üzerine dikilmek zorundadır. Irak'ın petrol gelirinin bir bölümü Irak'ın imarı için –ABD ve müttefik ülkelerinin firmalarına verilecek ihalelerle – kullanılarak, halk kazanılmaya çalışılmak zorundadır.

– Siyasi alanda Iraklılardan oluşan güvenilir, fakat sonuçta halk desteğine de sahip olacak bir yönetim kurulmaya çalışılmak zorudadır.

– Uzun vadede amaç Irak'taki Iraklı Amerikan düzeninin müslüman ülkeler için bir model olmasıdır.

ABD Irak'ta yerleştirmek istediği düzeni oluşturmaya çalışırken, yalnızca Irak'taki iç dengeleri vb. değil, komşu ülkelerin tavırlarını/isteklerini de hesap içine almak, gözönünde tutmak zorundadır. Tabii ayrıca emperyalist rakiplerinin de isteklerini, manevralarını vb. hesaplamak zorundadır. ABD'nin Irak açısından yapmak istediği –ki bu, bütün Ortadoğu planının önemli ama küçük bir parçası– işinin hiç de kolay olmadığı görülmek zorundadır.

Salt Irak'ın iç dengeleri bazında bile ele alınsa, işgalcilerin işinin ne kadar zor olduğu görülebilir. Önce müslüman bir Arap ülkesinin "gâvur" işgali altında olma durumu vardır. Bu islamcılık ve Arap milliyetçiliği temelinde işgale karşı mücadelenin gelişme potansiyelini içinde taşıdığını; işgalcilerin 'demokratik kurtarıcı' olarak kabul edilme şansının az olduğunu göstermektedir. İşgalci güçlere karşı her direniş, her silahlı eylem ve bunların şiddetle bastırılması, yeni direnişlere yol açacaktır.

Şimdilik Arap milliyetçiliği veya islamcılık temelinde gelişecek mücadeleyle ABD'nin Irak'tan sökülüp atılma, yerine dinci–Arap milliyetçisi bir rejimin kurulması vb. gerçek bir alternatif olarak görünmüyor. Fakat direnişin olacağı ve bunun işgalcileri zorlayacağı kesindir.

Diğer yandan Irak çok uluslu, anda işgal altında bir devlettir. Ulusal/etnik farklılıklar yanında, dinsel mezhepsel farklılıklar boyunca da toplum bölünmüş durumdadır. Irak Arap ulusundan nüfus ülkede çoğunluğu oluşturmaktadır. Fakat Iraklı Araplar Sünnilik/Şiilik temelinde bölünmüş durumdadır. Küçük bir Hıristiyan azınlık da vardır. Saddam döneminde iktidardan uzak tutulan ve baskı altında bulunan fakat Arap nüfus içinde çoğunluğu, dolayısıyla Irak'ta çoğunluğu oluşturan Şii Araplar, şimdi merkezi siyasi iktidarda aslan payını istemektedir. Şiiler içinde örgütlü, şeriat yanlısı, İran destekli gruplar aktiftir. Ve bunlar bugün kendini çeşitli biçimlerde gösteren işgale karşı mücadelenin başını çeker görünümdedir. Irak'ın Kuzeyi/Güney Kürdistan'da Kürt nüfus çoğunluktadır. Araplar yanında, Türkmenler de küçümsenmeyecek azınlıklar oluşturmaktadır. Bunun yanında Irak'ta bir dizi başka azınrlıklar da yaşamaktadır. Kürdistan'daki Kürt grupları kendi aralarında kavgalıdır. Diğer yandan Kürtlerin KYB ve KDP'nin örgütlediği kesimlerinin bu savaşta ABD'yi kurtarıcı olarak görüp, karşılamaları ve ABD saflarında Irak'ın 'kurtarılmasına' –ki bu ABD–İngiliz işgaline anlamına geliyor gerçekte– katkıda bulunmaları, Saddam döneminin ezilen Kürt ulusuyla, Arap nüfusu daha da fazla karşı karşıya getirecek potansiyeli içinde taşıyan bir durum yaratmıştır. Bu durum yer yer iki ulustan nüfusun yanyana yaşadığı yörelerde silahlı çatışmalar biçiminde gösteriyor

kendini. Türkmen nüfus TC'nin uzantısı gibi hareket etmektedir. Ve merkezi yönetimde de, yerel yönetimlerde de TC'nin siyaseti doğrultusunda pay isteyecektir. Kısaca şimdi Irak'taki bütün etnik–dinsel–mezhepsel siyasi gruplar, Irak'ın yeniden yapılanmasında kendi egemenliklerini kurmak, bunun olmadığı yerde merkezi iktidarda en fazla payı almak; kendi ulusal bölgelerinde tek egemen olmak isteyeceklerdir.

Irak'ın içindeki güç dengeleri çok hassastır. İşgalci gücün işi çok zordur.

Diğer yandan çevredeki devletler Irak'ta olacakları dikkatle izlemektedir. Çevre devletlerinin (Suriye, İran, Türkiye, Ürdün, Suudi Arabistan, Kuveyt) Irak'ın andaki sınırlarının, 'toprak' bütünlüğünün sorgulanmasını, Irak'ın bölünmesini, böyle bir bölünme kendileri açısından da ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel temelde ayrılık taleplerini güçlendirir korkusuyla istememektedir. ABD'nin bu durumu göz önünde bulundurarak hareket etmesi gereklidir.

Hal böyle olduğundan, ABD'nın planı Irak'ı parçalamadan, Irak'taki bütün kesimleri içerecek bir merkezi iktidar ve esasta etnik temelde oluşturulacak eyaletlere oldukça büyük özerklik veren bir sistem oluşturmaya çalışmak olacak. Bu sistem halkın çoğunluğunun desteğini alacak. İstikrar kazanacak. ABD bütün bunları yaptıktan sonra işgal yönetimi kalkacak. ABD'nın ılan ettiği ve yapmak istediği bu. Bu planın uygulanması –eğer uygulanabilirse– uzun yıllar alacaktır. Bu işgal yönetiminin oldukça uzun süreceği anlamına gelir. ABD şimdi ve ışgal gücü olarak var olduğu sürece, silahlarının gücüyle ıstediği yönde gelişmeleri sağlayabilir, istemediği yönde gelişmeleri bastırabilir. Bu güce anda sahiptir. Fakat doğrudan işgal kalktığı andan itibaren kurduğu rejimin süreceğinin garantisi yoktur, olmayacaktır.

Bütün bunlar bilindiğinde, ABD'nin Irak'ta kendi rejimini müslüman ülkeler için model olarak sunacak bir yetkinliğe getırmesi olasılığı oldukça düşük görünmektedir.

Filistin–İsrail sorunu

Ortadoğu'nun Amerikan düzeninin yeniden şekillendirilmesinde ABD'nin Irak'a paralel olarak çözmeyi önüne hedef koyduğu

sorun Filistin–İsrail sorunudur. ABD Ortadoğu'da ve dünyada "terörizmin en önemli kaynağı" olarak değerlendirdiği bu sorunu kendi istediği doğrultuda çözme konusunda cıddi ve kararlıdır. ABD çözümü nasıl bır çözümdür?

Filistin topraklarının çok küçük bir bölümü üzerinde –bugünkü Filistın özerk bölgeleri temel alınarak– "bağımsız" ve "egemen" bır mını Filistin Arap devleti kurulacaktır. Bu Filistin Arap devleti sınırları ıçinde kalan bölgelerde kalan Yahudi yerleşim birımleri süreç içinde tasfiye edılecektir. Filistın devletının kurulabılmesi için ön şart, işgalci İsrail güçlerine ve İsrail'e yönelik "terör" eylemlerinin bizzat Filistin Arap yönetiminin askeri güçlerınce önlenmesidir. Kurulacak Filıstin devleti, İsrail devletine karşı Filistin'den yönelecek her türlü saldırıyı engellleme garantisi verecektir. ABD bu planın uygulanması için bir de "yol haritası" çıkarmıştır. Bu "yol harıtası" Fılistin devletının 2005'te kurulmasını mümkün ve öngörmektedir.

Aslında plan özü itibariyle yeni değildir. Yeni olan ABD'nin şımdı doğrudan bir Ortadoğu gücü olma durumu ve konumudur. Irak'taki 300 bin kişilik askerı ve muazzam vurucu gücüyle, ABD şimdi kendi ıstediğini yaptırma konusunda daha güçlü 'argümanlara' sahiptir Diğer yandan Irak'ta Saddam rejımini devirerek, ABD İsrail egemen sınıflarının kendilerine yönelik en büyük tehditlerden biri olarak gördükleri gücü ortadan kaldırmış, İsrail'e istekleırıni dayatmak için güçlü bir pozısyon elde etmıştir. ABD şımdı İsrail'in nerdeyse kapı kom-

şusudur. Ve onunla yapacağı bır garantı anlaşması, İsrail'in 'devlet varlığımız tehdit altında' argümanını önemli ölçüde ortadan kaldırır durumdadır. Bu yüzden şimdi ABD'nın çözüm planının uygulanma şansı artmıştır. Filistinde ABD'nin istediği yönetimin işbaşına gelmiş olması; hem Israil'ın, hem Filistin yönetiminin ABD'nın "yol haritasını" ilke olarak kabul ettiklerini bildirmeleri –ki bu Israil açısından bir tabunun yıkılması, "bağımsız tam egemen bır Filistın devletının kurulmasının ılke olarak kabulü" anlamına geliyor– bu planın –belki çizilen zamanda sarkmalar olsa bile ve plana karşı olanlar planın gerçekleşmesini engellemek için her şeyi yapacak olsalar bile– uygulanma şansının bundan önceki planlara göre çok daha yüksek olduğunu gosteriyor.

ABD bu planın uygulamasını dünya çapında ılan ettığı "terörizme karşı savaş"ın önemli bır ayağı olarak görüyor Bu planda şeriat devleti için sılahlı mücadele yürüten örgütlerin yanında, dinci olmayan ve emperyalızme karşı devrimci mücadele yürüten sılahlı örgütlerin de tasfiye edilmesi öngörülüyor. Filistin'de bu örgütlerin ışgalci İsrail devleti tarafından en ağır faşist yöntemlerle bile yok edilemediği, tersine Israil'ın her yeni saldırısının yeni "teröristler" –yani ülkesinin bağımsızlığı için ışgale karşı can bedeli mücadele yürütenler– yarattığı görüldü, görülüyor. Bu şartlarda ABD emperyalistleri bu tasfiye ışını Filistin'de liberal burjuvaziye havale etmeyi daha doğru ve verimli buluyor Bunun karşılığı ona ödenen ücret mını Filistin devleti olacak. Bu şartlarda (emperyalızm şartlarında) başka bir çözüm de yok.

Görünen, Ortadoğu'nun Amerikan düzenının kurulmasında ABD'nın ilk sırada çözmek istediği iki sorunun, paralel bır biçımde çözmek ıstediği Irak ve Filistın sorunları olduğudur.

Görünen, diğer sorunların bu ıkı sorundaki gelişmelere bağlı olarak ele alınacağıdır

Bu bağlamda şu soru var: ABD'nin Ortadoğu'yu tek başına yeniden düzenlemesi, Ortadoğu'nun tek ve kesin hâkımi haline gelmesi, onun emperyalist rakiplerinin tabı kı ışine gelmemektedir. Geçmişte emperyalistler birbirlerini zayıflatmak için rakiplerinin egemenlik alanındakı kimi sılahlı mücadelelere belirli destekler vermişti. Örneğin ABD Sovyetler Birliği'nin Afganistan'daki işgaline karşı islamcı güçleri, yine ABD Çeçenistan'da islamcı güçleri, Fransa ve Rusya İran'da islamcı güçleri desteklemişti. Bu durumda şımdi örneğin Fransa, Almanya, Rusya gıbi güçler acaba ABD'nın işlerini zorlaştırmak için örneğin Irak'ta, Filistin'de vb ABD ışgalıne karşı savaşan islamcı güçleri destekler mi? Bu kuşkusuz hepten dışlanabilecek bır olasılık değildir Ancak geçmişteki deneyimler emperyalistlere de desteklenen kımi güçlerin süreç içinde kontrolden çıktığını göstermiştir ve emperyalist büyük güçlerin arasında anda "terörizme karşı savaş" konusunda, özellikle de radıkal islamcılığa destek vermeme, onu geriletme konusunda bır birlik varmış gıbi görünmektedir.

ABD ayrıca emperyalist rakıplerine, şartlarını kendı belirlediği ganımet paylaşma önerileri sunmaktadır. Bu şartlarda ABD'nın emperyalıst rakipleri ABD'nin egemenlik alanında desteklerini liberal antı-Amerıkan ve ılımlı antı-Amerıkan ıslamcı güçlere destekle sınırlayacak gibi görünmektedir. Bu güçlerin ise –Iran dışında– önemli bir halk desteği yoktur.

Sıradaki sorunlar

Sonrakı süreçte ABD'nın "yenıden düzenlemek" istedığı, güvenılmez gördüğü ülkeler var.

Suudi Arabistan: S. Arabıstan'daki rejımın de istenilen doğrultuda düzenlenmesi lazım. S. Arabistan kımi şeriat örgütlerine maddi destek vermektedir, petrol fiyatlarının belirlenmesinde OPEC içinde belirleyıcı rol oynuyor. "Güvenilmez" bır müttefik olduğunu son Irak savaşında, ülkedeki üsleri doğrudan saldırı için kullanmaya ızin vermeyerek göstermiştir. ABD'nin Suudi Arabıstan'ı doğrudan işgal etme yerine, içten kendine yakın güçleri desteklemе biçımında dönüştürmesi Ortadoğu'da yenıden düzenlemede muhtemel gelişmedir. Fakat içte dayanack yeterli güç bulunmaması halinde, 'terörıst' yuvalarını temizleme adına doğrudan askeri saldırı, işgal vb. de dışlanamaz.

İran: İran'dakı molla rejimi, ABD'nın Ortadoğu planında her halükârda yeri olmayan bir rejimdir. Ancak İran'da Irak'tan değişik olarak

rejim içinde açıkça görünen çatlaklar ve rejime karşı örgütlü bir muhalefet hareketi vardır ve bu hareket giderek güçlenmektedir. İran'da ABD'nin bir askeri bir müdahalesine gerek kalmadan rejim değişikliği mümkün görünmektedir. ABD İran'daki muhalefeti kullanarak, bunun üzerinden İran'da istediği rejimi oluşturmaya çalışacak gibi görünmektedir. İran'ın şer cephesinin parçası olarak ilan edilmesi; İran'a yönelik açık tehditler, anda bir emperyalist saldırı ve işgal hareketinin hazırlığından çok, rejimi baskı altına almak, muhalefete güç vermek olarak kavranmalıdır. ABD İran molla rejimine karşı mücadelede, Şah yanlıları, liberal burjuvazi yanında, geçmişte Irak'ta yerleşen ve Saddam rejimi tarafından İran'a karşı desteklenen, kullanılan Halkın Mücahitleri örgütünü de kullanabilir. Bu örgüt elemanlarının silahsızlandırılması, bunların ilerde devreye sokulmayacağının garantisi değildir.

Suriye: Suriye'ye karşı da yönelen tehditler, ABD'nin anda Suriye'ye karşı askeri saldırı hazırlığı içinde olduğu anlamına gelmiyor. Bu tehditler daha çok Suriye'deki rejimin hizaya çekilmesi için yapılan uyarılardır. Ve görünen odur ki, rejim bu uyarıları almıştır.

Kuveyt ve Ürdün'deki rejimler ABD'nin bölgedeki egemenliği açısından kabul edilebilir rejimlerdir. Ancak bunların da daha sağlamlaştırılması gerekir. ABD bu sağlamlaştırma işi için askeri müdahaleye ihtiyaç duymamaktadır. ABD'nin bölgedeki askeri varlığı bu rejimlerde istenen değişikliklerin yapılması için yeter baskı unsurudur.

Bilindiği gibi ABD'nın "yeniden düzenleme" planları yalnızca Ortadoğu'yla sınırla değil, tüm dünyaya yönelik planlar. 11 Eylül sonrasında açıklanan "Terörizme Karşı Savaş" konsepti içinde ABD ilk saldırı hedeflerini ortaya koymuştu. "Şer ekseni" ilan edilenlerden Afganistan ve Irak'taki rejimler savaşla, işgalle devrildi.

Kuzey Kore

Eksen içinde sayılanlar içinde bilindiği gibi Kuzey Kore var ve Afrika'da kontrol altında olmayan alanlar var.

Gelişmeler tabii ki bu alanlarda da ABD'nın doğrudan askeri saldırıyla "sorunları çözme" olasılığı tartışmasını gündeme getiriyor.

Kuzey Kore bağlamında, bilindiği gibi ABD, Kuzey Kore'nin bir atom santralini yeniden devreye sokma kararı üzerine, aynı anda iki savaş yürütebileceği açık tehdidini savurarak bu kararın geri alınmasını istedi. Karşılıklı açıklamalar sonrasında şimdi sorun yeniden BM forumuna getirildi. Orada Güvenlik Konseyi'nde ABD'nin istediği doğrultuda bir karar çıktı. Sorun şimdilik savaşsız, diplomatik arenada çözüm aranan bir sorun.

Bunun mantığı şu: ABD açısından Kuzey Kore rejimi her halükârda devrilmesi gereken bir rejimdir. Kontrol altında değildir. Yer yer ABD'ye kafa tutan konumlar sergilemektedir. Fakat ABD Ortadoğu'da belirli bir düzen sağlamadan, Kuzey Kore sorununun askeri çözüm opsiyonunu gündeme getirmez. Savaş tehditleri savaş tehdidi olarak kalır. Bunda Kuzey Kore'nin komşuları Rusya ve Çin'in Kuzey Kore'nin ABD tarafından işgaline kesin karşı olmalarının bilinmesi de rol oynamaktadır. Rusya ve Çin de Kuzey Kore'deki rejimden fazla hoşnut değildir. Fakat Kuzey Kore'nin andaki rejimle yönetilmesi, onlar için açık bir tehdit oluşturmamaktadır. Buna karşı ABD tarafından işgal vb. onlar için daha olumsuz bir durum yaratacaktır. Onlar bu yüzden Kuzey Kore'ye karşı bir ABD savaşına kesin karşıdırlar. ABD'nin Kuzey Kore'deki rejimi devirmek için tek yolu savaş-işgal de değildir. Ülke ambargo ile zaten önemli ölçüde zayıflatılmış, halk aç bırakılmış durumdadır. Rejim aşırı milliyetçilik üzerine çekilmiş sosyalizm cilalı bir ideoloji ile, sosyalfaşist yöntemlerle ayakta durmaktadır. Parçalanmış ülkenin Güney kesimi, K. Kore halkı için çekici hale getirilmeye çalışılmaktadır. Ülkede 1990'da Almanya'dakine benzer bir "birleşme" gelişmesinin yaşanması için – orda çok güçlü görünen rejim, Doğu Alman halkının Batı Almanya'ya iltihak gösterileri sonucunda birkaç ay içinde çöktü– muazzam bir baskı altında tutulmaktadır.

Kuzey Kore 'sorun'unun – ki bu sorun gerçekte ABD açısından, istenmeyen, kontrol altında olmayan, üstüne üstlük kendine komünist diyen bir rejimin ortadan kaldırılması sorunudur– savaşsız ve işgalsiz çözümü mümkün

görünmektedir. Bu durumda bu yol denenecektir. Bu tabii sınırlı kimi bombalamaların vb. olmasının engeli değildir.

Afrika

"Terörizme karşı savaş" açıklamalarında ABD emperyalizminin sözcüleri birkaç kez Sudan, Somali gibi Afrika devletlerinin isimlerini de saydılar. Buralar "terörist örgüt"lerin üslendiği alanlar olarak değerlendiriliyor. Onları "şer ekseni"nde hedef tahtasına oturtan bu durumdur.

ABD ve diğer emperyalist güçler açısından kıta Afrikası sömürgecilik döneminde öncelikle köle ticareti açısından önemliydi. 20. yüzyılda Afrika bu açıdan önemini yitirdi. Yeni sömürgecilik açısından özellikle merkezi Afrika ve genelde Siyah Afrika, kontrol altında tutma maliyeti, ordan kısa sürede elde edileceklere göre daha yüksek olduğundan çekici bir alan değildir. 20. yüzyılın ikinci yarısında alan daha çok askeri üs olarak önem taşıyordu. Askeri teknikteki ilerlemeler sonucu alan bu noktadaki önemini de önemli ölçüde yitirdi. Kaldı ki, şimdi üsler parayla da satın alınabilecek durumda Bloklar arası çatışmanın getirdiği rekabet de ortadan kalkınca, Afrika emperyalistler açısından nerdeyse 'unutulan kıta' haline geldi. Siyah Afrika anda kendi içinde etnik temelde büyük çatışmaların yaşandığı, insan hayatının pek değerinin olmadığı bir alan görünümünde. Emperyalistler burdan silah satışı yoluyla kâr ediyor. Bu da onlar için yeterli. Afrika'nın "yeniden düzenlenmesi" için emperyalist güçlerin işgale girişmesi lazım, fakat bu girişimlerin nasıl sonuçlanabileceği, kolay olmayacağı Somali örneğinde yaşandı. Bu durumda emperyalistler kısa süreli getiri/götürü hesabında, hayati öneme sahip hammaddesi olmayan, endüstrisi nerdeyse sıfır olan, halkı açlık sınırında yaşadığı için pazar olarak da fazla ilginç olmayan Afrika'yı "unutma"yı, kendilerini arada bir yaptıkları "insani yardım" çağrı ve gösterileri ile sınırlamayı uygun görüyorlar. Bu arada siyah Afrika halkının %30'u HIV pozitif (aids). Bu, bu nüfusun savaşlar, göçler, açlık vb. dışında da önemli ölçüde kırılacağı anlamına geliyor Bu durumda yapabilseler "kârlı" ve "verimli" olmayan, yalnızca 'sorun yaratan' bu kıtayı yeryüzünden tümüyle silerler. Kıtada birkaç ülke önemli (örneğin G. Afrika, orda altın ve elmas var), onlarda da duruma hâkim durumdalar.

Bütün bunlar bilindiğinde, ABD'nin Somali, Sudan gibi ülkeleri de şer ekseni içinde saymasının, bu ülkelerin Afganistan, Irak örneklerinde olduğu gibi işgal altına alınıp yeniden düzenleneceği anlamına gelmediği anlaşılır. Hayır, bu ülkelerin şer ekseni içinde sayılmasının anlamı, bu ülkelerdeki belli hedeflerin sınırlı askeri operasyonlarla vurulacağının ilanıdır. ABD bunu her an yapabilir.

ABD durdurulabilir mi?

Bir bütün olarak ele aldığımızda şu tespiti yapıyoruz: Dünya ABD tarafından yeniden düzenlenmek isteniyor. Bu düzenleme, var olan ABD hegemonyasının alanının –diğer emperyalist büyük güçler aleyhine– genişletilmesi ve hegemonyanın pekiştirilmesi anlamına geliyor.

Şu anda diğer emperyalist büyük güçlerin, doğrudan ABD ile savaşı göze almadan bu gelişmeyi engelleyebilecek durumu yok. Askeri olarak ABD'ye karşı andaki durumda gerçek anlamda tehdit oluşturan tek güç Rusya. Onun anda ABD'yle savaşı göze alması beklenmemeli. Diğerleri ise askeri olarak anda ABD'ye kafa tutacak güce sahip değiller. Hal böyle olduğu için ABD'nın düzeni içinde kendilerine mümkün olan en büyük payı kapmaya, bu arada güçlerini birleştirerek ABD'yi sınırlamaya çalışıyorlar.

Bu gelişmeler emperyalist büyük güçler arasındaki hegemonya dalaşında çelişmelerin sertleşmesi, keskinleşmesi anlamına geliyor. İlerdeki dönemde emperyalistler arası doğrudan savaş olasılıklarını güçlendiriyor.

ABD'nin planlarını boşa çıkaracak esas güç kuşkusuz ABD'nin sıraya koyup saldırdığı halkların, bu arada –en önemlisi– ABD'deki emekçilerin bu emperyalist politikalara karşı direnişi, devrim mucadelesidir. Bu bağlamda da fakat ABD'nın emperyalist politikalarına karşı direniş ve muhalefet hareketlerinde komünist önderliklerin önemli bir rol oynamadığının bilindiği şartlarda, anda ABD'nin planlarını uygulamasının önünde bu alanda da gerçek

bir engel bulunmadığı söylenebilir.

Kuşkusuz bu hep böyle gitmeyecektir. Fakat andaki durum budur.

Bizim görevimiz esas eksikliği, komünist önderliğin eksikliğini gidermek için her şeyi yapmaktır.

Kıbrıs'ta gelişmeler

Kıbrıs'ta son dönemde şaşırtıcı gelişmeler oldu. Türk egemenlerinin bir dizi tezi, Kıbrıs Cumhuriyeti (Rum kesimi)nin Kıbrıs sorunu çözülmeden tam üyeliğe kabul edilmesi ile çöktü.

Türk devletinin 2002 Aralık'ına kadar söylediği (kırmızı çizgisi) şöyleydi: Kıbrıs sorunu çözülmeden Güney Kıbrıs AB'ye alınmamalıdır, Güney Kıbrıs –Kıbrıs sorunu çözülmeden– AB'ye alınırsa, kuzey ilhak edilecek, gerektiğinde (Yunanistan ilhaka karşı çıktığı durumda) savaşılacaktır.

2002 Aralık'ında Kıbrıs Cumhuriyeti –Kıbrıs sorunu çözülmeden– AB'ye tam üyeliğe kabul edildi. TC'nin 'kırmızı çizgileri aşıldı'. Fakat ilhak, savaş vb. gündeme gelmedi

AB üyeliği görüşmeleri döneminde ve Kıbrıs Cumhuriyeti (KKTC'siz) AB'ye üye alındıktan sonra, Kuzey Kıbrıs tarihinin en büyük kitle gösterilerine sahne oldu Kıbrıslı Türk nüfus açıkça BM Annan Planı adıyla anılan plan çerçevesinde bir çözüm ve Güney kesimiyle birlik içinde AB üyeliği istediğini ortaya koydu. Bu gelişmeler TC egemenlerini ve adada onların devamı olan kukla KTC yöneticilerini köşeye sıkıştırdı. Ve onlar köşeye sıkıştıklarında önce her zaman yaptıklarını yaptılar. 'Vatan toprakları', 'Yavru Vatan', 'Vatanı Rumlara satmak isteyen vatan hainleri' edebiyatıyla ve açık ilhak tehdit ve açıklamalarıyla KKTC'deki muhalefeti susturmaya, bastırmaya, boğmaya çalıştılar Bu arada oyları sayacak olanın kendileri olduğunun ve 1974 işgali sonrasında adanın kuzeyinde Türkiye'den yerleştirme siyasetiyle adanın nüfus dengesini değiştirdiklerinin güvencesi içinde referandumla çözüm vb den söz bile ettiler. Türkiye'de Annan planının müzakere edilebilir olduğu yönünde laflar edenler bunun içinde hükümet de vardı– hizaya, devlet siyasetine çekildi! Bütün bunlar bilinen, beklenen gelişmelerdi. Fakat Nisan ayı sonlarından itibaren Dektaş yönetiminin attığı adımlar, iyice köşeye sıkışan, tecrit olan Türk egemenlerinin manevra yeteneğini gösterdi. Nisan ayı ortalarında Denktaş yönetimi, kendisinden hiç beklenmeyen, TC açısından da bugüne kadarki "devlet siyaseti"nin bellı noktalarda değiştirilmesi anlamına gelen ve daha önce egemen sınıflar içinde tartışılıp, kararlaştırıldığı konusunda hıçbir işaret olmayan, bu anlamda şaşırtıcı olan bır adım attı. Güney Kıbrıslı Rumların, Kuzeye pasaport göstererek, vizesiz girebileceği; –önce 24 saat, daha sonra 3 gün 3 gece– Kuzeyde vizesiz kalabilecekleri, Güneye geçmek isteyen Kuzey Kıbrıslıların da 24 saatliğine ızın almaksızın Güneye geçebılecekleri açıklandı.

(Gelinen yerde Güney Kıbrıslı Rumların, Kıbrıs Cumhuriyeti pasaportu ile Türkiye'ye de vize almaksızın turist olarak gelebilecekleri açıklandı.)

Bu manevra ile KKTC'deki egemenler ve TC bugüne kadarki, Kıbrıs Cumhuriyeti'ni meşru bir devlet olarak tanımıyoruz tezinden *de fakto* uzaklaşmış oluyorlar. Bır ülkenin pasaportunu geçerli belge olarak kabul etmek, istediği kadar tersı söylensın, o devleti *de fakto* tanımak demektir.

Bır noktada artık uygulanamazlığı açıkça görülen devlet siyasetindekı değişiklik anlamına gelen bu siyası manevrayla Türk egemenleri fakat bir dizi siyasi kazanım elde ettiler.

* En başta Kuzey Kıbrıslı Türkler açısından artık desteğini iyice yitirmiş olan, köşeye sıkışmış olan Denktaş yönetimi ve KKTC, Kuzey Kıbrıs'ta patlama noktasına giden gelişmenin önüne geçmiş oldu.

* Denktaş yönetimi 'sınırı açan taraf' olarak, Kıbrıs Rum kesimi yönetiminin elinde olan inisiyatifi ele geçirdi. Uluslararası alanda Denktaş yönetiminin çözümün önünde engel olduğu tezini sarstı.

* Kuzeyden Güneye izinsiz geçiş kararıyla, bir yandan Güney Kıbrıs'ın resmen tanımadığı KKTC'yi *de fakto* tanıması sağlandı.

* Türkiye'nın Kıbrıslı Rumlara vizesız gırme hakkı tanıması ve aynı hakkın TC tarafından kullanılmasını talep etmesi ile, AB'ye vizesız giriş anlamına gelecek bır talep dolaylı yoldan devreye sokulup, AB baskılanmaya başlandı.

Bütün bunlar Türk hâk.m sınıflarının onlardan beklenmeyen akıllılıkta bir siyasi manevra gerçekleştirdikleri anlamına geliyor.

Kuşkusuz bu gelişme Kıbrıs sorununun çözümü anlamına gelmiyor. Fakat ıki ayrı bölgenin *de fakto* birbirini devlet olarak tanıması; diğer yandan Kıbrıslı Türkler ve Rumlar açısından birlik isteğinin var olduğunun açıkça görülmesi, her iki tarafın da maksimum istek ve taleplerinin gerçekleşmesinin mümkün olmadığının görülmesi, sorunun –emperyalizm şartlarında– çözümüne doğru bir hareketlenmenin, TC'nin açık ilhak siyasetinin olmazlığını gördüğünün işaretleri.

Gelinen yerde TC, Kıbrıs konusunda, tersi söylense bile, Annan Planında öngörülen 'çözüm'e epey yaklaşmış durumdadır.

Hatta, TC'nin garantörlüğünün garanti altına alındığı şartlarda K. Kıbrıs'taki açık işgalin kaldırılması bile tartışılır hale gelmiştir.

Güney Kürdistan

Güney Kürdistan bağlamında bır dızi tartışma yürüdü, yürüyor Olgu şudur: ABD'nin Irak'a saldırısı ve ışgalınde, Güney Kürdistan'daki Kürt millıyetçisi burjuva örgütler KDP ve KYB, kendı etkilerındeki kitleye ABD'yi kurtarıcı olarak tanıttılar, güçlerini ABD'nin savaşında onun güçlerıne ekledıler, ABD'nin savaşında doğrudan taraf olarak katıldılar. Kürt peşmergeler bu savaşta ABD'li komutanların denetımında, kumandasında esasta ABD'nin savaşında ABD'nin paralı askerleri olarak savaştılar. KDP ve KYB işbirlikçi örgütler olarak davrandılar. Ortadoğu'da 'statükonun değişmesi'nden yanan olan, ABD'ye bu statükoyu değiştirmede olumlu roller atfeden KADEK de aslında bu role soyunmaya, ABD'nın savaşına katılmaya hazırdı. Fakat KYB–KDP ve Türkıye, KADEK'in resmen tanınmasına, 'terörist örgüt" listesinden çıkarılmasına, pazarlıkta yer almasına, güçlenmesine yol açacak böyle bır gelişmeyi kesınlikle istemedıler. ABD böyle bir ittifaka ihtiyaç duymadı. KADEK'in savaş dışı kalmış olmasının nedeni budur.

Kuşkusuz burjuva mıllıyetçileri ABD'nin bu savaşına katılmakla belırli çıkarlar umuyorlardı ve belirli çıkarlar da elde ettiler Şımdı onlar ABD'nin Irak'ı yeniden düzenlemesinde merkezi iktidarda söz sahibi olacaklar ve Kürdistan'da da özerk yönetimleri güçlenecek. Bu sonuçlardan yola çıkarak aslında Kürt millıyetçisi örgütlerin işbirlikçilik yapmakla suçlanmalarının yanlış olduğu, bunların önlerıne çıkan tarihi bir fırsatı değlendirmiş oldukları, emperyalizmin ve gericiliğın iç çelışkılerinden yararlandıkları vb. söylenebilir. Nitekim Kürt millıyetçılerın bir bölümü bunu söylüyorlar.

Soruna devrimci, antiemperyalist, enternasyonalist değil, burjuva milliyetçı gözlüklerle bakıldığında, bu söylenenler anlışılırdır. Burjuva milliyetçiliği için kendi 'ulusal' alanında elde edebileceği en fazla iktidar tek referanstır. Emperyalizm şartlarında güçlü bir emperyaliste yaslanmadan, ezilen ulusun burjuva milliyetçiliğinin iktidar kırıntıları bile elde etme şansı yoktur. Hele hele bütün dünyada emperyalizmin tam egemenliğinin söz konusu olduğu, hıçbir güçlü sosyalist ve devrimcı üssün bulunmadığı bugünkü şartlarda, burjuva milliyetçiliğinin hedeflerine varmak ıçin yapacağı en "akıllıca" ış, en güçlü emperyalistin müttefiki olarak kendi ulusal haklarını gaspeden gerici rejime karşı mücadeledir. Emperyalizmle ittifak ıse, bugünkü güç dengelerinde ittifak değil, emperyalizmin oyuncağı olarak hareket etmek demektir!

KYB ve KDP bunu yapmışlardır.

Güney Kürdıstan'da Kürtlerin şimdiye kadar en avantajlı duruma geldıkleri bır konum

söz konusudur. Irak'ta da Kürtler şimdi iktidarda daha fazla söz sahibi olacaklardır. Bu olgudur. Bu olgu olduğu kadar, bu kazanımların ABD işbirlikçiliği ile elde edilmiş kazanımlar olduğu da olgudur.

Bız olgunun iki yanını da koymalıyız.

Güney Kürdistan'da Kürt yığınlarına kazanılanın gerçek özgürlük, bağımsızlık vb. olmadığını açıklamalı, onları komünist önderlik altında birleşerek işgale, işbirlikçi iktidara karşı, diğer uluslardan emekçi kardeşleriyle omuz omuza devrimci mücadeleye çağırmalıyız.

Bunun bugün için pratik çözum olmadığını söyleyeceklere, emperyalızmın egemenliği şartlarında ve devrimci mücadelenin bugünkü geriliği şartlarında pratık çözümün, emperyalizmin dayattığı çözümlerden biri veya diğeri dışında bir şey olmadığını, olamayacağını söylemelıyız.

Devrımcılerın, hele hele komünıstlerın görevi, pratik olmak adına, emperyalıst çözümlerın kuyruğuna takılıp, ezilenlere ehven-i şerin propagandasını yapmak değildır; gerçek çözümler için daha fazla çalışmak; daha fazla uyandırma çalışması yürütmek, daha tutarlı, militan mücadele yürütmek, kitleleri devrım için eğitmek, örgütlemektir. Sabırla, inatla bunu yapmaktır görev.

Irak'ta yeniden yapılanmada TC

Gelinen yerde TC savaşta aktif olarak yer almadığı için, Irak'ın yeniden yapılandırılması, bu arada Güney Kürdistan'daki yapılanma konusunda doğrudan masada yer almıyor Bu konuda pazarlık marjı yüksek değıl Burjuvazinin savaşa girmek konusunda ısrarlı olan kesimi bu durumdan duyduğu rahatsızlığı açıkça dile getiriyor. İdeolojik Kemalistler ise, ABD'nin Türkiye'yi zayıflatmak ıçın Kürtleri kullandığı, kullanacağı vehimleri içinde kıvranıyor. Fakat Türkiye doğrudan pazarlık masasında olmasa bıle olgu şudur: Irak-Güney Kürdıstan konusunda ABD ile Türkiye'nin planları esas olarak örtüşmektedir. Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması her ikısinin de Irak için çıkış noktasıdır.

ABD Irak'ın bölünmesi biçimındeki bir çözümün, bütün etnik grupların içinde yer aldığı merkezi bir Irak'tan çok daha fazla sorunlu olacağını görmektedir.

Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması, Güney Kürdistan'da resmen ayrı "bağımsız" bir Kürt/Kürdistan devletinin kurulmaması anlamına gelir ki, bu Türkiye açısından ilkesel bır sorun olarak ılan edılmiştır. ABD'nin şu anda böyle bir devlet kurulması planı yoktur. Irak'ın toprak bütünlüğü içında vılayetlere geniş özerklik ABD'nin planıdır. Bu plan Türkıye'nin istekleriyle örtüşmektedır.

Güney Kürdıstan'da bir de KADEK sorunu vardır. Burda KADEK'in silahlı gücü vardır. Türkıye KADEK'in silahsızlandırılmasını istemektedir. Fakat bunu isteyen yalnızca Türkıye değildir. İşgal güçleri, işgal işbirlikçisi Barzani, Talabani de, KADEK'ın silahlı gücünden rahatsızdır. Önümüzdeki dönemde KADEK'in silahsızlandırılması gündeme gelecektır. Bunun pazarlıkları yapılmaktadır. Türkiye silahsızlandırılmanın pişmanlık yasası temelinde teslimiyetle gerçekleştirilmesini isterken, KADEK bu işin genel afla yapılmasını talep ediyor. Bu bağlamda ABD'nin istekleri doığrultusunda bir orta yol bulunması olasılığı vardır.

İdeolojik Kemalistlerin ABD'nın KADEK'i Türkiye'ye karşı kullanması öcüsü, esasta onların vehmidir. Bu olasılık yok denecek kadar azdır ABD'nin kullandığı ve kullanacağı yeter güç vardır. Terörıst örgütler listesinde tuttuğu PKK/KADEK'ı kullanmak onun andakı sıyasetı değildır.

Türkiye'de hükümet–devlet çatışması sürüyor

AKP Hükümeti ile devlet iktidarını gerçekten elinde bulunduranlar, ya da kısaca devlet arasında çelişmeler var. Savaş sırasında bu çelişmelerin üzeri bir ölçüde örtüldü. Önümüzdeki dönemde bu çelişmeler sertleşebilir. Değişik ABD kaynakları, AKP ile devlet arasındaki çelişmelerin yoğunlaşması durumunda darbe gündeme gelebilir değerlendirmelerini piyasaya sürüyor. Türkiye'de 23 Nisanda Meclis Başkanının verdiği davete CHP ve ordu katılmıyor. Cumhuriyet gazetesi "Devlet tavır koydu" başlığıyla çıkıyor. Hükümet başkanı/Genelkurmay Başkanı ikili görüşüyor. Ardından basında Genelkurmay Başkanının hangi konularda rahatsız olduklarını başbakana aktardığı yer alıyor. Başbakan 'hükümet ile ordu uyum içinde' diyor, tersini söyleyenleri 'kışkırtıcı hain'likle suçluyor. Ardından Genelkurmay Başkanı basın toplantısı yapıyor. Gazete haberlerinde yer alan görüşme içeriği konusunda söylenenleri, yalnızca bir noktada, "Genç subaylar rahatsız..." noktasında geri çeviriyor. Rahatsızlık varsa hepimizindir... kimse ordumuzu genç-yaşlı biçiminde bölmeye kalkmasın, Silahlı Kuvvetlerimiz bir bütündür... anlamında laflar ediyor.

Kısaca AKP'nın devlet iktidarını ele geçirmek için çıktığı uzun yolda, yerleşik devlet iktidarı kendini koruyor, hükümete gerçekte muhtıra üzerine muhtıra dayatılıyor. Genelkurmay Başkanı 28 Şubat süreciyle ilgili soruyu "28 Şubat'ı gerekli kılan şartlar, tehditler, tehlikeler değişmemiştir... Süreç sürüyor" biçiminde yanıtlıyor.

AKP çelişmeleri sertleştirmek istemiyor. Adım adım ilerlemek istiyor. İlerlemek istediği konuda attığı adım tepkiyle karşılandığında anda geri çekiliyor. Yeni bir hamle için bekliyor. Bu anlamda çatışmaların sertleşip, darbe vb.nin gündeme gelmesi anda söz konusu değil.

Önümüzdeki dönemde ama kimi konularda çelişmelerin sertleşmesi gündeme gelebilir. Örneğin gelecekte cumhurbaşkanı seçimi var. AKP bu konuda önce "Cumhurbaşkanı halk tarafından seçilmelidir" balonunu uçurdu, önerdi. Devlet buna karşı sertçe "olmaz, şartlarımız buna uygun değil" tavrını takındı. Çünkü halk oylamasında istediğini seçtirememe ihtimali büyük. AKP ısrarlı olmadı. Geri adım attı.

AKP önümüzdeki dönemde de devletin olmaz dediği konularda geri adım atacak ve fazla bir çatışmaya girmeden hükümette önümüzdeki seçimlere kadar kalmaya çalışacaktır. Planı seçimlerde de yeniden halkın desteğini alarak iktidar yürüyüşünü sürdürmektir.

Devletle AKP arasında esas çıngar en geç cumhurbaşı seçimleri gündeme geldiğinde yaşanacaktır. AKP hükümeti sürerse, hükümet süresi dolmadan kısa süre önce cumhurbaşanlığı seçimi gündeme gelecektir. AKP hükümet olma durumunu, meclisteki çoğunluğunu bir kazaya uğramadan koruyabilirse, bundan sonraki cumhurbaşkanı AKP tarafından seçilecektir. Bu durumda devletin yasaklı kıldığı, ama yasakları delip başbakan olan Tayyip'in veya onun tespit ettiği bir başka Tayyipcinin cumhurbaşkanı olarak devletin başına gelme olasılığı vardır. Bunu yasal yollardan engelleme imkânı da yoktur. Bu yerleşik devlet için tam bir felaket senaryosudur. Tayyip ve AKP bu konuda devlete kendisinin değiştiğini bu süre içinde ikna edici biçimde gösteremezse, ya da cumhurbaşkanı konusunda devlet ve AKP'nın üzerinde uzlaştığı bir kişi bulunamazsa cumhurbaşkanlığı seçimi kazaya uğrayabilir!

Halkın desteğinde durum bağlamında

AKP seçim sırasında verdiği bir dizi sözün tersini uygulama durumunda. AKP'ye oy veren birçok insan bugün oy verdiğinden dolayı pişmanlığını dile getiriyor. AKP'nın kitle desteğinde bu anlamda belirli bir gerileme var. Fakat bu gerileme iktidardaki normal yıpranma sınırları içinde bir gerileme.

Ekonomik alanda veriler, savaşa rağmen, kötü değil. AKP döneminde enflasyon düşmeye başladı. Vergi barışı planı ile büyük miktarda para toplandı. Yeni maddi kaynak yaratma projeleri var. Örneğin bir dizi alanda orman alanlarında evler yapılmış, bu evleri yıkmayacak, tersine ev yapanlara buralar satılacak. Yer yer orman alanları da, SİT alanları da satılacak. Burdan önemli maddi gelir sağlanması planla-

nıyor. Bu hükümet IMF/Dünya Bankası ile ilişkiler açısından da en uysal/uyumlu hükümetlerden biri. Dış kaynak açısından da büyük sıkıntılar yaşamıyor şu anda.

Bütün bunlar bu hükümetin halkın tepkileri ile yıkılması olasılığını düşürüyor.

Diğer yandan AKP'nin bölünmesi, bu yolla yeni bir hükümet çıkarılması planları da, gerçekçi görünmüyor. Savaş gibi olağanüstü bir durumda bile AKP'nin verdiği fire 100'ü geçmedi. Bunların bir bölümü, olası bir bölünmede AKP'de kalacaktır. Bir bölünmede AKP'den gideceklerin sayısı 80'i geçmez görünüyor. Bu durumda da AKP 280'i aşkın bir grupla tek başına hükümet edecek çoğunluğu elinde barındırır.

Yani gelişmeler, AKP'nın bu yasama döneminde hükümet olarak devam edeceğini ve devlete yerleşme operasyonunu ilerletebileceği noktaya kadar ilerleteceğini gösteriyor.

Bingöl depremi üzerine

Bingöl depreminde ortaya çıkan durum, bütün "tedbir alıyoruz", "depremle yaşamayı öğreneceğiz" laflarının palavra olduğunu, herşeyin değil hiçbir şeyin değişmediğini gösterdi.

Bu bağlamda devletin teşhiri yanında, depreme karşı bizim önerimiz nedir, neler yapılmalıdır konusunda bir broşür hazırlanıp, geniş çapta dağıtımı sağlanacaktır.

Sol içinde şiddet egemenlere yarar!

Birçok devrimci grup, kendi dışındaki gruplar arasında bir kavga, bir şiddet olayı olduğunda bunu kınıyor, yanlış bulduğunu açıklıyor. Bunun karşıdevrime yaradığını söylüyor. Doğru tavır takınıyor. Fakat birçoğu kendisi de başkalarında eleştirdiği tavırlar içine girebiliyor. Buna bir dizi gerekçe de bulunuyor.

Biz bu bağlamda on yıllardan beri tüm devrimci gruplara çağrılar yapıyoruz. Birlikte kısa bir ortak açıklama yapıp, sol içinde şiddeti ilke olarak reddettiğimizi ve şiddetin kullanıldığı yerde hep birlikte bunu engellemeye çalışacağımızı açıklayıp, bunu da gerçekten yapalım diyoruz. Fakat dışımızda kimse, birkaç somut olay bağlamı dışta tutulursa, buna yanışmadı, yanaşmıyor.

1 Mayıs'ta İstanbul'da yine bu bağlamda rezillikler yaşadık.

* Karataşçılar yine Yağancılara saldırdı. Saldırı önceden hazırlıklıydı.

* MLKP ile EMEP arasında miting alanında pankart açma/açtırmama yüzünden kavga yaşandı.

* TKP/İP arasında bir kavga yaşandı.

Burjuva medya tam kendine yaraşır biçimde, aslında bütün eylem ele alındığında tali olan bu olayları sevinerek ve büyüterek yansıttı.

Aslında bunun bile olayların içindekilere yanlışlığı göstermesi açısından yetmesi gerekir.

Burda solculuk, devrimcilik, sosyalistlik vb. adına yapılan, sonuçta birçok insanı devrimcilikten soğutmak, burjuvazıye devrimcileri karalaması için fırsat vermektir.

* 1 Mayıs ardından Yıldız Üniversitesinde öğrenciler arasında kavga çıktı. Kemalistler sol çevredeki öğrencilere saldırdılar.

Burjuvazi bunu alıp, allayıp, pullayıp, büyütüp kullandı. Satırların, beyzbol sopalarının resmini çekip "işte eğitim malzelemeleri" başlığı altında sundu Doğan Medya!

* Daha önce sendikal rekabet kavgasında ambarlarda üç işçi ölmüştü. Bunu da burjuvazinin nasıl kullandığını biliyoruz.

Biz içinde bulunduğumuz durumda, devrimci olsun olmasın, bütün sol içinde –bir saldırıya karşı kendini savunma meşru hakkı dışında– şiddet kullanımını ilke olarak reddediyoruz.

Kendini savunma meşru hakkı bağlamında da, saldırganları şiddet kullanmadan saldırıdan vazgeçirme yolları varsa, bunların sonuna dek kullanılmasından yanayız. Provokasyonlar hep olacaktır. Bunlar teşhir edilmeli, tecrit edilmeye çalışılmalıdır.

Bizim önerimiz tüm devrimci grupların, önce kendi içlerindeki ilişkilerde şiddeti dışlamaları, kendi dışlarıyla ilişkide de, aktif olarak sol içi her kavgada, her şiddet kullanımında ayırıcı, yatıştırıcı rol oynamalarıdır.

Bütün devrimci gruplar böyle davrandığında, sol içinde şiddet savunan ve kullananlar neyse o olarak damgalanacak ve açığa çıkacaktır: Provokasyonlarla karşıdevrimin ekmeğine yağ sürenler!

Güncel durumun temel öğeleri

Burjuvazinin kazanılmış haklara topyekün saldırısı

Emperyalist dünyada kazanılmış işçi haklarının en yoğun olduğu emperyalist metropol ülkelerde, burjuvazi bu hakları adım adım geri alma siyasetini hayata geçiriyor. Metropollerdeki bu siyaset emperyalizme bağımlı ülkelerde de yansımasını ve devamını buluyor. Emperyalist burjuvazinin sosyaldemokrat temsilcileri 1970'lerde kapitalizmin "sosyal" olabileceği, sosyalizmle kapitalizm arasında üçüncü bir yol olabileceği ; "sosyal pazar ekonomisi"nin mümkün olduğu bayatlamış tezlerinin, özellikle Avrupa'da sosyaldemokratların iktidarda olduğu ülkelerde ispatlandığını savunuyor, İsveç'i, daha sonra Almanya'yı bu "model"e örnek gösteriyorlardı. İlk bakışta, birkaç yıllığına da olsa, tam istihdam/sıfır işsizlikli, vatandaşlarının geleceğini güvenlik altına almış, açlık ve yoksulluktan arınmış, kriz tanımayan, sürekli gelişen "sosyal" bir kapitalist düzenin olabileceği yanılsamasına dayanak olabilecek veriler varmış gibi görünüyordu. Avrupa'nın emperyalist ülkelerindeki –bir bölümü işçi ve emekçilere de dağıtılan– zenginlikte, emperyalist sömürünün, emperyalist aşırı kârın, ucuz hammadde ve özellikle de ucuz –nerdeyse bedava– enerji ithalatının yattığı gözlerden gizleniyordu. Aynı şekilde üretimde yeni teknik buluşların –öncelikle de elektronikteki ve bilgisayar tekniğindeki gelişmelerin– devreye sokulmasıyla emek üretkenliğinin muazzam artışı, bunun getirdiği aşırı kârların da zenginliğin artışında oynadığı rol gözlerden gizleniyordu. Tekniğin yaygın kullanımının giderek

bu alandaki aşırı kârı ortadan kaldıracağı, piyasalar dolduğunda aşırı üretim krizinin kaçınılmaz olarak kendini dayatacağı gerçekleri unutturuluyordu. Bu "sosyal" kapitalizm masalları 1970'li yılların daha ilk yarısında, petrol üreticisi ülkeler karteli OPEC'in petrol fiyatlarını yükseltme kararı ile ortaya çıkan "birinci petrol krizi" ile bir balon gibi patladı. "Sosyal devlet" masalları, ekonomik konjonktürdeki her gerilemede, her devrevi kriz döneminde yerini "Kriz var, hepimiz aynı sandaldayız, şimdi kemer sıkma zamanı" teranelerine bıraktı. Fakat genel siyaset açısından da emperyalist burjuvazi, ABD'den başlayarak 1970 li yıllarda, o dönemde özellikle Avrupa'da egemen olan, devlet müdahaleci sosyaldemokrat siyasetten, "yeni liberal" diye adlandırılan, monetarist ekonomik siyasetlere yöneldi. 1970'lerde ABD'de ve 80'li yıllar başlarında İngiltere'de uygulamaya konulan sosyal hakların budanması, özelleştirme, taşeronlaştırma, kuralsızlaştırma siyaseti, 80 ortalarından itibaren uluslararası alanda tüm sermayenin genel siyaseti haline geldi. 80'li yılların sonunda, 90'lı yılların başında, o döneme kadar emperyalist dünyanın karşısına, sosyalizm adına alternatifmiş gibi çıkan revizyonist, sosyalemperyalist kampın çöküşü, tüm dünyada emperyalist burjuvazi tarafından sahtekârca kapitalizmın sosyalızm/komünizme karşı zaferi olarak görüldü ve gösterildi. Bu gelişme ertesi işçi sınıfına yönelen saldırılardaki tüm frenler boşaltıldı. Uluslararası alanda sermaye, işçi sınıfının sosyal ve siyasal haklarına karşı geniş çaplı ve genel bir saldırısını yoğunlaştırarak devam ettirdi, ettiriyor. "Kuralsızlaştırma" adı verilen slogan temelinde işçı sınıfını koruyan kimi yasalar, kurallar tek tek budanıyor, ışsizlik ve sosyal yardım sigortalarının süresi ve yardım miktarı mümkün olduğunca en alt seviyelere çekiliyor, emeklilik yaşı, sözcüğün gerçek anlamında ancak "mezarda emeklilik" olacak şekilde üst yaşlara yükseltiliyor, işçilerin iş sözleşmelerini patronların istedikleri zaman feshetmeleri amacı ile her türlü kolaylıklar sağlanıyor, sosyal ve hastalık sigortaları özelleştirilerek işçi sınıfının sigorta primlerinin sermaye için yeni kâr olanakları yaratması sağlanıyor... Kısacası meta olan işgücünü kapitalistlerin maksimum düzeyde sömürebilmesi amacı ile her türlü uygulama pratiğe geçirilmeye devam ediliyor.

İşçi sınıfının ve emekçilerin sahip olduğu ve kullandığı haklar açısından adeta 20. yüzyılın başındaki duruma geri dönüş söz konusudur.

İşçi sınıfı hareketinin saldırılara karşı direnişi

Sermayenin uluslararası alanda geniş çaplı saldırısı karşısında işçi ve sendika hareketi kazanılmış hakları savunma açısından bile halen güçlerini biraraya getirebilmiş durumda değil. Fakat buna rağmen birçok ülkede –bu arada emperyalist metropol ülkelerde de– bu saldırıya karşı işçi ve sendikal hareketin kitlesel direnişinde de bir artış görülmektedir. Hareket gelişme, yükselme eğilimi içindedir. Yalnızca Nisan–Mayıs 2003'teki gelişmeler bile bunu göstermeye yeter. Fransa ve İtalya'da hem kitlesel grevlerin hem de kısa süreli genel grevlerin sayısı artmakta, bu eylemlere katılanların yoğunluğu da büyümektedir. Avusturya'da 50 yıl sonra ilk defa tüm ülkede etkisini gösteren geniş çaplı bir kitlesel grev yapılmış ve işçi sınıfının çok yoğun bir katılımı olmuştur. Alman-

ya'da hükümetin reform adı altında yeni hak budama saldırılarına karşı eylemlilikler gündemdedir. Yunanistan'da kısa süreli genel grev ile işçi ve emekçiler, haklarına yönelen saldırılar karşısında tavır koymuştur.

İşçi sınıfının sosyal ve siyasal çalışma ve mücadele şartlarının çok daha geri durumda olduğu emperyalizme bağımlı ülkelerde sermayenin işçi sınıfının haklarına yönelik saldırısı zaten çok ağır olan yaşam şartlarını daha da kötüleştirmiştir. Bu ülkelerin burjuvaları ve hükümetleri uluslararası sermayenin ve İMF gibi kuruluşların direktifleri ile işçi sınıfının haklarına saldırıyı hükümet programlarının en temel, en birincil amacı haline getirmiştir. Bağımlı ülkelerdeki işsizler ordusunun safları, açlık sınırı altında yaşayan kitlelerin boyutu hızla büyümektedir. Bağımlı ülkelerin borç ve mali krizinin yükü, ekonomik çıkmazının sorumluluğu tümüyle işçi sınıfının ve emekçilerin sırtına yüklenmiştir. Bağımlı ülkelerin bir dizisinde de (Arjantin, Venezuela, Meksika, Güney Afrika, Hindistan, Filipinler vb.) işçi sınıfı yürütülen bu sistemli saldırıya karşı yer yer kitlesel eylemleri ile karşı durmaktadır. Örneğin Hindistan'da mayıs ayında 60 milyon işçi ve emekçinin katıldığı grev eylemi, belirli eyaletlerde –örneğin Kerala'da– hayatı bir gün için de olsa durdurmuş, işçi sınıfının gerçek gücünü göstermiştir. Arjantın örneğinde görüldüğü gibi savunma mücadelelerinin ülke çapında kitlesel bir eyleme dönüşmesi sürecinde, işçi sınıfı burjuvazinin kontrolünde olmayan, sovyet tipine benzer yeni örgüt biçimleri ve zengin eylem biçimleri geliştirebilmektedir.

Esas sorun: Reformizmin egemenliği Komünist önderliğin eksikliği

Sermayenin uluslararası alanda işçi sınıfının haklarına karşı saldırısına birçok ülkede işçi sınıfının savunma eylemleri geliştirmesine rağmen işçi sınıfının eylemliliği halen geri düzeyde ve bu yoğun saldırılara gereken etkinlikte bir cevap verecek durumda değil. Bunun en başta gelen temel nedeni işçi sınıfının komünist bir siyasal önderlikten yoksun olması ve işçi sınıfının en geniş kitlesel örgütleri olan sendikalarda, "sosyal ortaklık", "sosyal diyalog" temel anlayışına sahip sarı ve reformist sendika siyasetinin hâkim durumda olmasıdır. Burjuvazi ve onların devletleri ile işbirliği (daha doğru tanımla işçi sınıfının burjuvazinin çıkarlarına tabi olması) siyaseti ile ideolojik ve siyasal olarak silahsızlandırılmış işçi sınıfı örgütsel alanda da birçok bakımdan savunmasız hale getirilmiştir. Sermayenin saldırısı karşısında sarı ve reformist işçi ve sendika bürokrasisi işçi sınıfının gerçek sorunun sermaye egemenliği olduğunu görmemesi için elinden gelen herşeyi yapmaktadır. İşçi sınıfının güncel somut saldırılara karşı mücadele içinde bilinçlenmesi, gücünün farkına varması, düzene göbekten bağlı sendika ağalarını da korkutmakta, onlar bu yüzden grev, direniş eylemlerini mümkün olan en geri seviyede tutmaya çalışmaktadırlar. Onlar, sorunların "iş barışı bozulmadan", "sosyal diyalog içinde" masa başında, görüşmelerle "çözülmesi" siyasetini yürütmektedir. Onlar açısından işçi sınıfının kitlesel eylemleri ancak en son noktada, 'sosyal diyalog'la 'çözüm'ü zorlamak için tehdit aracı olarak düşünülen bir araçtır.

Sendika bürokrasisi ve eylem

Fakat şu da bir gerçektir ki, sermayenin her alanda çok yönlü saldırı yürütme stratejisi sarı ve reformist sosyal diyalog siyasetinin hareket alanını da büyük ölçüde daraltmıştır. Görüşmelerle, sosyal diyalogla bir şey elde edemeyeceğini gören sendika bürokratları, tabanın da baskısı ile ister istemez kendi kontrollerindeki kısmi kitle eylemlerine onay vermek zorunda kalmaktadırlar. Üstelik sermayenin çok yönlü saldırısı sonucunda sarı ve reformist sendikaların savunma eylemlerini bile örgütlememesi sonucunda sendikalar büyük çaplı üye kaybına uğramaktadır. Sendikaların büyük ölçüde üye kaybına ve üye aidatlarından gelen gelir kaybına uğraması sendika bürokrasisinin gelir kaynaklarını azalttığından, onun maddi varlık şartlarına da zarar vermekte, tehlikeye düşürmektedir. Örneğin Almanya'da Birleşik Hizmet Sendikası ver.di kısa bir dönem içinde 1000'in üzerinde sendika çalışanının işine son vereceğini açıklamıştır. Sendika bürokrasisini

eylem yapmaya zorlayan en önemli sebeplerden birisi de budur.

Son yıllarda çok sayıda sendikanın üye kaybı büyük boyutlara ulaşmıştır. Örneğin bütün dünyada "Birlik Sendikası"nın en önemli örneklerinden birini oluşturan Almanya'daki üst sendikal birlik DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) 6-7 yıl içindeki toplam üye kaybı 4 milyon civarındadır. (yaklaşık 11, 5 milyondan 7, 5 milyona düşmüştür) Özelleştirme, taşeronlaştırma, artan işsizlik ve ama her şeyden önce sendika bürokrasisinin en temel haklarını bile savunmadığını gören üyelerin uğradığı hayal kırıklığından dolayı sendika üyeliğinden istifa etmeleri sonucunda, yerleşik sendikalar kitle gücünü yitirme süreci yaşamaktadır. Diğer yandan daha rüşeym aşamasında da olsa, etkisi çok büyük olmasa da sendikaların tabanı ve sendika çalışanlarının alt kesimleri içinde sendika bürokrasisine ve "sosyal ortaklık" anlayışına karşı mücadeleci bir muhalefet de gelişme içerisindedir. Arjantin'de, İtalya, İspanya ve Fransa'da resmi sendika örgütlerinden kopmalar olmuş, mücadele siyasetini savunan muhalif akımlar kendi sendikalarını oluşturmuşlardır. Bu muhalif akımların örgütlediği sendikaların birçoğu, yerleşik resmi sendika örgütlerine göre daha az bir kitleyi örgütlemiş olsalar da, kimi yerlerde küçümsenmeyecek sayıda bir kitleyi örgütlemeyı başarmışlardır.

Toplumsal muhalefet hareketi içinde işçi sınıfı hareketi

Bir çok ülkede toplumsal muhalefet, çeşitli sınıf ve tabakaların değişik talepleri uğruna mücadelesinin bir bileşkesi olarak gelişiyor. İşçi sınıfı hareketi, toplumsal muhalefet hareketi içinde yer alan hareketlerden biri.

İşçi ve sendika hareketinin yanısıra, burjuva ve küçük-burjuva siyasetlerın yönlendirdiği barış, çevre ve (ATTAC gibi) sosyal-sıyasal sorunları merkeze koyan hareketler vardır. Bu tür hareketler işçi sınıfı ve sendika hareketini birçok alanda peşine takmakta, bunlar işçı sınıfının birçok eylemlilikte (örneğın en son barış hareketinde görüldüğü gibi) yönünü, sıyasetını belirlemektedir.

Aslında toplumsal muhalefetin başını çekmesi gereken işçi sınıfı hareketi, olası istısnalar dışında, hareketin içinde, esasta diğer sınıf ve katmanların muhalefet hareketlerinin peşine takılan veya bu hareketlerle bağı olmayan ayrı bir hareketmiş gibi gelişmektedir.

Kısaca toparlarsak sonuçlar

Uluslararası işçi sınıfı hareketinde güncel durumu belirleyen hemen her yerde burjuvazinin topyekün saldırı halinde olmasıdır.

İşçilerin emekçilerin kazanılmış hakları her yerde büyük bir pervasızlıkla tırpanlanmaktadır.

İşçi ve emekçi yığınların ekonomik ve demokratik haklarında büyük bir gerileme söz konusudur.

İşçi sınıfı hareketı, uluslararası alanda geneli itibariyle ele alındığında geri seviyededir ve esası itibariyle savunma hareketi durumundadır. Emperyalizme bağımlı kimi ülkelerde –örneğin Filipinlerde, örneğın Hındistan'da, örneğin Arjantinde– yer yer burjuvazinin kontrolü dışına çıkan bir hareketlilik olsa da, genelde harekete damgasını vuran reformizmdir.

Son dönemde saldırılara karşı –aslında olması gerekenden geri seviyede de olsa– hissedilir bir hareketlenme vardır. Ve bu hareketlenmenin daha da artması, seviyenin yükselmesi olası gelişmedir.

İşçi sınıfı hareketi, toplumsal muhalefet hareketi içinde öncü, önder konumda değldır.

Esas sorun, komünist önderliğin eksikliğidir.

Görevler

Bu bazı temel yönlerini koyduğumuz işçi sınıfı ve sendikal hareketin uluslararası durumu hakkında değerlendirmelerimizden önümüze şu görevler çıkmaktadır:

– İşçi ve sendika hareketinin ideolojik ve siyasal olarak silahsızlandırılmasında, işçi sınıfının eylemlerinin kötüleştirilmesinde en öne çıkan "sosyal ortaklık" sınıf işbirlikçisi anlayışına karşı önümüzdeki dönemde daha yoğun teorik, ideolojık ve sıyasi mücadele yürütülmelidir. "Sosyal ortaklık" sıyasetini savunanların temel tezleri ele alınıp, bunların özü somut olarak ortaya konulmalıdır.

Sınıflararası işbirliğini vaaz eden "Sosyal ortaklık" safsatasına karşı, işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıf karşıtlığına dayanan "Sınıfa karşı sınıf" tutarlı "Sınıf Mücadelesi' siyasetinin hakim kılınması için sürekli, sistemli, kararlı, inatçı bir çalışma yürütülmelidir.

– Anda diğer muhalif hareketlerden ayrı veya onların kuyruğuna takılan bir hareket konumunda olan işçi sınıfı içinde çalışma esas alınmak zorundadır. İşçi sınıfı hareketini toplumsal muhalefet hareketinin merkezi, öncüsü, önderi haline getirmek görevdir.

Gelişen hareket içine girmek, onun en önünde yürümek, onu ilerletmeye yönelik siyasetler geliştirmek tüm komünistlerin görevidir.

Güncel saldırılara karşı mücadelede, kazanılmış hakların budanmasına karşı ve yeni haklar kazanmak için yürütülecek mücadeleler içinde temel amacımız işçi sınıfının bilinçlenmesi, kendi gücünün farkına varmasıdır. Kazanılmış hakların korunması ve yeni haklar kazanma mücadelesi içine esas sorunun ücretli kölelik sisteminin yıkılması olduğu düşüncesini taşımak, bu düşüncenin doğruluğunu pratik deneyimleri içinde işçilerin görmesine yardımcı olmak komünistlerin işidir, bizim işimizdir.

– Uluslararası alanda işçi sınıfı içinde bizim çizgimize yakın görüşlerle mücadele yürüten komünist güçlerle daha sıkı işbirliği aranmalıdır. Bunun yanında mücadeleci muhalif güçlerle ilişki kurmak ve var olan ilişkileri geliştirmek amacı ile daha yoğun ve özenli çalışılmalıdır.

– Sendika bürokrasisine karşı mücadeleci bir siyaseti uygulamak amacı ile var olan sendikaları terk ederek ayrı sendikalar kurma alternatifini uygulayanlar bağlamında biz, yerleşik sendika ağalığına ve onların elindeki sendika aygıtlarına karşı gelişen tepkiyi anlıyoruz. Bu tepkinin kısa yoldan var olan sendikalar dışında örgütlenmek, bunlardan ayrılmak, yeni sendikalar kurmak şeklinde gösterilmesini yanlış buluyoruz. Biz işçilerin, patronların karşısına mümkün olan en büyük örgütlülükle çıkmasından yanayız. İşçilerin sendikal örgütlenmesinde, her iş kolunda tek birleşik, birlik sendikasından yanayız. "Sendikal birlik" sendikal örgütlenmede temel şiarlarımızdan biridir. İşçilerin sendikal düzeyde bile yanyana gelememesi patronların, kapitalist düzenin işine gelmektedir. Zaten birçok ülkede var olan sendikal bölünmüşlüğü daha da derinleştirecek ayrı sendikalar kurma siyaseti yerine, var olan sendikalarda kalarak, en geniş sendika kitlesini mücadeleci, devrimci, komünist muhalefet çevresinde birleştirmek amacımıza daha uygun olacaktır. Uluslararası alanda bazı 'sol' güçler "Toplumsal Muhalefet Sendikaları" adı altında ve işçi sınıfının çalışan kesimlerini değil de en iyi halde işsiz kesimlerini örgütlemeyi merkeze koyan ve fabrikalar yerine örneğin gecekondu mahallelerini esas örgütleme üssü olarak savunan anlayışlar savunmaktadır. İlk anda daha fazla başarı vaat eden bu örgütlenme çizgisi, uzun vadeli çalışma açısından, işçi sınıfının devrimde önderliğinin sağlanması gerekliliği açısından vb. yanlıştır.

KUZEY KÜRDİSTAN/ TÜRKİYE'DE İŞÇİ VE SENDİKA HAREKETİNİN GÜNCEL DURUMU VE GÖREVLERİMİZ

Kuzey Kürdistan /Türkiye'de işçi ve sendika hareketinin durumu ve görevlerimiz üzerine değerlendirmeler yapılırken, yukarıda çizilen uluslararası çerçeve göz

önünde bulundurulmalıdır.

Uluslararası alanda, burjuvazinin işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına karşı topyekün saldırı içinde bulunduğu, kazanılmış hakları geri aldığı bir ortam; işçi hakları açısından gerileme, geriye gitmenin söz konusu olduğu bir ortam vardır.

"Neo Liberalizm" ve TC'nin AB'ye "uyum"unun anlamı

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de de sermaye, uluslararası alanda uygulanan "yeni liberal" siyasetleri özellikle 1980'li yıllardan bu yana yoğun bir şekilde uygulamaya sokmaktadır. KK/T'de bu, geçmişte egemen olan devlet kapitalisti işletmelerin özelleştirilmesi, devletin ekonomiye müdahalesinin azaltılması, burjuvazinin devlet kapitalisti-bürokrat kesimlerinin etkinliğinin azaltılması vb. anlamına da gelmektedir ve bu yüzden burjuvazinin bu kesimlerinin belli ölçüde frenleyici direnişi ile karşılanmaktadır. Bu siyasetin uygulanması, TC burjuvazisinden, "uluslararası normlara" uyacak değişiklikleri gerçekleştirmesini talep etmektedir. Bu talepler en somut biçimde AB üyelik görüşmelerinde TC burjuvazisine dayatılmıştır, dayatılmaktadır. Bu "uluslararası normlar" gelinen yerde, gerçekte uluslararası alanda burjuvazinin topyekün saldırı halinde olduğu bir anın normlarıdır. Yine de bu normlar genel gericiliğine rağmen, işçi ve emekçi hakları açısından da esasta faşizmden başka bir şey tanımayan TC'nin, kendini yasal düzeyde AB'nin gericileşmiş burjuva demokrasisi normlarına uydurması anlamına gelmekte, bazı noktalarda işçi ve emekçiler için geçmişte yasal olarak var olmayan kimi hakların da da kazanılması anlamına gelmektedir. TC burjuvazisi ve onun şimdiki AKP hükümeti AB'nin talep ettiği "uyum yasaları" çerçevesinde iş/çalışma hayatı alanında bir dizi yeni yasa değişikliğini gündeme getirmiştir. Yeni yasal düzenlemeler işçi hareketinin dayatması sonucunda değil Avrupa Birliği'nin ve Türk burjuvazisinin çıkarları ve beklentileri doğrultusunda gündeme getirilmiştir. İş yasaları alanında yapılan değişikler, bazı noktalarda –örneğin "İş Güvencesi" yasasının getirdiği işten atmayı zorlaştırıcı hükümler vb.– işçiler açısından belli iyileştirmeler anlamına gelirken, bazı noktalarda var olan hakların da tırpanlanması anlamına gelmektedir. İş Kanunu tümüyle sermayenin isteği doğrultusunda AB'ye uydurulmaktadır. Yeni İş Kanunu'nun özü esneklik ve kuralsızlaştırmadır. İş zamanı, sözleşmeyle belirlenen ücretler, işin niteliği, ış şartları tümüyle patronların ihtiyaçlarına göre belirlenecektir. Şimdiye kadar yasal alanda öngörülmeyen "Kiralık işçilik" sistemi devreye sokulmaktadır. İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun resmi iş aracılığı kaldırılmakta, özel "iş büroları" kurulması olanağı sağlanmaktadır vb. Yeni İş Kanunu'nun TBMM'den geçmesi sonrasında yeni Sendikalar ve Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu taslakları da gündeme getirilecektir.

İş Yasası'nda "uyum" tüm egemenlerin ortak tavrı...

"İş Güvencesi" yasasının yürürlüğe girme tarihini ileriye atma kararını Cumhurbaşkanı Sezer ımzalamayarak, hükümetin ış hayatı alanındaki her uygulamasına, devletin her kurumunun aynı biçimde onay vermeyeceğini göstermesine rağmen, MGK, Ordu, Cumhurbaşkanı,

Anayasa Mahkemesi vb. gibi önde gelen tüm devlet kurumları özde ve esasta AB'nin talep ettiği "uyum" yasaları olan AKP hükümetinin yeni iş yasalarına onay ve destek vermektedir ve bu desteğini sürdürecektir.

Ve sendika ağaları...

Sermayenin saldırılarına karşı sendika bürokratları, işçilerin bu alanda hak eylemlerini en geri düzeyde tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmakta, ancak ya göstermelik ya da tabanın tepkisinin arttığını hissettikleri zaman bir tür sübap görevi yükledikleri geri eylemlilikler düzenlemektedirler. Bunun yanında KK/T'de de getirilen yeni yasaların sendikasızlaştırmaya da yöneldiği, bu anlamda sendikalarla birlikte sendika ağalarını da tehdit ettiği; sendika ağalarının salt kendi sınıfsal konumlarını korumak için bile olsa önümüzdeki dönemde daha "mücadeleci" görünümlere bürünmek zorunda oldukları da bilinmeli, bu faktör hesap içine alınmalıdır.

KK/T'de sendikal örgütlenme düzeyi çok geridir. Bu gerilik bir de sendikal örgütlenmenin parçalanmışlığı ve sendikalar arasındaki rekabetin koyuluğu ile birleştiğinde, işçi sınıfının en basit ekonomik hakları için bile birleşik bir sınıf olarak hareket etmesinin önüne engel olarak dikilmekte, patronların işini kolaylaştırmaktadır. Bu durumun da bilincinde olarak KK/T'de sendikal hareket içinde her iş kolunda birleşik tek sendika, sendikaların, sendikal hareketin birliğinin sağlanması için mücadele özel önem kazanmaktadır.

Sarı, reformist sendikalardaki genel olarak 'sol', özel olarak devrimci ve komünist muhalefet geri ve güçsüz durumdadır. Var olan 'sol' ve devrimci güçler ortak bir platformdan yoksun, dağınık halde bir dizi sendikalarda faaliyet yürütme durumundadır. İşçi ve sendika hareketi alanında biz attığımız bilinçli, sistemli adımlarla oldukça yavaş fakat küçümsenmeyecek bir gelişme içinde bulunuyoruz. Bu alanda çok sabırlı, uzun süreli, sistemli, planlı bir faaliyet gerekiyor. Kısa süreli başarı hayallerine kapılmadan, geçici yenilgilerden yılmadan yürütülecek bir çalışma gereklı. Bu alanda son dönemde oldukça deneyim kazandık. Bu alandakı faaliyetimiz özenle daha da geliştirilecek, güçlendirilecektir. Önemli işyerlerine arkadaşlarımızın yerleştirilmesi ve işletmelerde (geçmiş çalışmalardaki hatalarımız ve eksikliklerimizden de öğrenerek) daha uzun vadeli ve sistemli bir çalışmaya geçilmesi için uğraşılacaktır.

Sınıf mücadelesinin andaki durumu

İşçi sınıfı hareketi var olan haklarını savunma konusunda çok zayıf bir tepki gösterebilmektedir. Birçok işletmede ve alanda irili ufaklı birçok işçi eylemi yapılmaktadır, fakat bunlar arasında yeterli bir dayanışma ve koordine yoktur. Eylemlerin çoğunluğu sendika bürokrasisinin kontrolü altındadır. Tüm ülkede sendikalar büyük bir üye kaybına uğramıştır. KESK dışında 3 işçi sendikaları konfederasyonunun gerçek üye sayısı 1 milyonun altında, yaklaşık 600-700 bin civarında seyretmektedir. İşçi sınıfının sendikal örgütlülüğünün geriliği onun eylemlerine de yansımaktadır. Birçok eylem, –merkezi eylemler de– 1990-95 yılları ile karşılaştırıldığında çok daha küçük bir işçi kitlesi ile gerçekleştirilebilmektedir.

Yer yer kendilerinin sınıf işbirlikçisi siyasetlerini haklı çıkarabilmek için işçi sınıfının duyarsızlığından, mücadeleye hazır olmadığından vb. de yakınan sendika ağalarının, gerçekte işçi ve sendika hareketini geliştirip, düzene karşı sınıf hareketi haline dönüştürme konusunda niyetleri, planları vb. yoktur. Onlardan bunu beklemek de abestir. Sendikalarda işçilerin bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltecek eylemlilikler konusunda somut önerileri biz geliştirip, işçileri bu önerilere kazanmak bizim görevimizdir. Önümüzdeki dönemde sendika bürokrasisinin somut sorunlar ve somut talepler temelinde teşhirine ve işçi sınıfının geniş kitlelerini genel hedeflere yaklaştıracak bir biçimde faaliyetimize daha da yoğunlaşmalıyız.

Önümüzdeki dönemde:

– **İş/işsizlik bağlamında:** Çalışabilir durumda olan herkese iş,

İşten çıkarılanlara, yeni iş yeri bulana dek son ücreti düzeyinde işsizlik parası

7 saatlik işgünü, 35 saatlik iş haftası, cumar-

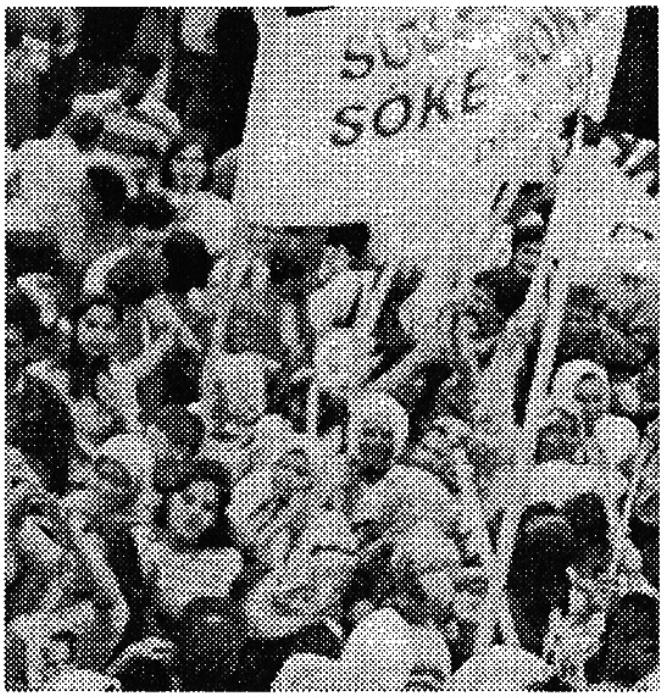

tesi ve pazarın resmi tatil ilan edilmesi

Yıllık 30 işgünü ücretli izin

– **Ücret siyaseti bağlamında:**

Bugünkü resmi istatistiklere göre "yoksulluk sınırı" olarak belirlenen miktarın net/çıplak asgari ücret olarak kabulü (Yoksulluk sınırı, 4 kişilik bir ailenin zorunlu ihtiyaçları temelinde hesaplanan bir büyüklük. Anda DİE ve değişik sendikaların hesapladığı ortalama 1 milyar 200 milyon TL civarında. Andaki gerçek asgari ücret ise 200 milyon TL civarında)

– **Ücret talepleri konusunda:**

Ücretler arasındaki dengesizlikleri azaltmaya yönelik ücret artışı taleplerinin getirilmesi

– **Sosyal güvenlik alanında:**

Çalışamaz durumda olanlara insanca yaşamaya imkân veren sosyal yardım

Herkese ücretsiz sağlık sigortası

Tüm emekçilere 60 yaşında emeklilik hakkı,

Emeklilik öncesi alınan son ücret düzeyinde başlayan ve her yıl enflasyon oranında artan emeklilik maaşı

Özürlü ve bakıma muhtaç olanlara, insanca yaşayacakları ücretsiz bakımevleri

– **Sendikal haklar bağlamında:** Sendikal faaliyet, sendikal özgürlüklerin önündeki her türden yasal engellerin kaldırılması

– **Yeni iş yasaları bağlamında:** İşçileri patronların saldırılarına karşı koruyacak yasaların çıkartılması; esnekleşme ve kuralsızlaştırmanın reddedilmesi

– **İşyerlerinde "işçi temsilciği" bağlamında:** "İş Güvencesi" yasası ile getirilen ve AKP hükümeti tarafından yeniden kaldırılan bu hakkın kabul edilmesi ve uygulamaya sokulması... vb. vd.

– **Konut hakkı bağlamında:** Herkesin insanca barınabileceği, sağlıklı ve güvenlikli (Bu KK/T şartlarında 7,6 şiddetinde bir depremde yıkılmayacak sağlamlıkta ve yapıda konut anlamına geliyor) konutun hizmete sokulması ve konut kiralarının en fazla ortalama ücret ve maaşların %10'unu geçmemesi

gibi talepler savunmalıdır.

Burjuvazi dünyanın hemen her yerinde işçi ve emekçi haklarına saldırılarını 'reform' adı altında gizliyor. İşçi ve emekçilerin yaşama ve mücadele şartlarını, patronlar lehine kötüleştirmek – onların reform adını verdiği değişikliklerin içeriği budur. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından reformun içeriği ise, onların yaşamında, kendi lehlerine köklü değişiklikler biçiminde doldurulur. Yukarda saydığımız talepler tam da bu içerikli gerçek reform talepleridir. Biz bu taleplerin işçi hareketinin genel talepleri haline getirilmesi amacı ile yoğun bir ajitasyon, propaganda ve örgütlülük faaliyeti sürdürmeliyiz.

BAZI SOMUT SORUNLAR

– **Sendikal rekabet ve şiddet:** Bu alanda son dönemde somut örnekler yaşanmış, hatta adam öldürme olayları bile olmuştur. Bu tür şiddet olayları sonuç itibarıyle burjuvazinin işine yaramakta ve işçi sınıfına karşı yönelmektedir. Biz ilkesel olarak sendikal rekabetin şiddet aracı ile yürütülmesine karşıyız. İşçilerin, emekçilerin, işçi- emekçi örgütlerinin kendi aralarındaki ilişkilerde şiddet ilke olarak reddedilmelidir. Bu düşüncenin egemen kılınması için mücadele görevimizdir.

– **İşyerlerine yerleşme:** İşyerlerindeki faaliyetlerimizde yoldaşlarımızın ne ölçüde ve ne zaman açık tavırlarını ortaya koyacakları ve somut sorunlarda kendilerini belli edecekleri uzun vadeli çıkarlarımız açısından ele alınmalı ve uzun vadeli çıkarlarımız açısından bazı durumlarda geri durmamız göze alınmalıdır.

STALİN BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN VE EZİLEN HALKLARIN MÜCADELESİNDE YAŞIYOR!

5 Mart 2003'te J.W. Stalin öleli 50 yıl olacak. Dünya tarihinde Stalin kadar bütün dünya gericiliğinin kin ve nefretini, gerçek komünistlerin, sınıf bilinçli işçilerin ise saygısını, sevgisini kazanan biri yok gibidir. Jozef Visaryanoviç Stalin öleli elli yıl oldu. Fakat burjuvazinin ona duyduğu nefret ve kin eksilmedi. Tersine bu nefret çılgınlık derecelerine kadar yükseliyor. Bugün de Stalın'e hakaretler ve iftiralar yağdıran, çamur atan bir sürü kampanyalar düzenliyor. Neden? Bu sorunun cevabı basit: Onlar devrimin bu devinden bugün de korkuyor. Onu işçilerin ve emekçilerın yüreğinden ve beyninden söküp atmak istiyor.

Biz gerçek devrimciler ve komünistler Stalın'e karşı yürütülen bu iftira ve çamur kampanyalarını kararlılıkla geri çeviriyoruz! Biz, bu nefret dolu saldırıların karşıdevrimin elinde kâr çıkarlarının gerçekleştirilmesine, işçi sınıfı ve emekçi yığınların ellerinden tüm haklarının alınarak onların savunmasız bir köleler ordusuna dönüştürülmesine hizmet eden silahlar olduğunu biliyoruz ve her gün yeniden yaşıyoruz.

Sömürücü sınıfların ve onların her türden yardakçısının, bu arada revizyonistlerin, Troçkistlerin de, Stalin'in isminden, öğretilerinden, yapıtlarından, hiçbir şeyden olmadığı kadar nefret etmeleri ve korkmalarına şaşırmıyoruz. Stalin'in dünya gericiliği tarafından, Kruşçev gibi, Gorbaçev gibi, Yeltsin gıbi ve şımdi de Putin gibi, sonuçta "değerli" "bızden biri" olarak görülüp alkışlanması düşünülemez bır şeydır.

Stalin ve Sosyalizm için Savaşım

Biz yoldaş Stalın'i andığımızda, onun önderliğinde kazanılan devrimın zaferleri, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasında kazanılan başarılar, faşizme karşı kazanılan zaferler bize coşku ve sevinç veriyor. Bız onun ismiyle ayrılmaz bir bıçimde bağlı olan ve onun tarafından da savunulup geliştirilen Marksizm-Leninizmin öğretilerini daha iyi yarınlar ıçin mücadelemizde en keskin silahımız olarak kullanmaya söz verdik.

Stalin'in ismi, dünyayı altüst eden bir temel düşüncenin uygulanması ve mümkün olduğunun gösterilmesi ile ayrılmaz bir bütün oluşturur: Sömürüsüz ve sömürücüsüz bir dünya; burjuvazinin sınıf olarak iktidardan alaşağı edildiği ve yok edildiği bir dünya; emeğin özgürleştirildiği, emekçilerin iktidara sahip olduğu, her şeyi belirlediği bir dünya; herkesin yeteneği ölçüsünde katkıda bulunup, katkısı ölçüsünde aldığı bir dünya; halkları birbirine kırdıran burjuva milliyetçiliğinin değil, proleter enternasyonalizminin egemen olduğu bir dünya; kadının kurtuluşunun sağlanmış olduğu bir dünya; kâr hırsının yok edilmiş olduğu, kapitalist krizlerin ve emperyalist savaşların tarihe gömülmüş olduğu bir dünya; devrimin sürekli kılındığı, sürekli devrimler sürecinde bayrağında "herkes yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazan komünist topluma doğru ılerleyen bir dünya mümkündür.

Böyle bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren önderdır Stalin. Onun için nefret etmek-

tedir burjuvazi Stalin'den. Stalin Rusya'da Çarlık diktatörlüğünü yıkma için 1905 demokratik devrim mücadelesi içinde çelikleşti. O kendisini hep öğrencisi olarak kavradığı Lenin'in yanında Rusya'da 1917 Ekim Devriminde zirvesine varan devrimci hareketler içinde, devrime önderlik eden Bolşevik Partinin en ön saflarında yer aldı, Rusya proletaryasının en önemli önderlerinden biri haline geldi. Lenin'in ölümünden sonra o, teori ve pratikte Lenin'in en tutarlı öğrencisi olduğunu gösterdi. "Dünyanın altıda biri"nde onun önderliğinde proletarya diktatörlüğü sağlamlaştırıldı, keskin sınıf mücadelesi şartlarında sosyalizm başarıyla inşa edildi. Emperyalist burjuvazinin dünyadaki bu biricik proletarya dıkktatörlüğü devletini yıkma emel, hayal ve girişimleri, Stalin önderliğinde boşa çıkarıldı. Geçen yüzyılın 20'li yılları sonlarında bütün burjuva dünyası, o güne kadar görülen en büyük ekonomik kriz ve çöküntü içinde debelenirken, emperyalist ülkelerde işsizlik, yoksulluk, açlık kol gezerken ve emperyalist burjuvazi her geçen gün daha fazla demokratik maskesini bırakıp, faşist iktidarlara yönelirken, Stalin önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliği büyük bir hızla gelişiyor; işsizlik ve kriz tanımayan sosyalist ekonomi Sovyet emekçilerine refah sağlıyor; Rusya iki on yıl içinde modern tarıma sahip bir sanayi ülkesi haline geliyor; emekçiler en geniş demokrasiyi yaşıyorlardı.

Stalın önderliğindeki Sovyetler Birliği proleter dünya devriminin kalesi, dayanağı, bütün dünyada proletarya ve halklar için umut ve çekim merkezi, bütün dünya proletaryasının sahip çıktığı 'anavatan'ı haline gelmişti. O burjuvazinin böğrüne saplanmış, burjuvazinin ölümcül yarasını sürekli kanatan bir mızraktı. Stalin bütün dünya komünist hareketinin de tartışmasız önderi haline gelmişti.

Stalin ve Faşizme Karşı Savaşım

Emperyalist burjuvazi ikıncı dünya savaşında Bolşevizmin kalesi Sovyetler Birliği'ni yıkmak için Nazi sürülerini saldırttı Sovyetler Birliği'nın üzerine. Fakat Stalin'in başında bulunduğu SBKP (Bolşevik) önderliğindeki Sovyetler Birliği halkları kahramanca bir mücadeleyle bu saldırıyı da geri püskürtmeyi bildiler. Sovyetler Birliği halkları bu mücadelede 20 milyon insanını feda etti. Ve dünyayı Alman, Japon, İtalyan faşizmlerinin kanlı egemenliğinden kurtarmada Sovyet halkları en büyük katkıyı yaptılar. Stalin'in ismi dünya emekçilerinin beynine Nazizme/faşizme karşı direnişin ve zaferin muzaffer kumandanının ısmi olarak kazındı. Alman emperyalizminin dünya hegemonyası planlarını boşa çıkaran, Avrupalı Yahudilere yönelik ve 6 milyon Yahudinin yok edildiği endüstriyel soykırıma dur diyen, her şeyden önce Stalın önderliğındekı Sovyetler Birlığı halkları idi. Auschwitz'de nazilerin ölüm makinesinın sağ bıraktıklarını kurtaran Kızıl Orduydu. İkıncı dünya savaşının dönüm noktasının, Nazi dünya hegemonyası planlarının kırılma noktasının, Nazi imparatorluğu için sonun başlangıcının adı Stalingrad'dır.

Stalın 1953'te öldüğünde dünyanın her yanında milyonlarca emekçi, burjuvaziye korkuyu öğreten sevgili bir yoldaşı, proletaryanın en büyük önderlerinden bırını yitirmış olmanın acısını, üzüntüsünü, hüznünü yaşadı.

Stalin'in Ölümü ve Revizyonizm

Yalnızca Sovyetler Birlığı'nın değıl, dünyanın bütün halkları için derin bır yas nedeniydi Stalın'in ölümü. Burjuvazi için ise bır can düşmanından kurtulma anlamına geliyordu Stalin'in ölümü. Onlar için bu sevınç kaynağıydı. Stalin öldüğünde, emperyalistlerin egemenliğinden kurtarılmış, sosyalist ve halk demokrasili devletlerin oluşturduğu sosyalist bır kamp emperyalist dünyanın karşısında duruyor ve onunla mücadele ediyordu. Bu muazzam eserin yaratılmasında Stalin en ön saflarda yer almıştı.

Yoldaş Stalin öldüğünde ardında bir dizi Marksıst-Leninist eser bırakmıştı. Bunlar onun ölümünden sonra büyük zorluklar içine giren dünya komünist hareketi açısından, bütün komünistlerın elinde önemli silahlar olma işlevine bugün de sahiptir.

Stalin'in ölümü ertesindeki gelişmeler, Stalin'ın ölümünün ne büyük bir boşluk yarattığı yanında, ikinci dünya savaşında Hitler faşizminin Sovyetler Birliği'ne saldırısı sırasında verdiği zararların büyüklüğünü de gösterdi. Hitler faşizmine karşı en ön saflarda dövüşen onbınlerce komünist kadronun yitirilmiş olmasının yarattığı boşluk acıyla duyumsandı. İkinci dünya savaşında onbinlerce komünist kadronun yiti-

rilmesi, ertesinde 8 yıl gibi kısa bir zaman sonra Stalin'in ölümünün yarattığı boşluklar SBKP(B) tarafından doldurulamadı. Stalin'in ölümü ertesinde, revizyonizm zehirinin SBKP saflarında ne ölçüde yaygınlaşmış olduğu, ne ölçüde tahribat yapmış olduğu ve parti ve devlet aygıtı içinde yeni revizyonist bir burjuvazinin oluşmuş olduğu da görüldü. Sosyalizmin inşası gibi örneksiz, deneyim eksikliği olan muazzam tarihi görevin yerine getirilmesinde komünistlerin bir dizi engellenemez ve engellenebilir hatalar da yapmış olduğu ve bunların da revizyonizmin iktidarı ele geçirmesinde kolaylaştırıcı rol oynadığı bizce açıktır.

Geriye dönük olarak yaptığımız değerlendirmede, revizyonizmin daha Stalin'in yaşadığı son dönemlerinde oldukça ilerlemiş olduğunu ve fakat onun kendini henüz açıkça gösteremediğini tespit ediyoruz. O kendini gizlemek zorundaydı, çünkü karşısında revizyonizme karşı kararlı bir mücadele yürüten güçlü bir engel vardı, Stalin vardı. Revizyonizm hatta Stalin'in ölümü ertesinde bile derhal açıkça ortaya çıkmaya cesaret edemedi. O her yolla kendi doğrudan, açık iktidar gaspını hazırladı.

Ancak Stalin'in ölümünden 3 yıl sonra 1956'da yapılan kötü ünlü SBKP 20. Parti Kongresinde Kruşçev ve kliği karşıdevrimci dönüşümü gerçekleştirebildiler. Bu parti kongresi, oluşmuş olan yeni burjuvazinin ıktıdarı açıkça ele geçirmesi, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalist inşanın tasfiyesi, kesin kapitalist restorasyon ve sosyalemperyalizm yoluna girilmesi anlamına geliyordu.

Bütün gericilerin yaptığı gibi, Kruşçev revizyonistleri de sınır tanımayan bir demagoji yolunu tuttular. Revizyonist çizgi utanmazca "Leninizme geri dönüş", "Marksizm-Leninizmin 'yeni çağ'ın somut şartlarına yaratıcı bir biçimde uygulanması" vb. olarak satıldı. Gerçekte olan Marksizm-Leninizmden açık uzaklaşmaydı! 1956 XX. Parti Kongresinde seçilen Merkez Komitesi adına Kruşçev, seçilmiş delegelere ve konuklara sunduğu bir "Gizli Rapor" üzerinden Stalin'in şahsına karşı da genel saldırıyı başlattı. Bu saldırıyla Kruşçev revizyonistleri karşıdevrimin yolunu düzlemek istiyor, aynı zamanda da emperyalist burjuvaziye hangi saflarda olduğunun mesajlarını iletiyordu. Stalin'in şahsına karşı yürütülen saldırı "kişiye tapmaya karşı mücadele" maskesi ardına da gizleniyordu. Sovyetler Birliği'nde gerçekten de Stalin şahsında bir kişiye tapma olayı vardı. Fakat Kruşçev revizyonistinin derdi gerçek anlamda sosyalizme yabancı olan kişiye tapmaya karşı mücadeleyle sosyalist pratikteki kimi yanlışları düzeltmek vs. değil, Stalin'in şahsı ve adıyla kopmaz bir biçimde bağlanmış olan Marksist-Leninist çizgiyi tasfiye etmekti. Onlar güya kişiye tapmaya karşı mücadele adı altında, sosyalizmin inşası sırasında ortaya çıkmış her türlü gerçek ve uydurulmuş hata ve eksikliğin sorumlusu olarak Stalin'i gösterme yolunu tuttular. Stalin'in kendisi birçok yerde ve durumda kendi şahsı etrafında yaratılan kişiye tapmaya karşı tavır takınmıştı. Daha sonra 'kişiye tapmaya karşı' mücadele adına en fazla saldıranlar, tapınma olayının gerçek mimarlarıydılar. Onlar Stalin'in halk yığınları içinde kazanmış olduğu haklı otoriteyi, ona halkın duyduğu sonsuz saygı ve sevgiyi kullanarak, yağcılıkta öne çıkanlardı. Onlar böylece Stalin'in kazandığı haklı otoriteyi kendi amaçları için kullanan ikiyüzlü sahtekârlardı. Stalin'in yer yer utanç verici boyutlara varan yağcılıkları geri çevirmesi de ne yazık ki yeterli olmadı. Onun kimi sadık öğrencileri de yaratılan kişiye tapmanın zararlı sonuçlarını göremediler.

Her halükârda modern revizyonistlerin gerçek derdi –iddialarının tersine– "sosyalizme yabancı kimi görüntülere" karşı mücadele etmek değil, "kişiye tapmaya karşı" mücadele adı altında, partinin, Stalin'in ismiyle kopmaz bir biçimde bağlı olan Marksist-Leninist çizgisini tasfiye etmek ve revizyonist çizginin egemenliğini perçinlemekti.

Dünya komünist hareketi Sovyetler Birliği'nde revizyonistlerin iktidarı ele geçirmesiyle çok ağır bir yara aldı. Dünya komünist hareketi içindeki partilerin önemli bir bölümünde revizyonist ur zaten daha Stalin ölmeden oldukça gelişmişti. Dünya komünist hareketi içinde açık revizyonist çizgiye karşı direnen bir avuç parti kaldı. Bunların başında ÇKP ve AEP geliyordu. Ancak bu partiler de modern revizyonizme karşı mücadelelerinde yeterince tutarlı davranmadılar, kendileri kimi ağır revizyonist hata ve sapmalara sahipti ya da bir bölümü de

çok zayıf ve tecrübesizdi. Bu partilerin ve bu partiler etrafında şekillenen yeni dünya komünist hareketinin modern revizyonist çizgiden kopma işi ne zamanında ne de gerekli ve yeterli bir derinlikte başarılamadı. Öyle ki, Sosyalist Sovyetler Birliği'nin ve Stalinci SBKP(B)'nin yozlaşması, uluslararası işçi hareketine ve özgürlük hareketine, sonuçları bugün de hâlâ yaşanan çok ağır bir darbe vurmuş oldu.

Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in Öğretileri Işığında Bugünkü Görevlerimiz...

Bütün bu gelişmelerin sonuçlarını yaşadık, yaşıyoruz:

Modern revizyonizm, bürokratik devlet kapitalizminin sosyalizm maskeli ideoloji ve siyaseti, Sovyetler Birliği'ni ve halk demokrasisi devletlerini önce karşıdevrimci ve sosyal-emperyalist devletlere dönüşüp yozlaşmaya, sonra da bütünüyle çöküşe sürükledi. Emperyalizm bilindiği gibi bu gelişmeyi kapitalizmin komünizme karşı kazandığı nihai zafer olarak sundu, sunuyor.

Bir zamanlar modern revizyonizme karşı mücadelede en ön saflarda yer alan kimi sosyalist ülkeler de aynı yoldan geçti. Bir zamanların kızıl Arnavutluk'u bugün değişik Batılı emperyalist güçlerin bir yarı-sömürgesi konumunda. Bir zamanların Mao Zedung önderliğindeki kızıl Çin'i ise bugün kapitalist bölgesel bir güç olarak gözünü emperyalist büyük güçlerin arasında yer almaya dikmiş durumda.

Emperyalizm her zamankinden güçlü ve yenilmez görünüyor. Görüntü böyle. Bir de ama yaşamın çıplak gerçekleri var: Bu yenilmez görünen emperyalizmin iç çelişmeleri sürüyor ve giderek sertleşiyor. Bir yanda büyük insanlık için yoksulluk, açlık, sefalet büyüyor, dayanılmaz boyutlara erişiyor. Diğer yanda ise küçük asalak bir azınlık için zenginlik muazzam ölçülere varıyor. Bir yandan uluslararası finans kapıtalın barbar egemenliği dünyanın en ücra köşelerine kadar yayılıyor, diğer yandan fakat milliyetçilik, ırkçılık görülmemiş boyutlara varıyor. Bir yandan "dünya toplumu" laflarından geçilmiyor, diğer yandan emperyalist büyük güçler arasındaki dalaşlar sertleşiyor. Emperyalizmin gündeminde olan Irak'a karşı hazırlanan canice savaş, emperyalizmin haydut yüzünü açıkça gösteriyor. Emperyalizm azami kâr hırslı haydutluklarında her gün artan ölçüde doğal çevreyi harap ediyor ve dünyanın giderek büyüyen alanlarında yaşama temellerini tehlikeye atıyor.

Dünyanın önünde hiçbir zaman olmadığı kadar net iki yol, iki alternatif duruyor:

YA SOSYALİZM; YA BARBARLIK İÇİNE BATIŞ!

Emperyalizm her zamankinden daha kesin bir biçimde bütün ülkelerin işçilerini ve ezilen halkları eyleme itiyor! Bu eylem er geç gelecektir!

Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in eserleri ve öğretileri, tek tek ülkelerde, söz konusu ülkelerin somut şartlarına göre gerçekleştirilecek antiemperyalist, demokratik ve sosyalist devrimlerle, dünyanın içinde bulunduğu, tehlike çanları çalan durumundan nasıl kurtulabileceğinin yolunu gösteriyor. Stalin'ın önderliğinde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşası deneyimi, başka bir dünyanın mümkün olduğunu; kapitalizm içinde ve kapitalizmle bir başka dünya değil, kapitalizmsiz bir dünya, sosyalist, komünist bir dünyanın mümkün olduğunu gösteriyor.

Biz komünistler bugün dünyayı değiştirme mücadelemizin önünde muazzam görevler durduğunun bilincindeyiz. Bunlar zor ve fakat çözülebilir görevlerdir. Bu görevlerin çözümünde Stalin'in öğretileri, onun proleter dünya devrimine katkıları bizim için yol gösterici ve ışık tutucu silahlardır. Stalin dün olduğu gibi bugün de Marks, Engels, Leninle birlikte emeğin kurtuluşunun yolunu gösteriyor.

Bu bilinçle Stalin'ın ölümünün 50. yıldönümünde sesleniyoruz:

Stalinden öğrenerek yeneceğiz!

5 Mart 2003 ○

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan–Türkiye)
Herşeye Rağmen (Almanya)
Komünist Eylem / Marksist-Leninist (Avusturya)
Marksist-Leninist Parti (Avusturya)
Mücadele Etmeyi Öğrenelim / Sözümüz Var (Almanya)

PROL'Ü ANDIK...

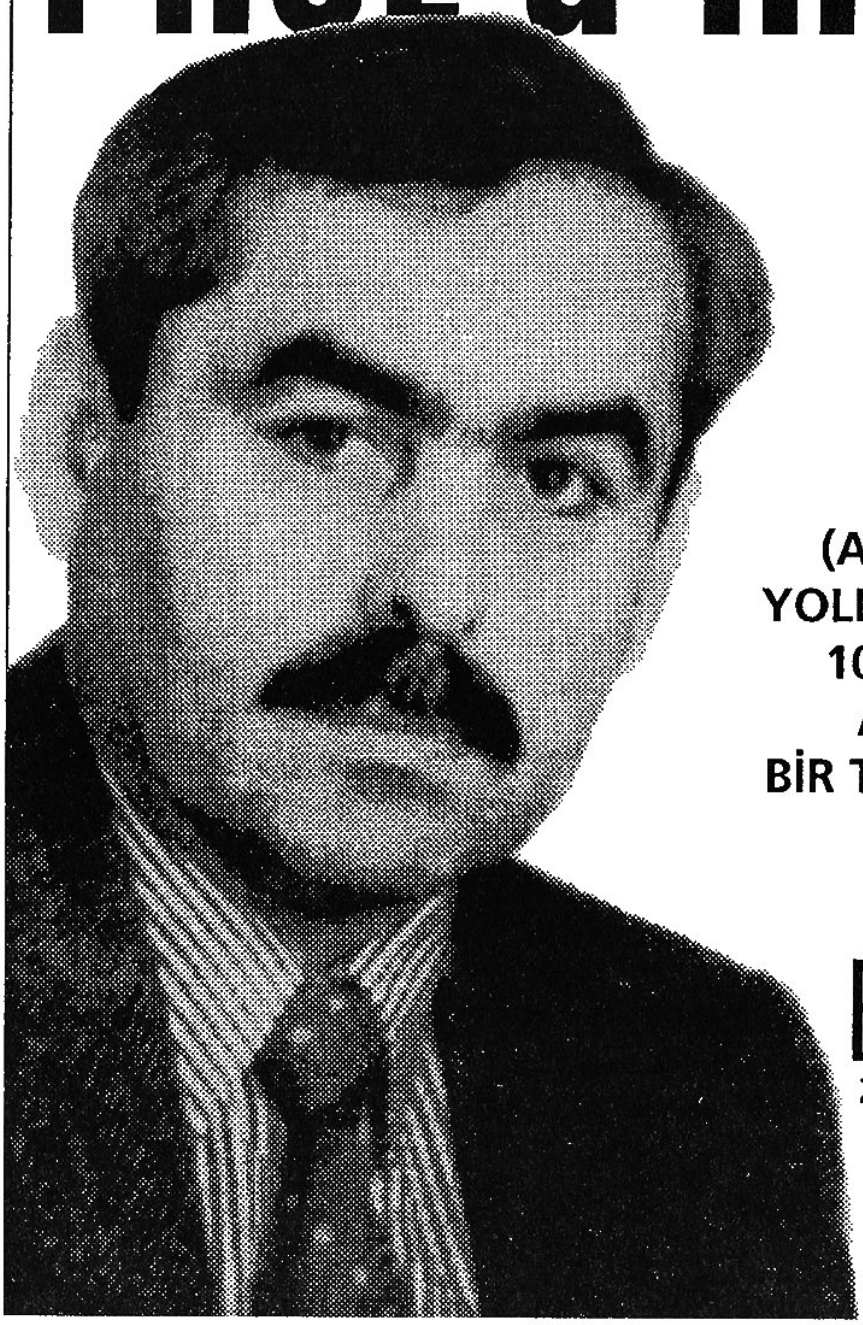

PROL (AHMET ZEKİ ÇİMEN) YOLDAŞIMIZ, ÖLÜMÜNÜN 10. YILDÖNÜMÜNDE ANISINA YAPILAN BİR TOPLANTIYLA ANILDI!

Bundan 10 yıl önce, 17 Şubat 1993'te, öncü yoldaşlarımızdan PROL'ü (Ahmet Zeki Çimen yoldaşı) geçirdiği bir kalp krizi sonucu yitirdik. O günden sonraki mücadelemizde de hep bu güzel yoldaşı yaşattık, yaşatmaya çalıştık.

Onu tanıyanların, sürekli onu

DE YAŞIYOR!

ağzında sigarasıyla, esprileriyle, toplantılardaki kulis faaliyetleriyle, bir anlamda ayrı toplantısıyla hatırladığı yoldaşımızı ölümünün 10. yıldönümünde yaptığımız bir toplantıyla andık.

16 Şubat 2003'te yapılan toplantıya yoldaşları, arkadaşları, tanıyanları ve mücadelesini ve yaşamını merak edenler katıldı. Ayrıca toplantıya sevgili eşi ve kızı da katıldı. Toplantıya katılım 100 kişi civarındaydı.

Toplantıda yoldaşları tarafından hazırlanan, yaşamı ve mücadelesinin anlatıldığı bir yazı okundu. Toplantıya katılanlar onunla ilgili anılarını anlattılar. Anılar o kadar fazla ki, onları bir toplantıya sığdırmak mümkün değildi. Bu nedenle toplantıda anıların sadece bir bölümü anlatılabildi.

Toplantı katılanların hep birlikte Enternasyonal'i söylemesiyle son buldu. Ertesinde ise hep birlikte türküler ve marşlar söylendi. Ayrıca onun döneminin şarkı ve türküleri ve onun sevdiği şarkılar birlikte söylendi.

Toplantıya "Herşeye Rağmen" dergisi ile ATİF adına birer mesaj sunuldu.

— Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfının ve ezilen halklarının her türlü sömürü ve baskıya karşı sürdürdüğü mücadeledenin öncülerinden olan PROL'ümüz Bolşevik mücadelede yaşıyor, yaşayacak!

— Ahmet Zeki Çimen yoldaş ölümsüzdür!

18 Şubat 2003
Toplantıya katılan bir
Bolşevik Partizan okuru ●

AÇILIŞ KONUŞMASI...

Değerli yoldaşlar,
arkadaşlar, dostlar...

Bugün burada bundan on yıl önce sevimsiz bir kış günü aramızdan ayrılan yoldaşımız, ağabeyimiz, kardeşimiz, arkadaşımız, can dostumuz Zeki Çimen'i anmak için toplandık.

Aramızda onun sevgili eşi ve sevgili kızı da var.

Çoğumuz onu Proleter, ya da kısaca Prol olarak tanıdık O bizim Prol'ümüzdü.

Proleter ismi ona her bakımdan yaraşan bir isimdi. O hem sınıf kökeni, hem sınıf konumu, hem de dünya görüşü ve siyasi düşünceleriyle tam bir işçiydi, proleterdi. O, Türkiye'de ilk gençliği ve askerliğin ertesinde 1965 yılında Almanya'ya işçi olarak geldi. Almanya'da inşaat ve metal sektöründe kesintisiz 16 yıl işçi olarak çalıştıktan sonra, 1981'de Parti içindeki gelişmelere bağlı olarak ona duyulan ihtiyaç ve verilen görev nedeniyle işsizliğe çıktı. 1981'den itibaren ölene dek kesintili olarak, yine işçi olarak çalıştı.

1960'lı yılların sonunda '68 hareketinin etkileri Almanya'ya ve Türkiye'ye ulaştığında o önce genel devrimci saflarda, daha sonra da bilinçlenmesine bağlı olarak ML saflarda yerini aldı.

1982 yılında, Bolşevik Partinin ilanı döneminde yapılan bir soruşturmaya verdiği cevaplarda o kendi gelişimini şöyle değerlendiriyordu:

"Aşağı yukarı 68'den bu yana sol hareketle dirsek teması içindeyim

Çok çocuklu bir işçi ailesinden gelmem hasebiyle çevremdeki zenginlere karşı kıskançlık ve bilinçsiz bir kinle büyüdüm. O sıralar liseye giden öğrenciler arasında Nazım'ın bazı şiirleri teksir edilen kâğıtlardan okunuyordu. Aralarında tanrının varlığı yokluğu tartışması –yüzeysel de olsa– ateşli bir tartışma olarak yürüyordu. Bu bende evimizdeki tutucu yapıyla çelişmelerin yavaş da olsa su yüzüne çıkmasını beraberinde getiriyordu. Onbeş yaşıma geldiğimde allahsız olup çıkmıştık. Pede-

rim beni defalarca afaroz ederek, adımı "Hristo" olarak değiştirmem gerektiğini bile söylemişti. Bir defasında iyi laf eden birini bulup getirerek "tanrısızlığın kötülüğü" konusunda özel telkin seansı bile ayarladı zavallı... Heyhat, direnmemi kıramadılar.

Delikanlılık döneminde ülkenin fakirliği konusunda düşünceler filizlenmeye başladı. DP iktidarının son yıllarında ateşli bir CHP'ci olup çıktım Bu dönem yüksek öğrenim gençliğinin hareketleri beni reformist yöne doğru çekmeye başladı 27 Mayıs darbesinde darbecileri haklı görüp destekliyordum. O sıralarda askere alınarak güneydoğuya tayin edildim. Kürtlerin acınacak durumunu görünce onlara "neden bu devlete isyan etmiyorlar?" diye kızmaya bile başladım. Eğitimden geçtiğimiz günlerde yedeksubay öğretmenlerin tertiplediği bir yürüyüşü haber alan tugay komutanının birliğe "alçaklar, vatan hainleri, komünistler" diye bağırması, gayet haklı ve maaşların azlığıyla ilgili bir yürüyüşe paşaların tahammülsüzlüğünü gösteriyor ve bende "hak istemek komünistlikse, ben komünistim arkadaş" düşüncelerinin gelişmesine yol açıyordu. O komutanın sözleri komünizme olan ilgimi oldukça arttırdı diyebilirim. Cumhuriyet'te çıkan kimi yazıları, bu arada Çetin Altan'ı daha başka türlü, bir tiryakiliğe varan bir iştiha ile incelemem o döneme rastlar. Vietnam savaşının getirdikleri beni iyice sola çekmeye başladı. Yavaş bir tarzda o yıllarda ortaya çıkan TİP'in görüşlerini benimsiyordum. (...)

1965 yılında işçi olarak yurtdışına çıktım. Almanya'ya gittim. Büyük bir firmada çalışmaya başladım. Maksadım bir kitapçı dükkânı açacak kadar bir sermayeyi biriktirebilmekti. Olmadı. Birahanelerde, sohbetlerimizde sosyalizmin meziyetlerini ileri saydığım kişilere anlatarak oyalanıyordum. Deniz Kavukçuoğlu ile tanışıp diğer birkaç arkadaşla Türkiyeli Devrimciler Halk Ocağı'nı kurana dek 'çalışmam' ve gelişmem işte böyle oldu. Aydınlık dergisi etrafında kolları sıvadık."

Prol, solculaştığı bir ilk dönem ile ilgili anlattıklarından da görüleceği gibi, solculuğa sınıf konumu ile yüreğiyle yaklaşmıştır. "Eğer hak aramak komünistlikse, o zaman ben komünistim vesselam" diyen biridir Prol. Sınıf konumu, sınıf bakış açısı, sınıf yaklaşımı onu solcu yapan unsurlardır. Onun solculuğunda bir paşanın şahsında somutlaşan burjuvazinin nefret dolu, salakça antikomünizmi de tetikleyici olmuştur.

O bu ilk dönemi konusunda yazdıklarından görüleceği gibi, hayata iyimser ve ironik yaklaşmasını bilen bir insandı Kendisini allahsızlıktan döndürmek için seanslar düzenleyen 'zavallı' pederi hakkında söyledikleri, onun kendinden başka düşünenlere de nasıl bir ironik sevecenlikle yaklaştığını göstermektedir. Anlamaktadır pederini, ama yanlışlığı konusunda da kesindir.

Prol başlangçta o dönemin bütün solcuları gibi, önce "devrimci, sosyalist, komünist" olmuş, ondan sonra komünizmi süreç içinde, örgütlü çalışmaya girdikten sonra öğrenmeye başlamıştır.

Yurtdışında ilk karşılaştığı ve kendine yakın bulduğu çevre o zamanın PDA'sı olmasa, başka bir grup olsa idi, büyük ihtimalle o grupla hareket ederdi. Çünkü o dönemin örgütsüz bütün sol/devrimci/sosyalistleri gibi o da örgüt arayışı içindeydi.

Fakat Prol, onun işçiliğinden gelen alışkanlıkla, yaptığı işi tam yapardı. Onun "Aydınlık dergisi etrafında kolları sıvadık" tespiti, onun işten artan hemen tüm zamanını İşçi-Köylü gazetesi satışı, eylemlere katılma, daha sonra Şafak gazetesi dağıtımı, işçi ve öğrenci derneklerinde İK-Aydınlık görüşlerinin propagandası için kullanması biçiminde anlaşılmalıdır. Prol'ümüz bu arada evlenir de. Fakat onun için devrimci faalıyet en az mutlu bir yuva kadar önemlidir Elinden geldiğince, tatlı dille bu ikisini birleştirmeye çalışır. Bunu başarır da. Doğan kızının adı, o dönemde Aydınlık çevresinde doğan pekçok çocuğunki gibi Şafak olur tabii ki.

Aydınlık içindeki faaliyetlerde Prol yurtdışında çalıştığı bölgede dayanılan esas kadrolardan biridir. Bu arada Aydınlık'ta bilinen gelişmeler olur. TİİKP içinden İbrahim Kaypakkaya önderliğinde bir grup ML ayrılarak, TKP/ML'i kurarlar Bu gelişmelerden

Sevgili kadın ve erkek yoldaşlar,
Sevgili kadın ve erkek arkadaşlar;

"Herşeye Rağmen" dergisi adına hepinizi selamlıyoruz.
Gerçi bir bölümümüz Prol yoldaşı tanımıyoruz. Çünkü henüz genç bir örgütüz.
Sizlerin düzenlemiş olduğu bu anma toplantısına en sıcak ve dayanışmacı selamlarımızı iletmek istiyoruz.
Kalplerimizde ve kafalarımızda daha güzel bir dünya için mücadeleyi taşımaya devam ediyoruz. Öyle bir dünya ki; haklılığın hüküm sürdüğü, özgürlüklerin ve halkların kardeşliğinin içinde olduğu bir dünya... İşte bizler de böyle bir dünya için mücadele ediyoruz.
Düşüncemize göre Prol yoldaş da böyle bir dünya için mücadele etmişti...
Yaşasın enternasyonal dayanışma!

"Herşeye Rağmen" Dergisi adına
16.02.2003 ●

yurtdışındaki 'normal' kadroların haberi 1974 ortalarında olur.

Bu gelişmeleri de Prol adı geçen yazısında kendi üslubuyla şöyle anlatır:

"TİİKP'de olduğumdan, İK'nın görüşlerini öğrenir öğrenmez, TKP/ML saflarında yerimizi alarak bilhassa Sıksaç'ın marifetiyle den den içinde likidatörlüğe başladık. (Burda Prol'ün yine kendine has ironisiyle Sıksaç dediği, geçenlerde yıtırdiğimiz 'Kel'imiz Alı Yavuz Çengeloğlu'dur. O sözü geçen dönemde Prol'ün çalıştığı bölgede faaliyet yürütüyordu) Meğer çoğunluk da bizim gibi düşünüyormuş. Şafakçıların hesabını görmek zor olmadı "

Burda da yine onun onu tanıyanların yakından bildiği ironisini, alçakgönüllülüğünü, işleri abartmama tavrını görüyoruz. O revizyonistleşen TİİKP'den ayrılıp, TKP/ML'e geçiş öyküsünü, kavgalı gürültülü, bir buçuk yılı aşkın mücadele dolu bir macerayı dört satırda anlatıyor. ML olarak değerlendirilen partiye geçiş sürecini "likidatörlüğe başlama" diye adlandırabilecek kadar kendinden emin. Ve yürüttüğu mücadeleyi ve kendi payını yokmuş gibi gösteren bir alçakgönüllülük içinde.

O bu tavrını hep sürdürdü.

1975–1978 arasında, TKP/ML'in bölgesel döneminde yurtdışında önemli görevler üzerlendi. Birinci Konferans ertesinde, TKP/ML içinde YD Bölge örgütünde, en üst kademede yer aldı. O bu kademe içinde yürüyen tartışmalarda, bolşevik çizginin yaratılmasına, proleter sınıf tavrıyla hiç de küçümsenmeyecek katkılarda bulundu. Toplantılarda çok fazla konuşmazdı, ama aralarda, ağzından hiç eksik etmediği sigarasıyla söyleyeceğini söylerdi. Bız bu seanslara "şimdı Prol'ün toplantısı başlıyor" derdık. Bu toplantılarda söz alıp konuşmama, ve fakat aralarda sohbet tavrı, kimi açık toplantılarda bazen ara verilmeden de, salon dışında ikinci bir toplantı varmış havası yaratırdı. Onun sohbetine doyum oymazdı. Hoş konuşurdu. Boş konuşmazdı.

Toplantılarda doğrudan fazla katkısı olmadığı ve yazı yazma konusunda da gayet tembel ve isteksız olduğu için, kimı zaman "yahu, benım burda olmamam lazım" gibı tavırlar takındığı olurdu. Ama yoldaşları ona onun örgütün Prol ruhu olduğunu ikna edici bir şekilde anlatırlar, anlamazsa, görev vererek işi çözerlerdi

Prol görev adamıydı. Hiçbır zaman öne çıkmaz, önde görünmekten hoşlanmazdı. Fakat verilen görevden kaçmazdı.

Prol, TKP/ML'in ıkıncı konferansı öncesinde, parti içinde yürüyen tartışmalarda, bolşevık çizginin mimarları içinde yer aldı. Bu

çizginin bulunduğu alanda savunulması ve yaygınlaştırılmasında da birinci derecede rol oynadı. O İkinci Konferans için delege seçimlerinde üç yurtdışı delegesinden biri olarak seçilerek, TKP/ML İkinci Konferansına katıldı Konferansta, sigara aralarında adeta kendi özel konferansını yaptı. Ne yazık ki, menşevik fraksıyon, yd. görüşlerinin "troçkist, dogmatık-revizyonist" vs. olduğu konusunda –bu görüşlerin ne olduğunu bile bilmeden– kendini inandırmış, imanlı bir tavır içindeydi. Bolşevik delegelerin çabaları fayda etmedi.

Daha konferans sırasında yurtdışına gönderilen habercı ve görevliler ile başlatılan bir darbe harekâtıyla yd.daki bolşevikler tasfiye edilmeye kalkıldı. Her ne kadar bu darbenin başını çeken beyler sonradan devrimden vazgeçtilerse de, hatta bir bölümü poliste bülbül kesildıyse de, o zaman hızlı halk savaşı çığlıklarıyla yd.daki kitlelerin çoğu menşevik çizgi peşine takılabıldi.

Prol bu dönemde yd.da Bolşevik saflarda kalan ve gerçek Bolşevik Parti ınşası görevine sarılan gerçek komünıstler arasında onurlu yerini aldı. Prol sınıf tavrının gereğini yaptı.

Sonraki mücadele döneminde de Prol Bolşevık Parti'nin yaratılmasında canla başla çalıştı.

Kendi bölgesinde kazandığı kımi ınsanların kendisine takındığı düşmanca tavırları o çocukluk olarak adlandıryor, fazla ciddiye almıyordu. "İşimize bakalım" onun çok sevdiği laflardan biriydi.

O kardeş örgütlerle ayrılık döneminde, daha sonra Müacadele Bayrağı ayrılığı döneminde de saflarını hep doğrudan yana, bolşevizmden yana belirledi

1990'lı yılların başlarında onda "bensiz de olur", "artık yavaş yavaş kenara çekilmek, gençlere yolu açmak gerekir" düşünceleri gelişmeye başladı.

Yoldaşları yıne kendını iknaya çalıştılar, üzerindeki kimi ağır görevleri eksiltmeye çalıştılar. Fakat Prol'ümüz ısrarla, dinlenme zamanının geldiğini söylemeye başlamıştı

Sonuçta, kendisinin verilecek tüm gorevleri yapacak durumda olmadığını, böyle bırinin parti üyeliğine layık olmayacağını söyleyerek, parti üyeliğinden istifa etti.

İstifası hiçbir şekilde partiden, devrimden kopma, onlara sırtını çevirme vb. anlamında bir edim değildi. O istifası ertesinde de elinden geldiğince partiye destek olacağını bildirdi ve destek oldu. Tam bu döneme onun kalp krizi rastladı. Gördük ki, Prol'ümüz sağlık sorunları yaşıyor. "Dinlenme" istek ve taleplerini sağlık durumu dayatıyor. Yoldaşları bu durumda ona "Senin şimdi bir tek görevin var. Sağlığına dikkat et Yeniden sağlığına kavuş" dediler. Kalp krizı ona çok sevdiği ağzından düşürmediği sigarayı da bugünden yarına bıraktırdı. Prol'ümüz belki hayatında ilk kez kendi sağlığına dıkkat etmeye başladı. Ama bütün bunlar da fayda etmedi. Yeni bir kalp krizi onu 17 Şubat 1993'te , bundan on yıl önce aramızdan çekip aldı.

Merhaba dostlar!

17 Şubat 1993 tarihibir proleterin bedenen aramızdan ayrılışının tarihıdir. Ona "Proleter" derken rastgele ya da tesadüfen söylenmiş bir sıfat değil, O mayasını genelde dünyada gelişen sosyalist devrim rüzgârından, özelde ise Tüürkiye proletaryasının şahlanışı ile özgün bir coşku yaratan 68 kuşağından almıştır ve daha sonrası Türkiye devrimcı hareketi içerisinde siyasal alt üst oluşlardan, önder Kaypakkaya'nın çok haklı olarak söylediği gibi "Biz Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünüyüz!" tespitinin komünıst bir çızgide vücut bulmasıyla, Proleter arkadaş da kendısini bu çizgide ifadelendirmiştir. O yaşadığı Almanya'da Türkiyeli göçmenlerin akademik-demokratik sorunlarına ciddi derecede eğilmış, onların örgütlü mücadeleye kazandırılmalarında önder bir rol oynamıştır. Göçmenlerin sorunlarının çözümünde örgütlü mücadeleyi esas almış, bunun gereği olarak ATİF'in kurulmasında önderlik yapmış kurucuları arasındadır. Uzun yıllar bu saflarda aldığı görevleri

Prol'süz on yıl geçti. Dönüp bakıyoruz. Zamanın nasıl çabuk geçtiğine hayret ediyoruz

Prol 10 yıldır yok. Ama onun bilinçli tüm hayatında uğrunda mücadele ettiği komünizm davası ve onun inşasında yer aldığı, inşasına BÜTÜN ALÇAK GÖNÜLLÜ REDLERİNE RAĞMEN hıç de küçümsenmeyecek katkılarda bulunduğu Bolşevik Parti yaşıyor, savaşıyor. Prol de bu mucadelede var. O bu mücadelede yaşıyor, yaşıyacak. .

Prol'e biz bir anıt dikmedik, dikmeyeceğız.. Onun anısına dikilecek en buyük anıt, devrimi zafere götürmek olur... Uzun nefeslı devrim mücadelesinde yolunu şaşırmadan devam etmek, bu mücadeleyi zaferle taçlandırmak olur... Biz Prol'ü unutmadık, unutmayacağız .. Mucadelemizde ölerek aramızdan ayrılan her yoldaşımızın boşluğunu yenı yoldaşlarla doldurarak yaşatacağız yoldaşlarımızı.

Ölenlerin ardından bizim yaptığımız bir şey var: Onları mücadelemizde yaşatmak...

Prol için en anlamlı anmanın bunu yapmak olduğunu düşünüyor, bunu yapıyoruz.

Şimdi o aramızda yok, ancak resmıyle gülerek bakıyor bize ..

Yaşasaydı bilinen ironısıyle, büyük ihtimalle: "Yahu bu kadar abartmayın, anmadan daha önemlı işiniz mi yok, ha bir de sıgara arası verın" derdı! Ve sonra dışarda kendi toplantısını yapardı

Ne dıyelım? Bizım Prol'umüz ışte böyleydı. Bız onu böyle anımsıyoruz, anımsayacağız.

Bu toplantıya katılan her arkadaşın da kuşkusuz Prol'le birlıkte yaşadıkları ve kendi Prol resimleri var.

Şimdı sıra sızde, sizin anılarınızda, sizin Prol resimlerinizde..." ●

---

layıkıyla yerine getirmiş, Stuttgart ve çevresinde demokratik mevzinin kitleselleşmesinde emek sahibidir

O bir devrimcide olması gereken tum meziyetleri kişilığında cisimleştirmiştir. Kitle hareketimizin temel taşlarından biridir. Stuttgart ve çevresinde onunla tanışmış kitlelerde büyuk saygınlık uyandırmış, federasyonumuz ATİF'in örgutmesinde kanıyla, canıyla harç olmuştur.

Ey güzel insan! Seni ve senin gibi devrimcı kişilikleri demokrasi mücadelesinde gelecek kuşaklara anlatmayı görev biliyoruz. Sınıf mücadelesinin seyrı içerisinde kopukluk yaşamış olmamıza rağmen sen doğru bildiğin devrimcı çizgide yer almış, ölene kadar da devrimci değerlere sıkı sıkıya bağlanmış bir dava adamıydın. Burada bulunan dostların, dostlarımız var. Olümünün 10. yılında dostların ve bizler sınıf mücadelesının teorik, pratık sorunlarıyla karşı karşıyadır. Başını ABD emperyalizminin çektığı bır savaşın arifesindeyiz. Uluslararası emperyalist burjuvazi, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk katmanlarına stratejik bir saldırı planıyla saldırıyor. "Yeni Dünya Düzeni" ekseninde bugün ABD emperyalızmi başta Irak'a ve daha sonrası stratejik planları dahilinde başka bır çoğrafyadaki emekçi halkları hedeflemektedir Bu, dünyayı yeniden dizayn etme saldırısıdır.

Evet sevgili dost, bizi dun olduğu gibi bugün de ciddi sorunlar beklıyor. Bugün genel olarak dünyada, özel olarak yaşadığımız coğrafyada yığınların katıldığı antiemperyalist savaşlara karşı aktıf mücadele içerisindeyiz. Bu sen ve devrim mücadelesinde aramızdan ayrılmış yoldaşlarımıza ve dostlarımıza sözümüzdür. Aramızdan ayrılışının 10 yılında burada bulunan, senı unutmayan dostlarını da selamlıyoruz.

— Ahmet Zeki Çimen ölümsüzdür!

— Senı demokrasi mücadelemızde yaşatacağımıza söz veriyoruz!

— Emperyalıst savaşlara hayır!

— Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

— Yaşasın dünya halklarının kardeşliği!

— Yaşasın ATİK-ATİF!

16.02.2003, ATİF ●

KADINLARIN KURTULUŞU SORUNUNDA OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHEDEN...

Partimizin kadınların kurtuluşu sorunundaki çizgisini somutlaştırmak ve kadın çalışmasını ayakları üstüne dikmek için 1986 yılında yaptığımız atılımda belirleyici önemde bir noktayı yakalamıştık:

"Sınıf mücadelesinin yüksek çıkarları; devrimin çıkarları, soruna sınıf bakış açısı ile yaklaşma; emekçi kadınları devrime seferber edebilmek için, onların üzerindeki, kadın olmalarından gelen *özel* baskılara karşı da tutarlı bir mücadeleyi en başından gündeme koymayı; yürütmeyi, ***hakim erkek şovenizmine*** karşı mücadeleyi bu mücadelenin merkezine oturtmayı gerekli ve zorunlu kılmaktadır.

Ancak bu şartla; erkek şovenizmine karşı mücadeleyi "kadın sorunu" denen sorunda merkeze koyma ve bunu tutarlı bir biçimde yürütme şartıyla; sorundaki diğer sapmaya karşı; düşmanı bir bütün olarak erkek cinsiyeti ilan eden feminizme karşı mücadele, doğru bir temelde yürütülebilir."

(Kadının Kurtuluşu Sorununda Bugünkü Görevlerimiz, Geçmişimizin Değerlendirilmesi, s. 7–8, Bolşevik Partizan Yayınları)

Bu temel yaklaşım bizi dün olduğu gibi bugün de Marksizm-Leninizm adına konuşan çeşitli oportünist-revizyonist örgütlerden gayet net bir şekilde ayırmaktadır.

Geçmişte (90'lı yılların ortalarına dek), "erkek egemenliği" kavramını "feminist kavramlar" olarak damgalayıp reddeden oportünist-revizyonist örgütlerin birçoğu gelinen yerde bu konuda geri adım atmış durumdadır. Bugün onlar da "erkek egemenliği"nden kavram düzeyinde bahsediyorlar. Ancak bu geri adım geçmişle köklü bir hesaplaşma ve özeleştiri temelinde de olmamıştır. Sorunun gerçek anlamda bilince çıkarılmadığı her somut durumda yeniden görülmektedir. Oportünist-revizyonist örgütler "erkek egemenliği"nden kavram olarak söz etseler de, toplumda olduğu kadar devrimci çevrelerde de erkek egemenliğinin sözkonusu olduğunu ve buna karşı sürekli mücadele ge-

rektiği gerçeğini görmezden gelmektedirler. Bu nedenle de istisnasız tüm oportünist-revizyonist örgütler kadınların kurtuluşu sorununda ideolojik-siyasi alanda baş düşman olarak feminizmi görmekte ve esas mücadeleyi feminizme karşı yöneltmektedirler.

Bunun en somut örneğini yıllardan beri 8 Mart'larda yaşıyoruz. 8 Mart eylemlerinin hazırlık döneminde çeşitli kadın çevrelerının ve diğer sıyasi çevrelerin biraraya gelerek oluşturmaya çalıştığı platformlarda ideolojik-siyasi mücadelenin esası 8 Mart yürüyüşüne erkekler de katılacak mı, katılmayacak mı noktasında yürüyor. Birçok oportünist-revizyonist örgüt, 8 Mart eylemlerinin içeriğini nerdeyse tümüyle, yürüyüşe erkeklerin katılımına ılkesel olarak karşı çıkan feministlere "gösterme!"ye dönüştürmüş durumdalar. Örgütlerin bir bölümü bu noktayı eylem birliklerinden çekilmenin bir gerekçesi yapmakla yetınmıyor, (kadın-erkek) kitlelerını seferber edıyor ve kadın-erkek karışık bloklarıyla eylem alanına dayatmayla giriyorlar. Ve bu yaptıklarını da feminizme karşı kazanılmış bir zafer olarak 'kutluyor'lar. (!)

Baştan sona sakat ve esasta erkek şövenizminin ürünü olan bu yaklaşımın nasıl işlediğine bir örnek olarak "İşçi-Köylü" dergisinin 14-27 Şubat 2003 sayısında yayınlanan "8 Mart'ın devrimci özüne sahip çıkalım" yazısını alıyoruz.

Şöyle yazıyorlar:

"Bir 8 Mart daha yaklaşıyor. Her kesim, şimdiden 8 Mart'ı nasıl kutlayacağını tartışıyor. Herkes sınıfsal konumu itibarıyla durduğu yerden tartışmaları sürdürüyor. Burjuvazi diğer mücadele günlerinde olduğu gibi 8 Mart'ın da içini boşaltmaya çalışırken feministler ve aynı görüşte olan çevreler ise her yıl olduğu gibi 8 Mart kutlamalarına erkekleri yaklaştırmamanın hesabını yapıyorlar." (agy, s. 31)

Sorun bu şekilde konulduktan sonra, buradan kendılerıne göre görev çıkarıyorlar· Bunu en kısa biçimiyle "kadın erkek el ele yürümenın" pratikte dayatılması olarak özetleyebılırız.

"Son yıllarda yapılan 8 Mart örgütleme toplantılarına baktığımızda öncelikle çeşıtlı feminist gruplar tarafından ortaya atılan, HADEP'li kadınlar başta olmak üzere diğer bırçok çevre tarafından da desteklenen, savunulan "kadın mıtıngi", "erkeklerın mıtınge alınmaması" vb anlayışların hakım olduğunu ve bu şekilde kadın erkek el ele yürümenın engellenmek istendiğini görüyoruz. Oysa kı kadını ıkıncı cıns olarak gören, onu aşağılayan ıdeoloji ne kadar çürümüş ve yoz ise kadınla erkeği zıtlaştırarak sözde kadının yanında olan femınızm de o kadar yoz ve çürümüştür. (...)

Feminist örgütlenmelerın yukarda anlattığımız yapıları gereği "mıtınge erkek almamak", "mıtıng alanında kadın zincırı oluşturarak erkek sınek uçurtmamak" vb. görüşler onlar için yadırganmasa da bunların çeşitlı DKÖ, devrimci örgütlenmeler ve yurtsever kadınlar tarafından da savunulması ya da kabul görmesi akıl almayacak bir tutumdur. Ve bunun akla mantığa uygun bır açıklamasının olması mümkün değildir. (...)

Ancak tüm bu tartışmaların yaşanması bizler açısından alanlarda, tüm toplantılarda olmamamız anlamına gelmez. Aksine daha bir inatla "Kadın erkek el ele" alanlarda olmalı, söz konusu toplantılara katılarak bu şıarımızı dillendirmeliyiz." (agy.)

8 Mart'ın özel bir mücadele günü olduğunu; işçi ve emekçi kadınların hakları ve özgürlükleri için mücadele günü olduğunu; işçi ve emekçi kadınların kendi kurtuluş davalarına kendileri sahip çıkmaları gerektiğini lafta kabul eden İşçi-Köylü, çeşitli grup, örgüt ve çevrelerden ezici çoğunluğunu emekçi olan kadınlar bir araya gelip, kadınların katılımıyla sınırlı bir eylem örgütlemeye çalıştıklarında, eylemın ıçerığınden bağımsız olarak ve salt bu sebeple bunu fe-

mınızm ya da feminizmden etkilenme olarak değerlendiriyor ve buna karşı bayrak açıyor.

İşçi ve emekçi kadınların kendi hak ve talepleri için yürüyüşler, toplantılar vs. gibi özel eylemler yapmaları ve bütün bunların örgütlenmesinde ve pratiğe geçirilmesinde bizzat kendilerının baş aktör olmaları olumsuz değıl, olumlu bir şeydir. İşçi ve emekçi kadınların mücadelelerine sahip çıkmalarını, inısiyatif geliştirmelerini talep eden devrimci ve komünist örgütler bundan çekinmez, bilakis bunu teşvik ederler. Bu onların görevidir.

Feminizme karşı mücadele, İşçi-Köylü ve ona benzer yaklaşımlara sahıp olanların yaptığı gıbi verilmez! 8 Martlarda ve kadınların kurtuluşu sorunuyla ılgili tüm mücadelelerde feminizme karşı yürütülecek ideolojik-siyasi mücadele 'erkekler katılsın mı katılmasın mı' noktasında değil, öncelikle ve esasen içeriksel noktalarda yürütülmek zorundadır. Burada önemli olan, onların kadın kitlelerının ezıcı çoğunluğunu oluşturan işçi ve emekçi kadınların sınıf çıkarlarını temel almadıklarının; farklı sınıf ve katmanlardan kadınların ortak çıkarlarını öne çıkarma çabalarıyla devrimcı değil, reformist pozisyonlarda durduklarının ortaya konması ve bu pozisyonlarıyla eylemlere damgalarını vurmalarının engellenmesidir. Yıllardan beri 8 Mart'larda salt katılımı ilke sorunu haline getiren ve bunu her türlü içerik tartışmasının önüne çıkaran örgüt ve görüşler tam da bunu engellemektedirler.

Bizler, salt kadınların katılımını öngören 8 Mart yürüyüşlerini "feminizmle uzlaşma", "feminizme verilen taviz" vs. olarak değil, bu özel günün anlamını vurgulayan bir eylem biçimi olarak değerlendiriyoruz. Toplumun nerdeyse yarısını oluşturan işçi ve emekçi kadınların hakları ve özgürlükleri için meydanları-alanları doldurdukları, bir güç olarak göze çarptıkları eylemlere ülkemiz şartlarında çok daha fazla ihtiyacımız var. Bizim açımızdan sorun, böylesi eylemlerin "basılarak" 'kadın-erkek dayatması'nın gerçekleştirilmesi değıl, bu eylemlere devrimci içerikler kazandırmak, onları devrimci eylemlere dönüştürmektir.

İşçi-Köylü'nün önerdiği türden "ınat"laşmak ve bazı örgütlerın yaptığı gıbi eylem birliği anlaşmalarını hiçe sayarak miting alanına zorla girmek maçoluktan başka birşey değildir! Feminizme "gösterme" adı altında özde saygı duyulmayıp ezilmeye çalışılan devrimcı ve demokrat örgütlenmelerden kadın arkadaşların oluşturdukları ortak iradedir. Böylesi yöntemlerin kadın hareketinin proletarya hareketinin müttefiki olarak kazanılmasında faydalı olamayacağı bizim açımızdan açıktır.

Son olarak şunu vurgulamak istiyoruz. 8 Martlarda bizim kavgamız öncelikle erkek egemen sistemle, somutta faşist Türk devletiyle olmak zorundadır. Bir dizi örgüt bu basit gerçeği atlıyor ve 8 Mart eylemlerinin başlıca içeriği feminizmle hesaplaşmakmış gibi davranıyor. Bu davranış ve yaklaşımların işçi ve emekçi kadınları kendi kurtuluşları için mücadelelerinde güçlendirici, yetkinleştirici bir rol oynamaktan uzak olduğu bizce açıktır.

TKİP DE AYNI TELDEN ÇALIYOR!

Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim'in Ocak 2003 tarihli sayısında "Kadın sorunu ve kadın çalışmasının sorunları"nı ele alan temel bir yazı yayınlandı

Bu makalede TKİP'nin kadın çalışması hakkında şu tespitte bulunuluyor:

"Kadın çalışmasında bugüne kadar attığımız bir takım sınırlı adımlar olmakla beraber yapılması gerekenlerin yanında bunlar henüz son derece cılız, daha çok da başlangıç adımlardır. Bu alanda bundan böyle etkin, yaratıcı ve sistematik bir çalışma yürütmek sorumluluğu duruyor önümüzde."

Bu satırlardan sonra kadın çalışmasındaki bu "cılız"lığın, eksikliğin nereden kaynaklandığı sorusuna yanıt verileceği umuduyla devamını okuyoruz. Ama nafile...

Sorunun nereden kaynaklandığı, zorlukların neler olduğu ve bunların nasıl aşılmak istendiği sistemli bir şekilde ele alınacak yerde "yapmalıyız-etmeliyiz" türünden ajitasyonla sorun geçiştirilıyor. Ve bunun hemen ardından gelen satırlarla "feminizm"e bindiriliyor:

"Kadın mücadelesi bugüne kadar feminist hareketın, hatta kendini "sosyalist feminist" olarak tanımlayan akımların etkisiyle, kadının kadın olmaktan kaynaklı sorunlarına indirgendi. Bu çerçevede bu sorunların çözümü, soru-

nun kaynağı olarak görülen erkeğe ya da bir takım geleneksel değer yargılarına karşı yürütülen mücadele olarak algılandı. Böylece saptırıldı, daraltılıp alabildiğine güdükleştirildi. Böyle olunca, devrimci saflarda bundan da güç alan bir ilgisizlikle, hatta küçümsemeyle karşılanabildi kadın çalışması." (Ekim sayı 231, s. 20)

İşte Ekim sorunu böyle koyuyor! Burada sebep-sonuç ilişkisi tamamen altüst edilmektedir. Kadınların ve buna bağlı olarak kadınların kurtuluşu sorunun küçümsenmesinin nedeni feminizm değil, –evet devrimci saflarda da!– egemen olan erkek şovenizmidir. Geçmişte devrimci mücadele içinde yeralmış bir dizi kadının feminist harekete kaymasında devrimci saflardaki kadınları ve kadınların kurtuluş hareketini küçümseyen, ciddiye almayan anlayışlar önemli bir rol oynamıştır.

TKİP kendi zaaflarını doğru teşhis edeceğine, ideolojik-siyasi mücadelede kadın sorununu küçümseyen anlayışlara karşı (yani erkek şovenizmine karşı) mücadeleyi merkeze koyacağına, suçu feminizmin üstüne atıyor. Bizim son tahlilde burjuva ideolojisi olan feminizmi ve feministleri savunmak diye bir derdimiz yok. Fakat bizim komünizm adına konuşup, böylesi ciddiyetsiz yaklaşımları yayan anlayışlarla çok büyük sorunumuz var. Çünkü bu tür örgütler, sınıf mücadelesini "merkeze koyma" adına, devrimcilik-komünistlik adına düpedüz emekçi kadın hareketinin gelişimini engelleyen bir rol oynuyorlar İdeolojik-siyasi mücadelede esas tehlikenin ne olduğuna net bir yanıt vermeyenler, kadınların kurtuluşu sorununda gerçekten ileri adım atamazlar.

Makalenin devamında "Proletaryanın gücünü zayıflatacak bir 'özel kadın sorunu' yoktur. Kadın ve erkek işçilerin ortak sınıf mücadelesinden bağımsız bir kadın kurtuluşu mücadelesi önerenlerle aramızda kesin sınırlar çizmeliyiz ve ideolojik platformlarını net bir biçimde mahkum etmeliyiz" (s. 23) deniliyor

Sormak gerekiyor, bugün gerçekten proletarya hareketinin gücünü zayıflatan nedir? Feminizm mi? İşçi ve emekçi kadın hareketinin örgütlülüğünün zayıf olmasında ve sesini duyuramamasında esas etken kesinlikle 'femiznizmin hareketi bölmesi' vs. değildir. İşçi ve emekçi kadın hareketinin, devrimci ve komünist kadın hareketinin zayıflığının nedeni bizzat yine devrimci ve komünistlerin kendi yetmezlikleridir. Komünist ve devrimci kadın hareketinin işçi ve emekçi kadın hareketini örgütleyecek, güçlendirecek ve inisiyatifle ileriye taşıyacak yetkin öncü kadın kadrolara ihtiyacı vardır. Böylesi kadroların yetiştirilmesi, devrimci ve komünist kadın hareketinin ideolojik ve siyası olarak değil, ama örgütsel olarak bağımsız hareket edebilecek duruma getirilmesi kendine komünist ve devrimci diyen örgütlerin önlerine koyması gereken temel bir görevdir. "Proletarya hareketini zayıflatan" olsa olsa görevin bu şekilde yeterince bilince çıkarılmaması ve bu konuda adımlar atılmaması olabilir. Kadınların kurtuluşu sorununda sıkışınca feminizmi suçlamak ancak ucuz bir çözüm olabilir. Ama maalesef oportünist-revizyonist cephe bundan bir türlü vazgeçmiyor!

Teoride Doğrultu...

Son olarak incelediğimiz yayın organlarından biri de Teoride Doğrultu.... Teoride Doğrultu'nun Ocak-Şubat 2003 tarihli 10 sayısında "Kadın Cinsinin Kurtuluşunda Tarihsel bir Adım: Ekim Devrimi" başlıklı bir makale yayınlanıyor. Reyhan İda imzalı bu yazıda Ekim Devrimi'nin kadınların kurtuluşu sorunundaki kazanımları ortaya konmaya çalışılıyor. Yazının esasını Dönüşüm Yayınlarında yayınlanan "Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu"ndan yapılan özetler ve alıntılar oluşturuyor. İşin garip tarafı bu kitaplardan bir dizi alıntı yapılmış olmasına karşın kitaplar kaynak olarak verilmemiş. Ancak özensizlik bununla da sınırlı kalmıyor. Bu araştırma bilinçli olarak Sovyetler Birliği'nin sosyalist olarak değerlendirildiği dönemi ele aldığı için bütün bölümlerde 1950'lerin ortalarına kadarki dönem veriler ve kaynaklarla aktarılıyor.

Sosyalist Sovyetler Birliği ile modern revizyonizmin hâkim olduğu dönem arasında fark gözetmeyen Reyhan İda yazısını şu son paragrafla bitiriyor:

"Genel tablosunu çizmeye çalıştığımız Sovyetler Birliği'nde kadının yaşadığı gelişim hiçbir biçimde inkar edilemez. Fakat 1970'lerde

yüzde 44'lük oranıyla en fazla mühendise sahip olan ülkenin Sovyetler Birliği olması ya da yüksek öğretim veya orta öğretime sahip teknik elemanların yüzde 59'unun kadın olması, her 100 erkeğe karşılık, 86 kadının ekonomist ve planlamacı olarak çalışması sosyalizmin kadına kazandırdıklarıdır." (agy. s. 67)

Reyhan İda'nın 1950'lerden sonraki gelişmeye ilişkin verdiği tek veri ve tüm yazdığı bu küçücük paragrafta aktarılandan ibarettir. 1950'li yılların ortalarından 1970'lere kadar olan gelişme salt bu satırlarla geçiştirilmektedir. 1956'lara kadar sorunları-zaafları ve büyük kazanımlarıyla detaylı olarak ortaya konan bir gelişme ve bunun arkasına yama gibi eklenen bir paragraf...

Bizler soruna böyle yaklaşılamayacağını düşünüyoruz. Dönüşüm Yayınları'nda yayınlanan araştırmada da modern revizyonizm döneminin ayrıca ele alınarak araştırılması görevi ortaya konmaktadır. Yani yazarın yaptığı, kaynak olarak dayandığı kitapların özüne aykırıdır. Ancak o bunu bilince dahi çıkarmamaktadır.

Reyhan İda'nın 1970'lerden aktardığı veriler tek başına hiçbir şey ifade etmemektedir. Bu veriler ancak, –ekonomide, siyasette, sosyal yaşamda– gelişmenin detaylı biçimde ortaya konularak tartışıldığı zaman anlam kazanır. Araştırılması gereken bu dönemde gerçekten de daha önceki kazanımların ilerletilip, tespit edilen sorunların aşılıp aşılmadığıdır. Ki, biz ilk kaba araştırmamız-gözlemlerimizle bu dönemin esasında geçmişteki kazanımlardan beslenen, ilerletici değil, tüketici bir özelliğe sahip olduğunu tespit ediyoruz. 70'lerden veriler aktarılırken bu düşünce merkeze konulmak zorundadır. Tabii ki, bu söylediklerimizin somut araştırma-incelemeyle altının doldurulması gerekmektedir. Her ihtimalde ama, Reyhan İda'nın yaptığının ciddiyetten, bilimsellikten yoksun olduğunu tespit ediyoruz.

* * *

Bu sayımızda oportünist-revizyonist cepheden bazı önemli gördüğümüz gelişmeleri aktardık. Devrimci çevrelerde tartışmalara katkıda bulunur düşüncesiyle okurlarımızın bilgisine sunuyoruz ●

8 MART B

— 8 MART 2003 — ULUSLARARASI PROLETER KADIN MÜCADELE GÜNÜ

Uluslararası emekçi kadınlar mücadele günü 1910'da Clara Zetkin'in önerisi üzerine II. Uluslararası Sosyalist Kadın Konferansı tarafından kabul edildi. 1911'den beri her yıl bu günde dünyanın her yerinde eylemler yapılarak, kapitalist toplumda kadınların baskıya ve sömürüye karşı mücadelesi sokağa taşınıyor. Bugün sokaklara döküldüğümüzde, eylemlerimiz Irak'ta savaşa karşı yönelmelidir. Savaşların bugün herşeyden önce kadınların sırtında yürütüldüğünü açıkça ortaya koymalıyız. Bu savaş Almanya'dan "çok uzakta". Fakat her gün dünyada binlerce kadın savaşlarda ölüyor, kötü muamele görüp tecavüze uğruyor, öldürülüyor... Her savaşta egemenler, hasmını manen çökertmek ve cezalandırmak amacıyla cinsel şiddet, aşağılama, tecavüz ve zorla fuhuş yöntemlerine başvuruyorlar. Kadınların onuru ellerinden alınmaya ve direnme cesareti ve gücü kırılmaya çalışılıyor. Egemenlerin çıkarı hangisini gerektiriyorsa, kadınlar kah silah sanayiinde, kah sahra hastanelerinde katmerli çalışmaya zorlanıyorlar. Savaşın sefaletini, açlığı, göçyollarını ve göç ettirilmeyi ilk planda emekçi kadınlar yaşıyorlar! Daha 1990-1991 Körfez Savaşında ve ondan sonraki savaşlarda, Somali'de, eski Yugoslavya'da, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, Afganistan'da olduğu gibi şimdi de Irak'ta göç kaçınılmaz olacaktır. Tüm dünyada tüm sığınmacıların üçte ikisini kadınlar ve çocuklar oluşturu-

EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR!

yor. Savaşların ardından gelen ekonomik krizlerden en çok kadınlar çekiyor, tüm dünyada en yoksulların yüzde 70'ini kadınlar otuşturuyor! Irak'a karşı savaş, sivil halk için, özellikle kadınlar ve çocuklar için felaketli sonuçlara yol açacak ve onların yangın yerine dönmüşçesine bombalanması anlamına gelecektir. Irak'a karşı savaş, Ortodoğu'da stratejik bölgelerin, nüfuz alanlarının, pazarların ve hammaddelerin yeniden paylaşımı uğruna emperyalist bir savaştır! Bu savaşta TÜM emperyalist güçler işin içindedir ve kendi çıkarlarını savunmaktadırlar! Almanya'nın barış istediği iddia edilse de, Almanya da işin içindedir! Almanya'nın Irak'la uzun vadeli ekonomik bağlantıları vardır ve o bunları elinde tutmak istemektedir İşte bu yüzden derhal bombalamayı istemiyorlar! Kırmızı/Yeşil hükümetin bu taktik oyunlarını ve "barış" ikiyüzlülüğünü teşhir edeim! "Barış"tan söz ediyorlar ama aynı zamanda ABD birliklerine kendi hava sahasından geçme izni veriyorlar, Amerikan bombardıman uçaklarının Almanya'dan kalkmasına izin veriyorlar, Alman ordusuna Amerikan üslerini güvenlik kordonuna aldırıyorlar, Kuveyt'e biyolojik ve kimyasal silahlarla mücadele imkânına sahip panzer birlikleri konuşlandırıyorlor, Türkiye'ye Patriot Füzeleri ve Awacs radar uçakları için pilotlar sağlıyorlar!!

Şu açık olmalı: Egemenler barıştan söz ettiklerinde, savaşıkastediyorlar! *"Sınıflı toplumların binlerce yıllık tüm tarihin -de savaşlar kanlı bir şerit gibi geçiyor. Özel mülkiyet, sömürü, zenginlik ve yoksulluk oldukça savaşlar kaçınılmazdır, ve her savaş etrafına ölüm ve veba salgını saçar."* (Rosa Luxemburg 1914) Buna ancak kapitalist sisteme karşı ve sosyalist devrimiçin mücadele son verebilir!

Haydi dünyanın her yerinde ezilen ve sömürülen halklarla dayanışmaya! Şu an savaşların ve ataerkil baskının etkilerinden en çok etkilenen Afganistanlı ve Iraklı kadınlarla dayanışmaya! Dünyanın her yerinde mücadele eden kadınlarla dayanışmaya!

Kadınların kurtuluşu devrimi gerektirir, gerisi ham hayaldır!

Kahrolsun emperyalizm!

Bolşevik Partizan – Yurtdışı
Trotz Alledem (Herşeye Rağmen)

8 Mart'ta tüm bölgelerde yürüyüş-toplantı-ajitasyon-propaganda çalışması gibi çok çeşitli etkinlikler yürütüldü. Kadın yoldaşlarımızın 8 Mart etkinliklerine katılma ve bizzat kendilerinin toplantılar, eylemler düzenleme konusunda inisyatifinin bu yıl biraz daha arttığını tespit ediyoruz. Fakat bunda fazla abartılacak bir şey yok... Böyle devam etmeli ve önümüzdeki dönem için hedeflerimizi daha da yükseltmeliyiz.

Bu yılki 8 Mart eylemlerinde MKK'nın önerileri doğrultusunda emperyalist savaşa karşı işçi ve emekçi kadınların mücadelesini öne çıkaran bir ajitasyon-propaganda çalışması yapılmış ve bu genelde olumlu bir etki yaratmıştır.

Olumlu bir diğer gelişme, bu yıl geçmişe göre daha fazla bölgeden eylem sonrasında ve zamanında yazılı rapor gelmesidir. Bunlardan seçme yaptık ve aşağıda bazılarını yayınlıyoruz.

...'da yapılan 8 Mart toplantısı

2 Mart'ta 8 Mart'la ilgili bir etkinlik yapıldı.

Toplantı bir dakikalık saygı duruşuyla açıldı. 8 Mart'ın tarihçesi panelist arkadaş tarafından okundu. 8 Mart'ın mücadele ile kazanıldığı üzerinde duruldu. Burjuvazi ve bazı çevrelerin 8 Mart'ı salt kadınlar günü olarak değerlendirmesi, içinin boşaltılarak özünden koparılmaya çalışıldığı eleştirildi ve 8 Mart'ın Dünya emekçi kadınlar günü olduğu, bunun kimseye mal edilmeyeceği ve 8 Mart'ı en çok emekçi kadınların sahiplenmesi gerektiği konuşuldu. Kadın ve erkeklerin neden alanlarda karma yürümediği ve salt kadın toplantıları, kadın etkinlikleri düzenlenmesinin nedeni tartışma konusu oldu. Kadın ve erkeklerin birlikte çalışmasının getirisinin daha fazla olacağı, erkeksiz çalışmaların kollektivizmle ne kadar bağdaştığı vb. gibi sorular geldi. Gelen sorulara karşı salt kadınların yeraldığı eylemler de yapılabileceği konusunda görüşlerimiz anlatıldı. Tartışmalar içerisinde çelişkiler tam anlamıyla çözülemedi.

İkinci konu önümüzdeki günlerde yaşanacak emperyalist haksız savaştı. Haksız savaşların

emekçi kadın kıtlelerine getirdiği ölümler, göçler, soykırımlar, kitlesel tecavüzler verilerle açıklandı. Irak savaşında da sonuçların aynı olacağı, savaşın en çok kadın ve çocukları etkileyeceği, bu savaşın kimin savaşı olduğu ve ne için yapıldığı tartışıldı. Türkiye'nin bu savaşın neresinde olduğu, savaş sonrası yaşanacak olan ekonomik kriz konu oldu. Son olarak dünya çapında savaş karşıtı eylemler yapıldığı, buna rağmen savaşın yaşanacağı, proleterlerin ne yapması gerektiği, emekçi kadınların mücadele etmesi gerektiği ve haksız savaşların ancak ve ancak sosyalizmle son bulacağı ortaya kondu.

Bu konuların ve tartışmaların ardından konuşmacı genç kadın arkadaş kadınlar üzerindeki toplumsal baskıları örneklerle anlattı. Kadınların her alanda ikinci plana itildiğini, evde, işte, okulda, sokakta, savaşta kadının konumunun ne olduğunu kısaca ortaya koydu. Her sorunda olduğu gibi kadın sorununda da çözümün bilinçli örgütlenmede ve sosyalizm için mücadelede yattığı savunuldu. 8 Mart'a sahip çıkılması ve bütün emekçi kadınlara 8 Mart'ta alanlara çıkma çağrısı yapıldı. Etkinlik şiir dinletisi ve tiyatro gösterimiyle sonlandı.

... dan bir kadın okur

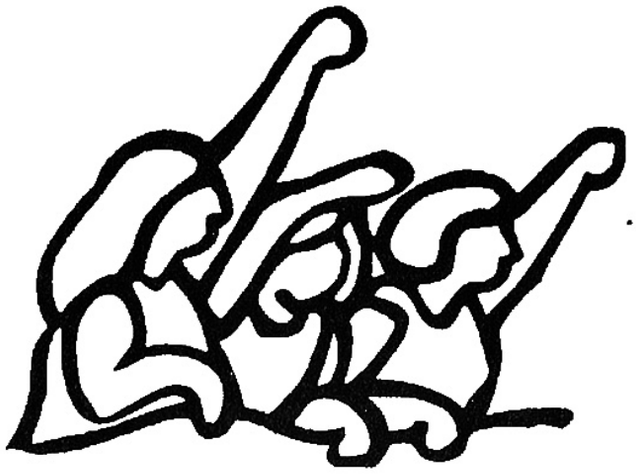

Yurtdışından Haberler

Kuzey Ren Vestfalya'dan bir haber

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla bölgemizde yapılan etkinlikler üzerine...

Bu yıl 8 Mart'ta bölgemizde başka etkinlikler olmadığından, arkadaşlarla son iki yıldır dernekte yaptığımız toplantılar yerine, sadece kadınlara yönelik toplantı/eğlence yapmayı kararlaştırdık Son yıllarda yaptığımız toplantılara sadece iki üç kadının katılması, toplantılarda sadece erkek arkadaşların konuşması, bunun da verimli olmaması... gibi etkenler böyle bir karar almamızda rol oynadı.

Yapacağımız toplantının/eğlencenin hazırlığı için dernekte kadın arkadaşlarla toplandık, toplantıyı nasıl yapacağımızı ve kimleri çağıracağımızı tartışıp, aramızda görev bölümü yaptık. Yeme-içme ve salonu hazırlama işlerine erkek arkadaşlar da katıldılar.

Salona üç ayrı pankart astık. Pankartlardan bir tanesi yeni hazırlandı: "Savaş, yoksulluk, yıkım... Kadınlar bu düzeni yıkın!". Toplantıda okumak için bu yıl 8 Mart bildirisini kullandık.

Toplantıya savaşlarda hayatlarını yitiren kadınların anısına saygı duruşu ile başladık. Daha sonra bugün dünyanın bir çok yerinde 8 Mart kutlamaları olduğunu, burjuvazının bugünün içeriğini boşaltarak kutladığı yönlü kısa bir konuşmadan sonra "Komünistlerden kadınlara çağrı" şiiri kasetten dinletildi. Şiir uzun olmasına rağmen herkes büyük bir dikkatle dinledi. Şiirin ardında hazırladığımız yazı okundu. Dernekten bir kaç erkek arkadaş bu günün anlamı ile ilgili kısa bir mesaj ve çiçek gönderdiler.

Daha sonra yemekler yenildi, sohbet edildi, müzik eşliğinde eğlenildi. Başka bir bölgeden de kadın arkadaşlar bu toplantımıza katıldılar. Toplantıya 40 civarında kadın katıldı, bunların çoğu bizimle ilişkisi olan ancak herhangi bir devrimci faaliyete katılmayan kadınlar Bölgemiz için bu kadar kadının katılması olumlu. Katılanların hepsi çok memnun kaldı. Toplantının bitiminde böyle güzel bir toplantı/eğlence için bize teşekkür ettiler ve böyle toplantıların/eğlencelerin devamını istediler.

Bu toplantıyı sadece kadınlarla yapmamız, katılımın yüksek olması açısından iyi oldu Ayrıca erkeklerin olmadığı bir yerde kadınların daha rahat kendilerini ifade ettiklerini, eğlendiklerini gördük. Dernekteki kadın arkadaşlar toplantı için kadınlara haber vermede, yemek hazırlama ve toplantı/eğlence sırasında aktif bir şekilde çalıştılar.

Bu yıl yaptığımız 8 Mart etkinliği çevremizdeki kadınları harekete geçirmede, hem de katılan kadınlarla ilişkileri geliştirme/sıcak tutma açısından olumlu geçti.

Daha sonra 250.-Euro miktarında bağış toplandı.

... / Nisan 2003 ○

Bölgemizde 8 Mart etkinlikleri...

8 Mart etkinlikleri her sene DGB'nin hazırladığı etkinliklerle kutlanmaktadır. DGB'nin bir gün önce bir salonda müzikli bir toplantı ile başlattığı etkinlik bir gün sonra cadde şenlikleri ile devam etmektedir. Bu etkinliklerde her dernek ve gruplar kendi standları veya aktiviteleri ile yeralmaktadırlar. Kurulan bir sahne üzerinden kendi konuşmalarını ve gösterilerini sunma hakkına sahip olmaktadırlar.

Biz de içinde çalıştığımız kitle örgütü ile bu etkinliklere bir masa açarak katıldık. Masamız kitle örgütü adına olduğu için masamızı fazla zengin tutamadık. Yine de . . yayınlarının Almanca sayıları ve kitle örgütü adına çıkarttığımız Almanca bildiri ile masamızı donattık. (...)

Masamızın arkasında iki direk arasına asılan, altında kitle örgütünün ismi yer alan Almanca "Savaş, açlık, sefalet... Bu mu yeni dünya düzeninin sundukları" yazılı pankartımızı asmıştık. Masamızda yoğun bildiri ve yayın satışı oldu Kitle örgütünün ilk defa bu şekilde kamuoyuna açık bir etkinlikte bu şekilde yer alması olumlu oldu.

...'dan C. 10.3.03 ○

...'DE YAPILAN
8 MART YÜRÜYÜŞÜ...

Bu yıl ...'de 8 Mart öncesinde birden fazla 8 Mart yürüyüş hazırlığı vardı. Biz bunlardan birinin eylembirliği görüşmelerine katıldık. Yürüyüşte emperyalist savaşa karşı tavrın önplanda durması planlanmıştı. Eylemin hazırlıklarının son günlerinde, aynı gün başka bir yürüyüş daha yapılacağı ve çeşitli grupların esasta bu yürüyüşe katılma isteği olacağı tespit edildi. Buna rağmen, miting alanına gidilmesi ve katılıma bağlı olarak hareket edilmesi kararlaştırıldı. Bu eylem katılımın son derece düşük olmasıyla iptal edildi. Buna hazırlıklı olduğumuz için akşam yapılacak olan yürüyüşe pankartımızla gittik. Yaklaşık 200 kadının katıldığı bu yürüyüş canlı geçti. Yürüyüşte Almanca olarak hazırlanan ve Herşeye Rağmen imzalı "Emperyalist savaşa karşı kadın mücadelesi" pankartını taşıdık. Yürüyüşün son bulması gereken miting alanında izinli olmasına karşın polis, bize caddeyi boşaltma ve mitingi kaldırımda yapma yönünde baskı uyguladı. Bizler buna karşı direndik. Bu arada polisle itişme-kakışma yaşandı. Polis zor kullanarak caddeyi boşaltmaya çalıştı. Bunu tam olarak başaramasalar da trafiği yeniden açacak şekilde bizi caddenin bir tarafına sıkıştırmayı başardılar.

Polisin baskısına rağmen yürüyüşe katılan kadınların direnişi hepimizin mücadele moralini yükseltti.

8 Mart eylemlikleri boyunca elimizdeki Almanca ve Türkçe bildirileri dağıttık ve yayın satışı yaptık.

Bizler bu yıl 8 Mart eylemlerinin bizim açımızdan olumlu geçtiğini tespit ediyoruz.

Alıye

Yaşasın Kızıl 1 Mayıs!

1 Mayıs bizim, 1 Mayıs sınıf bilinçli işçilerin, tüm dünya ezilenlerinin günü! 1 Mayıs bütün dünyada işçilerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin birliğinin, dayanışmasının, uluslararası mücadelesinin simgesi! 1 Mayıs, emperyalizme, her türlü gericiliğe, ücret köleliğine karşı isyanın ilan günü! 1 Mayıs, sömürücüsüz, sömürüsüz, insanın insana kulluğunun olmadığı yeni bir dünyaya, sosyalist, komünist dünyaya çağrının günü! 1 Mayıs bütün dünyada işçilerin, emekçilerin sokaklara çıkıp, güncel taleplerini ve iktidar iddiasını ilan ettiği gün... 1 Mayıs bizim günümüz!

Bu 1 Mayıs'ta Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sınıf bilinçli işçilerin görevi, bütün emekçilerle, ezilenlerle birlikte alanları, sokakları doldurmak, 1 Mayıs gösterilerinde kızıl, komünist çizgiyi egemen kılmak için ellerinden geleni yapmaktır. 1 Mayıs, sınıf barışının değil, sınıf savaşının; emperyalizmle uzlaşmanın değil, emperyalizmi yıkmak için proleter devrim mücadelesinin simge günüdür... 1 Mayıs kızıldır. Onu kızıllaştıracak, kızıl rengine kavuşturacak olan ise sınıf bilinçli işçilerin, gerçek komünistlerin, Bolşeviklerin mücadelesidir.

Nedir bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde komünist-kızıl çizgi?

Bu yılki 1 Mayıs, bütün dünyada "barış" genel eğilim ve çağrısı altında kutlanacak.

Evet barış, ama nasıl bir barış? Emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada, emperyalizmin egemenliği altında bir barış, en fazla iki savaş arasında geçici bir ateşkes, bir soluklanmadır. Gerçek barış, emperyalizmin devrimci savaşlarla tarihe gömülmesiyle kazanılacaktır. Bu yüzden gerçek barış çizgisi, yalnızca bir emperyalist gücün –somutta ABD emperyalizminin– somut bir savaşına –somutta Irak'taki savaşa– karşı çıkmakla yetinmeyen, andaki savaş-

tan rakipleri kadar çıkarı olmadığı için barışçı görünen emperyalistlerin ve gericilerin gerçek yüzünü de teşhir eden ve bir bütün olarak emperyalizmi hedefleyen çizgidir. Gerçek barış çizgisi, emperyalizme karşı devrimi, işçi sınıf önderliğinde devrimleri, halkların devrimci savaşlarını savunan çizgidir.

Bu yılkı 1 Mayıs'ta merkezde duran taleplerden biri demokrasi olacaktır. Evet, demokrasi, ama nasıl bir demokrasi? Yine emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada mümkün olan demokrasi nedir? En iyi halde burjuva demokrasisidir. İyice gericileşmiş, faşist payandalarla ayakta duran, sahte demokrasi! ABD'nin Irak'a götürdüğünü iddia ettiği demokrasidir burjuva demokrasisi; AB devletlerinde "terörizme karşı mücadele" adı altında faşizan tedbirlerle ayakta duran demokrasidir bu demokrasi. En gelişmişi, en mükemmeli bile burjuvazinin işçiler, emekçiler üzerindeki diktatörlüğünün bir biçimidir yalnızca. Kuşkusuz açık faşist diktatörlüklerle karşılaştırıldığında, bu tip bir demokrasi işçiler-emekçiler açısından kötünün iyisidir. Fakat bize gereken, bizim hakkımız olan ve sınıf mücadelesiyle kazanacağımız demokrasi bu değildir. Bize gereken gerçek demokrasi, işçilerin-emekçilerin egemen olduğu bir sistemdeki demokrasidir. İşçiler-köylüler-emekçiler için en geniş demokrasi, burjuvazi üzerinde diktatörlük! Gerçek demokrası budur.

Bu yılki 1 Mayısta "halkların kardeşliği"ni haykıracak halklar her yanda. Burjuvazinin işçi dostu, halk dostu görünen bir bölümü de halkların kardeşliği diye saflara katılacak, hatta başı çekmeye çalışacaklar. Emperyalizmin egemenliği–kapitalist sömürü sisteminin varlığı ve halkların kanrdeşliği! Bu ikisinin yanyana mümkün olduğunu söyleyen yalan söylemektedir. Kapitalizmin olduğu yerde, sömürünün olduğu yerde, emekçilerin ulusal çitlerle birbirinden ayrıldığı, birbirine karşı kışkırtıldığı yerde "halkların kardeşliği" olmaz. Kardeşlik adına olan, gerçekte birilerinin diğerleri üzerinde egemenliğidir. Bu egemenliğin sorgulandığı, eşit haklar talep edildiği yerde verilen cevap bellidir: Savaş Şiddetle bastırma. İşte faşist TC'nin Kürdistan konusundaki tavrı. İşte Filistin! Işte Çeçenistan! İşte... İşte... Halkların kardeşlığı gerçek anlamda ancak halkların kendilerinin egemen olduğu şartlarda mümkündür. Halkların kardeşliği devrimle kazanılabilir ve kazanılacaktır.

1 Mayısta dünyanın her yanında olduğu gibi Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de de işçi sınıfı ve emekçilerin güncel talepleri de savunulacaktır.

Bu bağlamda bütün dünyada burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış haklarına karşı topyekün saldırı içindedir.

İşsizlik, gerçek ücret düşüşleri, emeklilik yaşının yükseltilmesi, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, yasal alanda kazanılmış bır dızi hakkın budanması, sosyal hakların budanması dünyanın her yerinde gündemdedir. Ve her yerde gerekçe de birdir: Şimdi artık kriz dönemidır, artık herkesın fedakârlık yapması gerekmektedir vs. Fedakârlık yapması istenenler, her zaman olduğu gibi emekçilerdir. Kemerlerinde sıkacak delik kalmayanlardan, kemerlerini daha da sıkması ıstenmektedır.

Bunlara verilecek tek cevap vardır· Sınıf mücadelesini yükselterek, kazanılmış hakları sonuna dek savunmak ve bu hakları genişletmek için mücadele etmek!

Kriz varsa, sorumlusu ışçiler, emekçiler değildir. Bizim sömürü düzenini yaşatmak diye bır sorunumuz yoktur! Bize "hepimiz aynı sandaldayız" masalını anlatıyorlar. Hayır, bız su alan sandallarda boğulmamak ıçın boğuşurken, bu dünyanın sömürücü patronları lüks transatlantıklerde güneşleniyor! Gerçek durum budur!

Kriz dedikleri, kapıtalizmın ayrılmaz yol arkadaşıdır.

Kriz-Savaş-Yıkım... İşte kapitalizm!

Kapitalizmi devrimle yıkın!

1 Mayıs'ta, ona kızıl renk katacak olan, kısaca kapitalizme karşı sosyalızm ıçın mücadele, proletarya önderliğinde devrımler ıçın mücadele çizgısidir.

1 Mayısa kızıl renk verecek olan, "Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" şıarıdır.

Haydi bu çizgıyı 1 Mayıs gösterilerine taşımaya, haydi bu şıarı 1 Mayıs'ta egemen kılmaya!

28 Nisan 2003

BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler, 1 Mayıs 2003'te de bulundukları alanlarda yapılan 1 Mayıs yürüyüş ve mitinglerine katılarak, meydanlara çeşitli araçlarla bolşevik düşünceleri taşıdılar. Aşağıda 1 Mayıs dolayısıyla hazırlanan ve yaygın bir şekilde dağıtılan pullardan bazılarını yayınlıyoruz.

Dünya'da emperyalist sistemi yıkmak, sosyalist bir dünya yaratmak için, "Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşiniz!"

BOLŞEVİK PARTİ

Bijî yek Gulan!
Edalet û azadî
bi şoreşê tê!
Bımre koleti, bijî azadî!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist savaştan ve bu barbarlıktan kurtulmanın tek yolu devrim, sosyalizm!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist savaş... erkek egemenliğinin barbar yüzü! Kahrolsun!

BOLŞEVİK PARTİ

İşçi kadınız, 1 Mayıs'ta alanlardayız!

BOLŞEVİK PARTİ

İşçi kadınlar, uyanın, örgütlenin, harekete geçin! Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretlerine derhal zam!

BOLŞEVİK PARTİ

HALKLARA RAĞMEN BAĞDAT BOMBALANIYOR!

Bugün sabaha karşı Bağdat'a düşen ilk bombalarla ABD-İngiltere önderliğindeki emperyalist koalisyon Irak'a resmen savaş açtı.

Dünya halkları bu savaşa karşı! En son 15 Şubat'ta bir dizi dünya kentinde onmilyonlar sokağa dökülerek savaş istemediklerini haykırdılar. Savaşın başlamış olduğu şu anda da Londra'da, Barcelona'da, Roma'da, Berlin'de ve daha dünyanın bir dizi yerinde kitleler savaşın derhal durdurulması istemiyle gösteriler düzenliyor. Başını ABD'nin çektiği emperyalist saldırganlar ama hem kendi halklarının, hem de dünya halklarının büyük çoğunluğunun iradesini hiçe sayıyor ve bombardımanlarına devam ediyorlar.

Emperyalist saldırganlığı haklı çıkarmak için yürütülen tüm propagandalara rağmen, dünya halkları bu savaşın ardında yatanın emperyalist çıkarlar olduğunu seziyor! Irak halklarının faşist Saddam rejiminden kurtarılması değil, Ortadoğu'da tam emperyalist egemenliğin sağlanmasıdır sözkonusu olan. Şimdi savaşa karşı tutum alan Almanya, Fransa, Rusya emperyalistlerinin tavrını belirleyen de "barışseverlik" değil, aynı emperyalist çıkarlardır. Bunların "barış güvercini" rolünü oynamaya kalkışması büyük bir sahtek?rlıktır. Onların savaş karşıtı olmasının nedeni ne Irak halklarını düşünmeleri ne de kendi halklarının iradesine boyun eğmeleridir. Onlar sadece ve sadece kendi emperyalist çıkarlarını düşünmekte, ABD emperyalizminin dünyaya tek başına egemen olma

ABD-İngiltere önderliğindeki emperyalist koalisyonun Irak'a yönelik saldırısına yoğun bir tepki oluştu. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler de düzenlenen protesto eylemlerine çeşitli araçlarla katıldılar. Emperyalist savaşı teşhir eden ve geniş çapta dağıtılan pullamalar da bu araçlardan birisi idi...

İşçi sınıfı ve ezilen halkların baş düşmanı dışarda değil, içerde faşist TC devletidir!

BOLŞEVİK PARTİ

Emperyalist savaşa hayır!

isteğine karşı tavır geliştirmektedirler.

Faşist Türk Devleti de bu savaşta taraf!

Başından beri ABD'nin yanında bu savaşta yeralmanın kendi çıkarlarına olacağı hesaplarını yapan ve sıkı pazarlıklara girişen Türk egemen sınıfları ilk hamlede meclisten geçiremedikleri "Tezkere"yi –yapmak zorunda kaldıkları değişikliklerle– son dakikada kabul ettirdiler. Şimdi artık formalite tamamlandı ve zaten içinde, göbeğinde oldukları savaşa "meclis onayı"nı da aldılar. Böylece faşist Türk ordusunun "Kuzey Cephesi"ni açmasının zemini hazırlanmış oldu. TC ordusu halihazırda Kuzey Irak'ta 30 bin asker bulunduruyor, tezkerenin çıkmasının hemen ardından Kuzey Irak sınırına 10 bin asker daha sevkedildiği açıklandı. Bu savaş Kuzey Kürdistan'ı işgal altında bulunduran Türk hakim sınıflarının Güney Kürdistan'ı da işgal etme, Musul-Kerkük petrollerine konma arzularını yeniden kamçılıyor. Bu hayalleri gerçekleşmeyecek olsa bile en azından Kuzey Irak'ta kendi çıkarlarını tehdit edecek olan bir Kürt devletinin oluşmasını engellemeye çalışıyor, bir yandan da bunun pazarlıklarını yürütüyorlar.

Türkiye halkları bu savaşa karşı. Fakat Türk hakim sınıfları halklara rağmen ve tamamen kendi çıkarları için Türkiye halklarını bu savaşa sürüyorlar. Türkiye halklarının, işçilerin ve emekçilerin bu savaştan hiçbir çıkarı yoktur. Türk hakim sınıflarının "millî çıkarlarımız" dediği sadece ve sadece kendi çıkarlarıdır. Onların çıkarları için ölmeye ve öldürmeye hayır!

Emperyalizm olduğu sürece emperyalist gerici savaşların kaçınılmaz olduğu bilinciyle bugün dünyanın her yanından, tek ağızdan haykırılması gereken şiar şu olmalıdır: "Emperyalizme hayır! Emperyalist savaşa hayır!"

Emperyalistlerin ve gericilerin çıkarları uğruna halkların birbirine kırdırılmasını engellemenin bir tek yolu vardır: Silahları gerçek düşmanlara, kendi ülkelerimizdeki egemenlere çevirmek, devrimlerle emperyalizmi ve dünya gericiliğini tarihin çöplüğüne gömmek. Tek gerçek çözüm budur! Irak savaşı sona erse de, emperyalizm ve dünya gericiliği yaşadığı sürece dünya yüzünden savaşlar eksik olmayacak, emperyalistler saldırmak için hep yeni hedefler bulacaktır! Tarih bunun tanığıdır.

İşçi ve emekçilerin uğrunda savaşmaya değer bir tek savaşı vardır: Bu savaş sınıf savaşıdır.

Er ya geç?işçiler ve emekçiler, sınıf savaşımıyla k?rlarından başka birşey düşünmeyen egemen sınıfların ıktıdarını yerle bir edecek, işçilerin-emekçilerin kendi iktidarını kuracaklardır! Dünyayı baskıdan, sömürüden ve savaşlardan arındırmanın yolu budur!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

20 Mart 2003

BOLŞEVİK PARTİ
KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

YUNANİSTAN
KOMÜNİST ÖRGÜTÜ'NÜN
BİR BİLDİRİSİ

Haziran 2003'te, Selanik'te buluşalım!(*)

Emekçi halka ve gençliğe!
Solun militanlarına!
Uluslararası Komünist Harekete!

A/synechia adlı siyasi örgüt etrafında yeniden gruplaşan güçlerin uzun zamandan beri süren çabaları, 18–19 Ocak 2003'te Pire'de yapılan ve Yunanıstan Komünıst Örgütünü kurmayı kararlaştıran Kuruluş Kongresinden sonra yeni ve daha üst bir aşamaya varmştır.

Ülkenin 24 kent ve kasabasından gelen seçilmiş delegelerin oluşturduğu Kuruluş Kongresine canlı, demokratik ve yaratıcı bir tartışma damgasını vurdu. Yunanistan Komünıst Örgütünü oluşturmak için gerekli nitel ve nicel koşulların şimdi başarılmış olduğu konusunda tam bir görüş birliği oluştu. Kuruluş Kongresi, Örgütün temel ilkelerini, pozisyonlarını ve tahlillerini bir kez daha onaylayıp, siyasi durum, yeni örgütsel yapı ve önümüzdeki dönem için çalışmamızın yönelimi hakkında bir dizi kararlar aldı. Kuruluş Kongresinin çalışmaları gizli oyla yapılan yeni Yönetim Komitesi'nin ve yeni kurulan Denetim Komitesi'nin seçimiyle sona erdi.

Yoldaşlar ve dava arkadaşları!

Önümüzde büyük sınavlar ve zor, fakat büyük mücadeleler var. İşte bu nedenle, bugün halkı savunmak, ana kitlelerle bir olmak, Yunanistan'da da bir halk dırenişi dalgası yaratmak –ki İki Sağcının (liberal ve "sosyalist") ve emperyalist büyük güçlerin politikası yüzünden ülkenin sürüklenmekte olduğu ekonomik ve sosyal çöküşün önüne geçebilmenin tek yolu budur– her zamankinden daha çok gereklidir. Biz tüm güçlerimizi Yunan toplumunda tutarlı sol bır kutup

yaratma acil gerekliliğine hasrederek bu şekilde yoksulluk, dışlanma ve bağımlılık siyasetlerine etkılı bir şekilde karşı koyacağız. Ülkemizde ve tüm dünyada sol ve ilerici güçlerin birleşik ve eşgüdümlü eylemi için kararlılıkla ve inatla daha da fazla çaba harcayacağız.

Her ilerici kişiye, tüm sol harekete çağrımız şudur: Bir araya gelip mücadele etmeye cesaret edelim! Yakın gelecekte, Yunanıstan'ın 6 aylık AB "başkanlığı"nı İki Sağcının politikalarına karşı, soykırımcı emperyalist küreselleşmeye karşı, ABD, NATO, AB ve bunların hazırlamakta olduğu caniyane savaşa karşı bir mücadele dönemine dönüştürmek için birleşelim! Bizi bölmeye yönelik tüm politikalara karşı birleşik, militan, kitlesel ve kararlı bir tarzda ileri yürüyelim! Kitlelerin Yunan Sosyal Forumu gibi yeni ifade ve eşgüdüm biçimlerine yaşam katalım. Halktan, halkla birlikte, halk için!

Uluslararası Komünist Hareketi, ulusal kurtuluş hareketlerini ve devrimci hareketleri, emperyalist küreselleşme karşıtı hareketi en sıcak yoldaşça ve militan selamlarla selamlarız. Tüm dünyada ulusal ve sosyal kurtuluş için savaşan ve Yeni Düzenin barbarlığına karşı, emperyalizmin soykırımcı politikasına karşı, savaşa ve sömürüye karşı yeni umut vaat eden mücadelelere atılanları selamlarız. Kuruluş Kongresi, yeni devrimci mücadelelerin ön saflarında yer alan Latin Amerika ve Asya halklarını ve komünistlerini özel olarak selamlar. Özgürlük ve bağımsızlık için kahramanca mücadelelerinde cansiperane mücadele veren Filistin halklarını ve dünyanın diğer köleleştirilmiş halklarını; yıllardan beri, IMF, Dünya Bankası, DTÖ, NATO, AB...nin küresel canilerine rahat vermeyen milyonları ve on milyonları; tüm dünyada emperyalist küreselleşmeye ve savaşa karşı yürüyen ve kitlesel, militan bir hareketle yaşama umut verenleri selamlar. Uluslararası Komünist Harekete, devrimci ve Marksist-Leninist güçlere çağrımız şudur: Emperyalizm ve gericilikle başarıyla savaşmak için, fakat aynı zamanda halkın kızgınlığının yönünü saptırmaya ve manipüle etmeye çalışan tüm anti-Marksist eğilimlere karşı koymak için halk direnişinin yeni dalgalarında aktif bir şekilde yer alalım. Komünist hareketin başına bela olan her türlü oportünizm ve revizyonizmle mücadele edelim. Mücadelelerin ve hareketlerin yerel, bölgesel ve uluslararası çapta eşgüdümü için çalışalım. Bugünkü olumsuz güç ilişkisini tersine çevirmeyi ve Uluslararası Komünist Hareketin yeni devrimci fırtınalar başlatmayı mümkün kılacak bir Genel Çizgisini ortaya çıkarma ve uygulama davası için çalışalım!

Yoldaşlar ve dava arkadaşları!

Kuruluş Kongresi, hükümete ve emperyalistlere karşı mücadeleler döneminde hazırlanmış ve gerçekleştirilmiştir. Bu nedenle, gayrialeni yapılmıştır. Mart ayında, Yunanistan Komünist Örgütünün kuruluşunu kutlamak için büyük açık toplantılar yapılacaktır.

Sizden bu toplantıları selam mesajlarınızla selamlamanızı rica ediyoruz.

Aynı zamanda Uluslararası Komünist Hareketi, devrimci ve Marksist-Leninist güçleri Haziran 2003'te Selanik'te yapacağımız kitlesel seferberliklere katılmaya, Yunanistan Komünist Örgütüyle, Yunan Sosyal Forumu'nun antiemperyalist-komünist bileşeniyle birleşik uluslararası antiemperyalist bir blok oluşturmaya çağırıyoruz! Hazıran 2003'te, hepimiz Selanik'te buluşalım!

Komünizmi yüreğimizde aziz tutarak, yeni düzenin, savaşların, sömürü ve yabancılaşmanın olmadığı bir dünyada Halk İktidarı altında özgür, bağımsız bir Yunanistan için mücadele ediyoruz.

YUNANİSTAN KOMÜNİST ÖRGÜTÜ

(*) Başlığı biz koyduk — Bolşevik Partizan

EY KARKER, BIBIN YEK

Karkerê kurd tev lı karın
Dest bı dar û tevr û ber
Wek xebatkarê cîhan ew
Tev dı cengê mêr û şêr
Ev cîhan qada me ye
Ev cîhan qada me ye
Her dıvê bıbne yek
Her dıvê bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra

Ta kengî kole bın em
P^ı dı bend û mıl dı nîr
Tım lı benda koledaran
Wer bımênın destegîr
Ev dema azadî ye
Ev dema azadî ye
Ger bı kuştın wer bı hıştın
Yan xweşî û yan reşî
Her dıvî em bıbne yek
Her dıvê em bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra

Tev mırovın em bı carek
Gewr û sor û reş çıye
Sed tıf û sed tıf bıbarın
Zor û dîktatorî ye
Em setemkarî çıye?
Em setemkarî çıye?
Ger bı kuştın wer bı hıştın
Yan xweşî û yan reşî
Her dıvî em bıbne yek
Her dıvê em bıbne yek
Wek bıra bın wek bıra

Çeviri: Gani Bozarslan
(Lenin Şafağı, Kaynak Yayınları, sf. 49)

EY İŞÇİLER, BİRLEŞİN

Kürt işçileri, tümüyle işte
Elde sopa, kazma-kürek
Tüm dünya işçileri gibi
Yiğit ve aslan kesilirler savaşta
Bu dünya bizim yerimiz
Bu dünya bizim yerimiz
Birlik olalım hep
Birlik olalım hep
Kardeş gibi, kardeş gibi

Ne güne dek köle kalacağız
Ayaklar zincirli, kollar boyunduruklu
Hep safında kölecilerin
Ve ne güne dek onlara destek olacağız?
Bu özgürlük çağıdır
Bu özgürlük çağıdır
İster yok oluş, ister kalış
Ya yaşamak, ya kara yas
Birlik olalım hep
Birlik olalım hep
Kardeş gibi, kardeş gibi

Tümümüz insanız önce
Beyaz, kızıl, kara derili de ne
Yüzlerce yüzlerce tükrük yağsın
Zorbalık ve diktatörlüğe
Bu zulüm ne
Bu zulüm ne
İster yok oluş, ister kalış
Ya yaşamak, ya kara yas
Birlik olalım hep
Birlik olalım hep
Kardeş gibi, kardeş gibi

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin
33. yıldönümünde...

DEVRİMDE ÖNDER: İŞÇİ SINIFI!

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi güçlü ellerindedir!